DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MELEK KAŞ

Meftun

Sesim Olur Musun 2

EFSUS
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

"Hiç bir zaman çıktığın kapıyı hızla çarpma,
geri dönmek isteyebilirsin."

Don Herold.

Kasvetli gökyüzü birazdan şiddetli yağmurun yağacağının haberini veriyordu karanlık gecede.

Rüzgâr ağaçların üzerinde kalmış, tek tük yaprakları yere savuruyordu. Bir yere tutunmak isteyen yapraklar güçleri tükenmiş gibi; taşa, toprağa çarpmaktan kan revan içinde kalmışlardı. Rüzgâr biraz durulduğunda yaralarının geçeceğini sanıp derin nefes aldıklarında tekrar kuvvetli rüzgârla paramparça oluyorlardı.

Buz gibi havada cayır cayır yanıyordu genç adam. Ne ayakkabılarının üzerinden giden su umurundaydı ne de bedeninin üşümesi. Sevdiği kadın hayal kırıklığı ile yanından ayrıldığından beri oturduğu yerden kalkamıyordu. Sağ tarafında arkadaşları sol tarafında babası ayağa kalkması için söylemlerde bulunsalar da kılını kıpırdatacak hali yoktu.

Sadece sevdiğinin ismini söylemek istemişti... Bu denli kırılacağını bilse; asla bu yolu izlemez, üzmezdi onu. İçindeki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çocuğun heyecanına ortak olmuş sevinçle, Yasemin'in ismini söylemenin hayalini kurmuştu geçen günlerde...

Tıpkı yolunu kaybetmiş küçük bir çocuk gibi dona kalmıştı bakışları giden kızın ardından. Ayakları peşinden koşmak istemiş, kanayan kalbi bacaklarını daha fazla ayakta tutamamıştı. On dakika önce düğün alayı olan sokak ıssızlaşmış, acıyla yıkılmıştı genç adam.

"Yağmur çok yağıyor oğlum arabaya geçelim."

Babasının endişeli sesini duyuyor tepki vermiyordu. Yasemin yoktu, kalbini paramparça ederek gitmişti. Şimdi nasıl ayrı dursun ondan? Nasıl onsuz nefes alsın? Hayatına ilmek ilmek işleyen kadın bir anda nasıl yok olmak isterdi ki? Kolay olmamalıydı, telafisi olmalıydı. Onu canından çok severken kaybetme sezisi ölecekmiş gibi hissettiriyordu. Tıpkı on gün önce olduğu gibi... Yasemin'in sesini duyacağı için doğru düzgün yemek yememiş, uyuyamamıştı. Gecesi gündüze gündüzü gecesine karışmıştı.

Sadece tek bir ismi söylemek için büyük bir çaba göstermişti. Aldığı sonuç onu derin yaralarken bacaklarındaki dermansızlık Yasemin'e koşmasını engelliyordu. Hem ruhu hem bedeni yıkılmıştı, oysaki o güçsüz değildi. Asla ağlamazdı, şu an ise gözyaşları yağan yağmurla birlikte karışıyor ve durmadan devam ediyordu. Özenle giyindiği kıyafetleri ıslanmış, sıcak teni ıslak kıyafetlerin ardından artık üşüyordu.

Ürperir gibi titreyip ayağa kalktı. Babası önüne geçtiğinde başını omzuna doğru hafif eğdi. "Çok acıyor," dedi ellerini hareket ettirirken. Dudakları titredi, gözlerinden yaşlar daha çok akmaya başladı. "Beni affetmeyecek." Ne diyeceğini, ne yapacağını bilmeyen Talha Bey oğluna sarılıp, "Geçecek," dedi, elini sırtında gezdirerek. "Şu an sinirli olduğu için öyle konuştu. Sakinleşsin eminim seni anlayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Umarım," diyerek iç geçirdi Umut. Zor hareket ettirdiği bacaklarıyla arabaya ilerlediğinde öne oturmak yerine arka kısma geçti.

Serkan, Talha Beyin yanına öne otururken Yasin Umut'un yanına oturdu. Arkadaşının omzunu destek olmak için sıkıp geri çekildi.

"Otele dönelim yarın sabah döneriz İstanbul'a."

Başını iki yana sallayan Umut babasının omzuna vurup ona dönmesini sağladı. Ellerini hareket ettirerek, "Ben burada kalacağım," dedi. "Sen dön baba, kendimi Yasemin'e affettirmeden gelmeyeceğim. Lütfen ısrar etme."

"Peki," diyen Talha Bey önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Umut babasını ikna ettiği için sevinip cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda olan Yasemin'in fotoğrafının üstünde parmağını gezdirirken gözlerini kısa bir süre kapatıp açtı. Onsuz bir dünyada yaşadığını düşünmek istemiyordu. Hayallerinde hep o varken nasıl Yasemin'in olmadığı bir dünyaya adım atardı ki? Yaşardı ama ruhu bedeninden çekilmiş gibi hissederdi. Gülemez, mutlu olamazdı. Ruhu ölmüş bir insan gibi hissediyordu. Şu an böyleyse hisleri Yasemin'i görememe düşüncesinin verdiği duygu bedenini de esir alacaktı belki de...

Mesaj kısmına girip her zaman kendini ifade etme şeklini kullanarak Yasemin'e yazdı. Affeder miydi bilmiyordu ama duygularını anlatmak için elinden geleni yapacaktı.

UMUT...

Yasemin, ben senin Umut'unum. Senin bir bakışına ölecek adam. Ben seni üzmek ister miyim? Düşündüm ki dudaklarımdan ismin dökülürken, duyuyorsun deyip boynuma atlarsın. Benimle sevinç gözyaşları döker duyduğum için sevinirsin. Senin benden uzaklaşmak isteyeceğin düşüncesi aklıma gelseydi asla ama asla saklamazdım senden duyduğumu. Yasemin, benden ayrılmak is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiyorsun bu kadar kolay mı? Ben seni sırf duyduğum için kaybedeceksem yazıklar olsun bana ki ameliyat için çabalamışım. Yazıklar olsun ki sevdiğim kadının kalbini kırmışım, onu kaybediyorum. Hayır hayır, ben seni kaybedemem Yasemin. Gerekirse gece gündüz kapında yatarım kendimi sana affettirmek için, tüm ömrümü sana adarım. Seni kaybedemem, sen benim kaderimsin, her şeyimsin. Baktığım her yerde sen, uyuduğumda rüyalarımda sen. Sen her yerdeyken ben senden kopamam. Kalbim tamamen senin, gittiğinde onu öldürmüş olursun. Biliyorum şu an kızgınsın, kırgınsın. Bunlar geçtiğinde beni anlamanı diliyorum sevgilim. Seni çok seviyorum Yasemin. Senden ayrı bir dünya yaşatma bana.

Mesaj iletilmediğinde gözlerini bir daha açmamak adına kapadı. Hep içindeki sevinç ve heyecana inanmıştı o, bilememişti aldığı karardan pişman olacağını. Gözlerinin önünden çekip giden sevdiğinin arkasından perişan halde bakacağını düşünememişti. O hep birbirlerine sarılacağını, Yasemin'in ona seni seviyorum diye seslenmelerini duyacaktı. Gidiyordu sevdiği, kendi elleriyle kaybetmişti onu. Bırakacak mıydı? Asla! Onu kazanmak için elinden gelenin fazlasını yapacaktı.

Yasemin bitti demişti ama bu kadar kolay bitemezdi.

Babasının omzuna dokunup ona dönmesini sağladı. Arabayı kenara çeken Talha Bey, "Ne oldu?" dedi oğlunun kızarmış yüzünün üstünde gözlerini gezdirerek.

"Baba gece uyuyamam, düğünün olacağı salona gidelim lütfen. Bir kere daha şansımı denemek istiyorum."

"Şu an ısrar ettiğin için ters tepebilir oğlum."

"Lütfen baba, Serkan adresi öğrensin gidelim. İçim yanıyor."

Sıkıntıyla başını sallayan Talha Bey Serkan'a döndü.

"Tuğba belki gideriz diye düğün salonun konumu atmış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı bana. Az önce konuştum Yasemin dışarıdaymış, ağladığı için düğün salonunun içine girmiyormuş."

"Ben otele geçiyorum, senin ehliyetin var değil mi Serkan?"

"Var amca."

"Tamam, beni bırakın sen kullan arabayı."

"Peki," diyen Serkan geri yaslandığında Talha Bey otele sürdü. Eğer oğlunu tanımışsa bu gece otele gelmezdi. "Umarım dayak yemezsin," diyerek başını iki yana salladı.

***

Kolay mıydı sevdiğin insandan ayrı olmak, kolay mıydı arkanı dönüp ona veda etmek. Ruhu cayır cayır yanıyordu Yasemin'in, buz gibi havada içi ateş gibiydi. Kor her yerini sarıyordu, kalbi can çekişiyordu. Soğuk havada bilmediği bir yerde içindeki ateşin sönmesini bekliyordu. Sanki dışarıdaki soğuğu içine çekince ateşi sönecek, acısı geçecekti. Geçmezdi ki, Umut'un yanında olmayışı, ondan haber almayışı aklına geldikçe soğuk havaya inat ateşi kora dönüyordu. Bedeninin her yerini sardığında dişlerini sıkıyordu.

"Ah Umut, ben senin için ölürken sen bensiz on gün nasıl rahat yaşadın? Ben olmadan hani yaşayamazdın? Ben seni deli gibi merak ederken sen nasıl benden sakladın duyduğunu? Koskoca on gün, her gün senin için ağlarken sen güldün mü?"

Kısık sesle mırıldanırken ara sıra hıçkırıyordu. Biri duyacak korkusuyla elini dudaklarının üzerine bastırmış kimsenin onu görmemesi için savaşıyordu. Babası ya da kuzenlerinden biri sesini duysa bir şey olduğunu düşünüp ona soru sorarlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ruhu yaralı olduğu için kimseyle konuşmak istemiyordu. Arkadaşları bile onu uzaktan izliyordu.

Onlara bakmak adına başını sokağın başına çevirdiğinde Talha Beyin arabasını gördü. Umut arabadan inmiş onun olduğu yere doğru geliyordu. Oturduğu yerden kalkıp karanlık sokağa doğru ilerledi. Korkmuyordu karanlık sokakta yürümekten, ona güven veren insanın varlığını hissediyordu. Adım attığı her yerde korkusuz hissettiriyordu.

Yolun sonuna geldiğinde başını iki yana sallayıp adımlarını durdurdu. Akan burnunu çekip arkasını döndü ve Umut'un cam gibi mavi gözlerinin içine baktı. Aldığı her nefeste kokusu ciğerlerine girdiği için peşinden geldiğini biliyordu. Gelmesin istiyordu, onu görmek istemiyordu. Gitsin, onsuz yaşamaya devam etsin istiyordu. Karşısında yıkılan adamın acısını göremediği için gözlerinin önünde durmasını istemiyordu.

Başını dik tutup, "Git," dedi sesini güçlü tutmaya çalışarak. Sonra tebessüm edip başını iki yana salladı. "Başımı kaldırmama gerek yok değil mi? Sen artık duyuyorsun; kuşların, köpeklerin, annenin, babanın sesini... Ne mutlu sana Umut, hayaline kavuştun."

Başını iki yana sallayan Umut Yasemin'e doğru adım attığında geri adım attı Yasemin. Sanki kalbinin ortasına kazık soktular o an Umut'un. Adımları durdu, gözleri titredi. Nasıl zordu çok sevdiğin insanın senden kaçması.

Yasemin ise hem acı çekiyor hem de çaresiz hissediyordu. Umut yaklaşmasın istiyordu. Eğer yaklaşırsa kendine hâkim olamazdı, boynuna sarılır burnuna ilişen kokusunu derin derin solurdu. Ruhu bunu deli gibi yapmak istediği için aklıyla bedenini kontrol altına almaya çalışıyordu. Eğer parmağının ucu Umut'un parmağının ucuna değerse yıkılırdı.

"Yasemin, ben sadece senin ismini söylemek istedim. Mut-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lu olacağını düşündüm, benden gideceğini düşünmedim. Böyle olacağını bilseydim asla bu oyuna kalkışmazdım."

"Sen bizim temiz sevgimizi kirlettin, aramıza yalan girdi, kapanmayacak şekilde aramızı açtın sen."

Bir adımla yanına gidip kollarını tuttu Umut, Yasemin'in. Eğer ona dokunmazsa Yasemin kaybolacak gibi hissediyordu.

"Bırak," dedi dişlerinin arasından genç kız. Hâlâ öfkeyle doluydu, kalbinin sesini dinlese her şeyi mantıklı bir şekilde konuşacaklardı.

Onu dinlemeyen Umut başını iki yana sallayıp Yasemin'i kolları arasına aldı. Bundan rahatsız olan Yasemin ellerini genç adamın göğsüne bastırıp geri çekilmeye çalışsa da, engel oldu Umut. Ondan kopmasına izin vermiyordu, sımsıkı sarılmış bırakmıyordu. Ne şimdi ne de sonra bırakabileceğini sanmıyordu. Eğer bir hata yaptıysa kendini affettirene kadar Yasemin'in yanından ayrılmayacaktı.

"Bırak, Umut."

"B-bırakmam."

Gözlerini yumdu sımsıkı Yasemin. Genç adamın sesinin tonu o kadar güzel, o kadar özeldi ki yeni yeni konuşmaya başlayan bir bebeğin ses tonu gibi masumdu.

Gözlerini açıp, "Lütfen bırak," dedi. Biraz daha ona yapışık durursa ayrılamazdı.

Umut geri çekildiğinde ellerini belinden çekip havaya kaldırdı. En iyi kendini nasıl ifade ediyorsa öyle konuşmaya başladı.

"Özür dilerim, seni çok seviyorum Yasemin. Asla seni bilerek üzmem. Ben böyle olacağını düşünemedim. Duyuyordum, o sevinçle bir an önce ismini söylemek istedim. Yaptığım kötü bir şey olabilir, bana kızabilir, bağırabilir, vurabilirsin ama ayrı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lamazsın Yasemin, benden ayrılırsan hayatımız eskisi gibi olmaz. Sen bana soğuk baktığın için şu an duyduğuma bile sevinemiyorum. Yalvarırım affet beni."

Soğuktan üşümüş ellerini kabanının cebine sokup başını yere eğdi genç kız. İçi ona deli gibi öfkeliyken, kalbi kırgınken bir yanı da mutluydu. Umut duyuyordu, ameliyat başarılı geçmişti. Bu duruma fazlasıyla sevindi, sadece ondan gizlemesi canını çok yaktı. Buradan kaçıp gitmek istiyordu. Yatağının içine girip yorganı başına çekmek istiyordu. Hiçbir şeyi düşünmek dahi istemiyordu. On gündür düşünmekten, bu akşam yaşadığı hayal kırıklığından beyninin bomboş olmasını istiyordu.

"Yasemin?"

Kuzeni Murat'ın sesini duyunca başını yerden kaldırıp düğün alayının sesinin geldiği yöne döndü. Murat önde, kızlar, Serkan ve Yasin arkasından geliyordu. Yaşadığı hayal kırıklığından Serkan'la Yasin'i bile fark etmemişti.

Yanına ilişen kuzeni kolunu tutup, "İyi misin?" dedi endişeli sesiyle. Sokak lambasının altında durdukları için yanaklarını ıslatan gözyaşlarını gördüğünden tedirgin halde yüzünü inceliyordu kuzeni. Yasemin cevap vermeyince kaşlarını çatıp öfkeyle nefes alıp veren Umut'a çevirdi bakışlarını. Aynı onun gibi öfkeyle bakan Umut Yasemin'in koluna bakıyordu. Sağ elini yumruk yapmış sol eli Yasemin'e doğru uzanmıştı. Kuzeninin elinden genç kızı çekecek gibi bir hali vardı.

Yasemin biraz geri çekilip gözyaşlarını sildi.

"İyiyim ben."

"Kim bu adam?"

Yasemin Umut'tan onlara bahsetmediği için kuzeni onun yabancı biri olduğunu düşünüp ona doğru adım attı. Gerginlik çıkacağının farkında olan genç kız kuzeninin kolunu tutup,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Durur musun?" dedi sesine yansıyan telaşla. Yasemin'in gerginliğinin farkında değilmiş gibi Umut'a tekrar dayılandı kuzeni.

"Sana soruyorum kimsin sen?"

Umut başı dik bir şekilde Murat'a yaklaştı. Gözleriyle Yasemin'in elini gösterip, "Elini onun kolundan çeker misin?" dedi gözlerini gözlerinden çekmeden. Çekerse Murat onu dövecek gibiydi. O yüzden çekmek bir yana sımsıkı tutuyordu genç adamın kolunu.

"Yasemin, lütfen. Elini çeker misin?"

"Yasemin, ne diyor bu? Tanıyor musun sen?"

Nefesini dışarı bırakıp, "Sakin olur musun Murat," dedi panik yapmamaya çalışarak. "Arkadaşım, konuşuyorduk."

"Arkadaşınla konuşurken neden ağlıyorsun?"

"Bunu sana yarın açıklasam."

"Şimdi açıkla istiyorum. Eğer bu adam sana kötü bir şey yaptıysa hazır olay sıcağa sıcağınayken döveyim onu."

Gözlerini devirip elini geri çekti genç kız. Murat'la burun buruna gelen Umut'u biraz geri itip aralarına girdi.

"İkiniz de sakin olun. Umut arkadaşım oluyor Murat. Duygusal bir konu vardı aramızda konuştuk. Şimdi de babamın yanına gidiyoruz."

Murat sert bakışlarını çekmeden Umut'a diklenirken, "Yürü," dedi Yasemin. Şu an odasında hıçkıra hıçkıra ağlamak isterken uğraştığı şeyler canını sıkıyordu.

Murat'ın kolundan itekleyip kızların yanına doğru yürüdü. Umut hiç vakit kaybetmeden peşinden gidiyordu. Murat homurdanırken işaret dilinde Serkan ve Yasin'e, "Söyleyin peşimden gelmesin," dedi. Eğer sesli söylerse Murat hepten sinirlenirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hepsi mi işitme engelli?"

"Sadece Umut, ama artık o da değil."

"Anlamadım. İşitme engelli mi, değil mi?"

"Yarın konuşsak, şu an konuşacak halde değilim."

"Yarın da bahane bulursan sana abilik yaparım bilmiş ol."

Dudakları iki yana kıvrılırken yanına gelen kızlara bakmadı. Biliyordu, onların bir suçu yoktu. Eğer bilseler ona mutlaka söylerdiler. On gündür nasıl acı çektiğini gördüler. Ona Umut'un durumunu bilip de söylemeyecek kadar vicdansız değillerdi ama Serkan ve Yasin'i en az Umut'u affetmediği kadar affetmeyecekti. Hepsinden uzak duracaktı. Şu an uzak durmak isteyen duygularını canlı tutup onlarla bir araya gelmeyecekti. Onun için çok zor olacak ama zoru başaracaktı.

Onlar bir umutla beklediği günü zehir ettiler ona. Tozpembe olan hayatını siyaha çevirdiler. Aralarında sır yok sanıyorken aslında sırrın en büyüğü varmış bunu gösterdiler. Onları dinlerse emindi ki hepsinin bahaneleri vardı. Bir tek Azra Hanım ona karşı dürüstü, en azından telefonlarını açmayarak Umut kötü dememişti. Ömer ve Ali sağ olsun abileri için kayıp ilanı bile vereceklerdi. Şaka gibi, herkes tarafından kandırılmıştı, bunun acısını derinden hissediyordu. Hepsi yüreğini derinden yaraladılar. Bu yaraların tamiri kolay kolay geçecek gibi durmuyordu, belki Umut özürle her şeyin düzeleceğini sanıyordu ama yanılıyordu. Yasemin onu çok seviyordu ve şimdi kırgınlığı da sevgisi gibi olmuştu; tıpkı onun gibi büyük...

Amcasıyla birlikte etrafa bakınan babasının yanına koşar adım yürüdü. Onu görünce derin nefes aldığını bulunduğu yerden bile görebildi Yasemin. Onu endişelendirmişti, kızına kızmak ister gibi hali vardı ama kendine engel oluyordu babası. Etrafı insan doluydu ve o asla birileri varken kızına değil kızmak sesi yükselmezdi bile. Yanına gidip konuşmasına fırsat verme-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

den boynuna sarıldı.

"Babacığım."

"Ne oldu Yasemin? Bir anda ortadan kayboldun aklımı başımdan aldın. Kötü bir şey olmamıştır inşallah."

'Oldu babam, Umut duyduğunu benden sakladı. Onun için endişelenen kalbimi derinden yaraladı.' İçinden konuşurken ona bakan babasını daha fazla endişelendirmek istemedi.

Akan burnumu çekip, "Bir şey olmadı babam," dedi fısıldayarak. Etraf şölen alanı gibiydi, davullar hiç susmuyor oynayan insanların kahkahaları ortalığı inletiyordu ama o ise cenazede gibiydi. Ruhu matem havasındaydı.

"Hadi salonuna girelim hava soğuk. Eve gidince ne olduğunu konuşacağız."

"Peki, baba."

Babasından ayrılıp kravatını düzeltti. Sorun yok der gibi tebessüm etse de babası gözlerindeki hüznü gördüğü için bakışlarını gözlerinden çekmiyordu kızının. Her halini bildiği için kızının sakladığı bir şeyler olduğunu tahmin ediyordu.

Babasının yanağını öpüp kızlara buruk bir tebessüm sundu. Onların da gözleri dolmuştu, en az Yasemin kadar ikisi de üzgündü. Düğün salonuna yaklaştıklarında içeri geçmeden bakışlarını sokağın başına çevirdi. Umut gitmemişti, arkadaşlarıyla hareketli bir şekilde konuşuyordu. Elleri hızlı hareket ettiği için şu an öfkeliydi, en az Yasemin kadar öfkeli ve sinirliydi. Onu daha fazla izlemeden salonun içine girdi. Kızlar bir şey demesinler diye masasına doğru koşar adım ilerledi.

Bundan sonra ne yapacaktı bilmiyordu. Sözleriyle Umut'u hayatından çıkarmıştı, kalbi ne kadar konuşursan konuş seni dinlemeyeceğim der gibi deli gibi çarpıyordu. Duyuyor işte mutlu ol diye bağırıyordu. İstediğin oldu Umut duyuyor, Al-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lah'tan daha ne istiyorsun diye kulağına fısıldıyordu.

Bütün gece boyunca bir kere bile yerinden kıpırdamadığı düğün sonunda bitmişti. Herkes eğlenirken oturduğu yerden kalkmayışı halalarının ve kuzenlerinin dikkatini çekmişti. İçi ağlarken dışı eğlenmek istememişti. Bedeni inatla yatağını istiyordu. O sadece uyumak istiyordu, bir an önce eve varıp kendini odasına kapatmak istiyordu. Her ne kadar yanında oturan babası sürekli onu izlese de, ona soracak soruları olsa da onunla bile bu gece konuşacak hali yoktu.

Kızlar ise bir iki kere konuşmak istediklerinde onları reddettiği için o kendine gelinceye kadar onunla konuşacaklarını sanmıyordu. Halini gördükleri için ikisi de susmalarının en doğru karar olduklarını biliyorlardı.

Sonunda eve geldiklerinde kapılarının önünde akrabaları vardı. Büyük bir ihtimal halaları ve yengesi misafirlere yemek ikram edecekti. Arabadan iner inmez hiçbirinin yüzüne bakmayıp eve koştu. Biriyle göz göze gelse bir ton soru soracaklardı.

Odasına girip oyalanmadan başındaki şalı çıkardı. Dolaptan eşofman takımını alıp odadan çıktı. Kızlar yorgun halde eve girerken, "Banyoya giriyorum," dedi dümdüz çıkan sesiyle. "Birazdan siz girersiniz."

"Rahatına bak, Yasemin."

Başını eğip banyoya girdi. Üstündeki elbiseyi çıkarırken sıcak suyu açıp banyonun buharla kaplanmasını izledi. Acaba Umut gitmiş miydi? Git demişti, neden dursun ki?

Suyu ılık yapıp altına girdiğinde gözlerini kapadı. Ses tonu nasılda güzeldi. İsmini yumuşacık söylemişti. Özlem, aşk ve sevgiyle Yasemin demişti. Tüm kalbiyle, tıpkı babasının sesi gibi Yasemin demişti. Sevdiğini belli etmek ister gibi. Yanaklarını ıslatmaya başlayan gözyaşlarını silmedi. Ne kadar silmeye çalışsa da yenisi yerini alacağı için elini kıpırdatmadı. Öylece acısının

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

biraz olsun geçmesini bekledi. Ne kadar fazla suyun altında dursa da acısı birazcık da olsa geçmedi. Suyu kapatıp sessizce ağlayarak üzerini giyindi.

Yatağına uzandığında bakmaya korktuğu telefonunun ekranını açtı. Tahmin ettiği gibi bir sürü mesaj atmıştı Umut. Parmakları titreyerek mesajı açtı. Her bir kelimeyi gözleri dolu dolu okudu. Sanki kalbini avuçlarının arasına almıştı Umut, sıktıkça öldürüyordu onu.

Diğer mesajları okumadan telefonu kapadı. Ruhu, kalbi ona kırgınken parmakları yazmaya gitmiyordu. O hislerini yazarak güzel anlatıyordu ama şimdi hiçbir şekilde anlatamıyordu. Yazmak istemiyordu, biliyordu ki yazdığı takdirde kötü sözler dökülecekti beyaz kâğıda. Dilinin söylediklerini parmakları söylemesin istiyordu. Umarım bu acı hemen geçer diyerek gözlerini kapadı.

Arabayı Yasemin'in evinin arkasına park eden Serkan konuşmadan aşağı inen arkadaşının arkasından baktı. Peşinden gitmek isteyen Yasin'e, "Bırakalım yalnız kalsın," dedi. Kapıyı kapatan Yasin sırtını koltuğa yasladığında gözlerini sağa sola giden Umut'un üzerine dikti. Genç adamın hali dışarıdan bakıldığında hiç iyi görünmüyordu, dışı bu kadar yaralıyken ruh halini tahmin edemiyordu.

Yasemin'in evinin köşesine ilerleyen Umut onu göremeyecek olsa da görmeyi dileyerek evlerinin önüne baktı. Kimseler yoktu, bir saat önce evin önünden geçtiklerinde evin önü kalabalıktı, o kalabalığın içinde Yasemin'i görmek için çırpınan kalbi hayal kırıklığına uğradığında dikkat çekmemek adına evin önünden ayrılmışlardı. Şimdi ise yine evin yanına gelmiş, görmek istediği sevdiğini görmek için çırpınıyordu kalbi. Yoktu, belki odasında ağlıyordu, belki gözlerini kapatmış yaşananları düşünmüyordu.

Üşüyen ellerini sıvazlayıp duvar dibinde olan taşın üstüne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

oturdu. Kollarını göğsünün üstünde toplayarak bacaklarını topraklı yola uzattı.

Yasemin'in kalbinin güzelliğini biliyordu, onu sevdiğini her şeyden çok emindi. Sadece kırgın olduğu için uzak duruyordu, bunun farkındaydı. Kırdığı kalbi bir şekilde tamir edecekti, belki orada ufakta olsa yara izi kalacaktı ama acısını alacaktı. Gözleriyle gülen kızın gözlerinin ışığını söndürmeyecekti. Onun tekrar eskisi gibi olması için savaşacaktı. Tıpkı bu gece savaşacağı gibi. Burada oturup sabah olmasını bekleyecekti. İçindeki ses yeni gün olduğunda umudun doğacağını söylüyordu. Bu umuda her şeyden çok inanıyordu, inanmaya da devam edecekti. Eğer onu kaybederse, Yasemin'i de kaybedecekti.

Kaybetmemek için umut etmeye devam edecekti...

***

Her insan çektiği acıyı farklı bir şekilde anlatırdı. Kimi gözyaşlarıyla kimi de sessiz duruşuyla.

Bütün gece sessiz bir şekilde ağlayan Yasemin sesi çıkmasın diye kimi zaman elini ısırmış kimi zaman yastığını. Yüreği kan ağlıyordu, pişmanlığı gecenin karanlığına uyum sağlamak ister gibi ruhunu ele geçiriyordu. Üzgündü, hem Umut'a o sözleri söylediği için hem de on gün boyunca yaşadığı hayal kırıklığı için.

Çok seviyordu, sevdiği kadar da kırgındı. Bir yanı onun yanına gidip boynuna sarılmak istiyor diğer yanı iliğine kadar acı çekerek Umut'tan uzak dur diyordu. Uyumak istiyordu uyuyamıyordu. Gözlerinin içi yanıyordu artık ağlamaktan. Sanki ruhu bedeninden çıkıyordu ve o onu bırakmamak adına son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gücünü kullanıyordu.

Sevdanın en güzeli zor olandır diyenlere hak veremiyordu. Kalbi patlayacaktı ağrımaktan, gözyaşları kurumuştu akmaktan. Heyecanlandığında kelebeklerin uçuştuğu karnında ağrı vardı. Yüreği kavruluyordu, sanki ölecek gibiydi ama ölmüyordu.

Ağlamaktan tıkanan burnunu çekip başını yastıktan kaldırdı. Yastığının kenarına koyduğu oyalı yazmasını alıp kahverengi saçlarının üzerine gezdirdi. Isırmaktan şişen kırmızı dudaklarını serbest bırakıp yataktan aşağı indi. Göğsü zelzeleye yakalanmış gibi titrerken, elini göğsüne koyup sakin bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştı. Yüreği öylesine çok yanıyordu ki, yürümeyi unutmuş gibiydi. Başı bütün gece ağladığı için ağrıdan çatlayacak boyuta geçmişti zaten. Bir de titreyen bacakları üstüne eklenince her an bir yerlere yığılacaktı.

Tükenmiş haline rağmen güçlü durmaya çalışıp odadan çıktı. Karanlık holde olabildiğince ses yapmadan dış kapının önüne geldiğinde babasının odasının kapısını kontrol etti. Sabah ezanının okunmasına az kalmıştı, onun uyanıp uyanmadığını anlamaya çalışıyordu. Bu saatte onu dışarıda görürse endişelenirdi, bunun olmasını istemediği için ses çıkarmadan kapının kolunu tutup aşağı doğru indirdi. Demir kapıyı yavaşça içeri doğru çekerken gıcırdayan kısımlara öfkeyle söylendi. Yaradan çaresizliğini hissetmiş olacak ki o an şiddetli bir şekilde gök gürledi. Fırsat bu fırsat diyerek kapıyı hızla kendine çekip dışarı çıktı. Aynı şekilde kapıyı kapattıktan sonra bardaktan boşalır gibi yağan yağmurun altında koşarak evin arkasına dolandı. Hava karanlık ve soğuktu. Üstünde sadece eşofmanları vardı bu yüzden de bedeni üşüyordu. Soğuk havayı içine çektikçe dişleri titriyordu.

Üstü kapalı çardağın altına girdiğinde sedirin köşesinde duran üst üste katlanmış örtüleri alıp sedire uzandı. Kışın halalarıyla burada otururken üstlerine örtüleri örterlerdi. Onların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burada olmasına sevindi. Örtüyü boğazına kadar çekip çatıya vuran yağmurun sesini dinledi. Arada bir gök gürültüsüyle havlayan Karabaş'ın sesini dinleyip ruhunu biraz da olsa rahatlamaya çalıştı.

Üzgün ve kırgın olmasına rağmen neden şimdi pişmanlık duyuyordu? Neredeyse Umut duyuyor diye onu suçladığı için miydi? Dönüşü olmayan sözler söyleyip kalbini kırdığı için mi? Üzgündü, hayal kırıklığına uğramıştı, o yüzden o lafları söylemişti. Kim haklı kim haksız tartışmasına asla girmek istemezdi. Sadece üzgün olan kalbinin hayal kırıklığına uğraması onu derinden yaralamıştı. Hiç ummadığı kişi tarafından hayal kırıklığına uğramak canını yakmıştı. Umut onun gözünde şaka da olsa asla yalan söylemez, asla kalbini kırmazdı. Bu adam o hasta oldu diye annesine çorba yaptırmış biriydi. On gün boyunca kendini saklaması ona güvenen kalbini kanatmıştı.

Çardağın altında yanan gözlerini kapatıp biraz da olsa uyumaya çalıştı. Düşünmekten başı ağrıyordu, böyle durumlarda da burnu kanadığı için aklını yağmura verdi. Ona huzur veren tek ses şu an buydu.

"Yasemin?"

Kulağına ilişen babasının sesini duyan genç kız çatlayan başına rağmen gözlerini aralayıp başında dikilen babasının yüzüne bakmaya çalıştı. Gün ışığı gözlerinin içini yakarken eliyle gözünün önüne perde çekip, "Baba?" dedi boğuk sesiyle. Saat kaçtı haberi yoktu? Kaç saattir burada uyumuştu bilmiyordu. Bildiği bedeninin kasıldığı, gece ağrıyan başının daha da şiddetle ağrımasıydı.

"Neden burada uyudun? Bu soğukta dışarıda mı uyulur kızım?"

Kızının kollarından tutan adam oturmasına yardımcı olup omuzlarına dökülen saçlarını topladı. Sedirin arasına sıkışan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

siyah lastik tokayla kızının saçlarını toplayıp yazmasını başına örttü. Kızının bir derdi olduğunu biliyordu, bunun için ona şans vermişti ama şimdi beklemek istemiyordu. Onunla konuşup derdine derman olmak istiyordu.

Kıpırdamadan yattığı için yanağında elinin izi oluşmuş, nasırlı parmaklarını kızının yumuşak yanağında dolaştırıp dudaklarını alnına değdirdi. Bu anı bekleyen Yasemin kollarını babasının boynuna dolarken onun sıcaklığına sığındı.

"Nedir seni derinden yaralayan Yasemin'im? İçine sığdıramadığın acın nedir ki buz gibi havada kendini dışarı atmışsın. Gelseydin yanıma, konuşsaydın benimle kızım. Bu buz gibi hava içindeki acıyı geçirmezdi ki, ruhun gibi bedenini de yaralar. Söyle güzel kızım; babana, arkadaşına, sırdaşına derdini söyle. Elimden geldiğince sana yardımcı olayım, yüreğini ferahlatacak sözler söyleyeyim."

Babasının kazağını avuçları arasında sıkan Yasemin gözlerini sımsıkı kapamış dün geceden işkence ettiği dudaklarına tekrar işkence ediyordu. Sanki canı acımıyormuş gibi ısırıyordu, diline kan tadı geliyordu yine de umursamıyordu. Eğer dudaklarını serbest bırakırsa biliyordu ki hıçkırığı dışarı kaçacaktı. Bunu istemiyordu, hele ki babasının yanında hiç istemiyordu. Utanırdı karşısında ağlamaktan.

"Endişeleniyorum. Susarsan aklım kötü senaryolar üretecek ve emin ol bu senaryolar babanın yorgun kalbini daha fazla yoracak. Konuş ki babanın kalbini dara sokma kızım."

Burnundan nefes alıp dudakları arasından bıraktı. Geri çekildiğinde babası üşümüş ellerini kendi büyük ellerinin arasına alıp nefesini üfledi ısınsınlar diye. Buruk bir şekilde tebessüm edip babasının gözlerinin içine baktı. Kırk beş yaşındaki adamın kırışmış gözlerini izledi. Hayatın zorluklarını omuzlarına almış babasının buruk yüzünü izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu hayatta ne istediysen onu yaptın kızım. Hiçbir zaman senin hayatına müdahale etmedim, ne yapmak istiyorsan yanında olup sana destek oldum. Aldığın kararların bir kısmında pişman oldun yine yanında oldum. Kötü bir karar aldıysan pişman olma kızım elbet toparlarsın dedim ve demeye de devam edeceğim. Sen ne yaşadıysan ben hep senin yanında olacağım. Sakın benden yaşadıklarını gizleme kızım. Biz seninle baba kız, iki arkadaşız. Akrabamız çok ama bizim bizden başka kimsemiz yok. Ateşli yolda yürüyeceğim, baba gel dersen elini tutup seninle o yolda yürürüm. O yolun sonunda gerçekleri göreceksen asla sana müdahale etmem, biliyorum ki ben sana müdahale edersem sen o hatayı ikinci kez yaparsın. O yüzden asla hayatına müdahale etmem tıpkı şimdi olacağı gibi. Hadi anlat derdini, arkadaşına, sırdaşına..."

"Biliyorsun, Umut ameliyat oldu." Başını aşağı yukarı salladı babası. Diliyle alt dudağını ıslatan Yasemin babasına biraz daha yaklaştı. "Bana ameliyatın başarısız geçtiğini söylediler, Umut'un üzülüp yanlarından ayrıldığını söylediler. On gün boyunca ondan haber alamadım baba, arkadaşlarıyla konuştuğumda hâlâ haber alamadıklarını söylediler. Bunu sana söylemeye utanıyorum ama çok üzüldüm baba. Merak ettim, doğru düzgün yemek yiyemedim, uyuyamadım."

Bunların hepsini biliyordu adam, kızı on gündür hızlı bir şekilde zayıflamıştı fark etmemesi imkânsızdı.

"Her şeyin bir oyun olduğunu öğrendim, Umut ismimi söylemek için bana şaka yapmak istemiş baba. Ben bu şakayı hiç sevmedim. On gün boyunca ismimi söylemek için çalışmış, benim neler hissedeceğimi düşünmemiş. Tamam, bir taraftan baktığında düşüncelerinin masum olduğunu düşünüyorsun, sadece sana sürpriz yapmak istemiş diyorsun ama benim açımdan bakınca işler tam tersi oluyor baba. Kalbim çok acıyor, ben İstanbul'a gitmek istedim, o bilmediğim koca şehirde sokak sokak onu aramak istedim. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dim, üstüne dün akşam ona kötü sözler söylediğim için sabaha kadar vicdan azabı çektim. Anlayacağın bir çıkmazın içindeyim, nasıl bir yol izleyeceğim bilmiyorum."

Kızının ellerini hafif sıkan adam onun bakışlarını kaçırmasına izin vermedi. Konuşurken hislerini gözlerinin içine bakarak okuyordu bir de onun ses tonundan dinlediği zaman duygularının boyutunu iyi anlıyordu.

"Annen, babam beni sana vermeyecek bundan sonra görüşmeyelim dediğinde tamam deyip yanından ayrıldım. Arkama bakmadan hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Yüreğim deli gibi annene bakmak için çıldırsa da bakmadım. Çok seven kalbim öfkeyle dolmuştu, annenin kalbini kırmamak için yürüdüm. Ayaklarım bileğimden kesilmiş gibi olduğum yerde durduğunda omzumun üzerinden annene baktım. Yere uzanmış güneşin bağrında sesini çıkarmadan ağlıyordu. Bu huyun annene benziyor sen de onun gibi acını belli etmemek için içine atıyorsun. Neyse, ben anneni yerde uzanmış görünce yürüdüğüm yolu koşarak geçtim. Görsen toprak ayaklarımın altında parçalanıyordu. Nefes alışverişlerime karışıyordu toz taneleri. Annenin yanına varıp dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim onun zayıf omuzlarına uzanıyor utancımdan dokunamadan geri çekiyordum. Ağlama gülüm diyordum ama o inatla ağlıyordu. Tuttum kollarından oturttum karşıma. Ağlarsan ben de ağlarım dedim ve o an sustu. Ne dedi biliyor musun, ben sana şaka yapmak istemiştim babam söyle yarın akşam ailesini alsın gelsin dedi. Bunu söylerken hem ağlıyor hem de bana tavır alıyordu. Bir ay görmemiştim onu, sesini duymamıştım, mektuplarını almamıştım. O bir ayın sonunda ondan müjdeli haberi beklerken bana babam istemiyor dediği için üzülmüştüm."

İç çeken adam o günleri tekrar gözlerinin önünde yaşarken başını iki yana sallayıp, "Aman," dedi. "Şaka olduğu için çok sevindim Yasemin, annenle evlenecektim. İsterse bir yıl görmeyeyim onu sonunda bir araya geleceksek bana istediği şakayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapsın. Ağzından çıkanlar gönlünden çıkmıyorsa dudaklarını kapalı tut kızım. Eğer kırıcı sözlerin dudaklarının arasından çıkarsa sen üzülürsün. Her şey hallolur, kendini üzme. Ölüm diye bir gerçek var, vakit kısa kızım. Bugün kızgınlıkla yolladığını, yarın gözlerin yaşla arar. Seni seviyorum güzel kızım. Senin kalbinin güzelliğini biliyorum, sen kimseyi kırmazsın, kimsenin seni de kırmasına izin vermezsin. O yüzden yapman gerekeni biliyorsun diyorum ve eve yürümen için konuşmayı burada bitiyorum."

Tebessüm eden Yasemin, "Sağ ol baba," dediğinde ona olan minnettarlığı bir kez daha büyüdü. "Ben gidiyorum, hemen gel." Başını aşağı yukarı sallayıp giden babasını izledi. Kırıldığı için kırmıştı, konuşacaklardı. Dün bir an öfkeyle bitti diyerek ağzından hoş olmayan kelimeler çıkarmıştı ama bunu toparlayabilirdi. Ne kendinden ödün verirdi ne de Umut'u süründürürdü. Sadece ondan zaman isteyip kafasını toplayabilirdi.

Bütün gece uyumayan kişi sadece Yasemin değildi. Onun evinin arkasında bekleyen adamında korkudan gözüne uyku girmemişti, sanki gözlerini kapasa Yasemin tamamen gidecekti. Bunun olmasını istemediği için bütün gece boyunca yağmurun altından Yasemin'in evinin önünde volta atmıştı. Sevdiğinin çocukluk yıllarının geçtiği sokağı adımlarıyla ezberlemişti. Tahta kapının ardından Yasemin'in kahkahalarını duydu hayalinde. Ara sıra kapının önünde oturup ona gitmemek için adeta kendiyle savaştı. Zor geçen bir geceydi ve o gecenin ardından sabah olmuştu. Yağmur hafif yağıyor, insanların kimi işe kimi de ekmek almaya gidiyordu. Hoş buradaki çoğu insanın ekmeklerini kendilerinin yaptığını düşünüyordu. Sabah ezanından itibaren burnuna hamurun kokusu ilişiyordu. Sıcak pişmiş ekmeğin kokusu midesini acıktırırken uyuyan arkadaşlarına çevirdi bakışlarını. Arabanın içinde iki büklüm uyudukları için onlar adına üzülüyordu. Kendi Yasemin'in gönlünü almak için burada bekleyecekti ama onların yorulmasını istemediği için babasıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birlikte evlerine gitmesini isteyecekti.

Şarjı az kalmış telefonu çıkarıp Yasemin'e mesaj attı. Mesaj iletildiğinde gözleri büyüdü, Yasemin uyanıktı ve mesajını okumuştu. Şarjı bitmeden parmakları hızlı hareket ederek Yasemin'e yazdı. Çevrimiçiydi ve mesajları okuyordu.

UMUT:

Lütfen bir şans ver konuşalım.

Hâlâ çevrimiçi olan ekrana bakarken şarjının bitmemesi için dua ediyordu. Sabırsız olduğu için bacağını sallıyordu bu da Serkan'ın uyanmasını sağlamıştı.

YASEMİN:

İstanbul'a gelince konuşuruz şimdi birbirimize biraz zaman verelim.

Mesajı okurken nefes alışverişleri gibi parmakları da hızlandı. Telefonunun ekranının üzerinde parmakları dans ediyordu resmen. Serkan uykulu gözlerini büyütmüş onun hızlı hareket eden parmaklarını şaşı olmuş şekilde izliyordu. Onun uyandığını fark etmeyen Umut mesajı gönderdiğinde arabadan aşağı indi. Yasemin hâlâ çevrimiçi olduğu için umutluydu.

UMUT...

Yasemin'im, benim ruh eşim. Senden uzak durmak çok zor. Zaman istiyorsun, vakit kısa güzelim. Bugün varız yarın yokuz. Bize ayrılığı yaşatma ne olursun. Yaz bana, hislerini, kalbinden geçenleri söyle ama sakın ayrılıktan bahsetme. Ben seni bırakamam, sana öyle bir bağlanmışım ki yanına gelip beni bırakma diye yalvarmak istiyorum. Bir duysam dudaklarının arasından seni bırakmadım sözünü. Bak duyuyorum, ince sesin kulaklarıma ulaşıyor ama ben mutlu olamıyorum can özüm. Ne olur affet bu adamı, ondan sonra sabaha kadar konuş. Kız, bağır ama konuş. Senin sesini dinleyeyim saatlerce, sana olan özlemimi seni izleyerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçireyim. Sana yaptığım çok yanlıştı, bunu bütün gece düşünerek daha iyi anladım. Keşke annemin sözünü dinleyip sana bu sürprizi yapmasaydım.

Yanağından akan gözyaşını silip derin nefes aldı genç kız.

UMUT...

Bizim seninle daha yaşayamadığımız hayallerimiz var. Bunların hepsi yarım mı kalsın? Seninle kahvaltı yaparak saatlerce konuşacağız, ben ellerimi hareket ettirmeden seninle birlikte sohbet edeceğim. Yasemin, sen bana konuşmayı öğreteceksin, sen şimdi benden uzak durursan ben konuşamam ki. Duyuyorum sevgilim, mutlu değil misin? Seni seviyorum Umut, senin duymanı istiyorum dediğinde ben sana tüm kalbimle inandım. Elimi tut, bana tekrar gülmeyi hatırlat meleğim. Sen şimdi gidersen bu adam bir daha gülmez. Yapma gözünü seveyim, kalbini kırdım bırak tamir edeyim. Zaman ilaç değil, sana yemin ederim zaman iki seven insanı birbirinden uzaklaştırır. Hani bana dedin ya sevgimizi kirlettin, kirletmedim sevgilim. Çocuk olan kalbim bir oyuna kalkıştı onu da eline yüzüne bulaştırdı. Bu yaramaz çocuğa istediğin cezayı ver ama ayrılık gibi bir imtihana sokma.

Kızların hüzünlü bakışları ardında mesajları okurken telefonun ekranını kapadı. Telefon parmakları arasından yatağın üstüne düşerken, "Çok seviyorum," dedi mırıldanarak.

"O da seni seviyor, haber alamadığın için üzüntüden ayrılalım demiş olabilirsin, ben bunların senin gerçek hislerin olmadığını biliyorum. Ondan haber alamadığın için merak ettin, üzüldün, korktun bu yüzden Umut'un duyduğunu bile tam idrak edemiyorsun. Hey! Yasemin, Umut duyuyor. Git şu herifin yüzüne ağzına geleni saydır sonra birbirinize sarılıp barışın. İkinizi de üzgün görmek istemiyorum. Birinizden biri az sevse diyeceğim ki tamam bırak, kızım siz birbirinize mektuplar yazmışsınız, şiirler yazmışınız. Her anınız tutku doluydu, dokunmadan aşk yaşayan masum sevginizi bitirmek sana yakışmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gergin dudakları gülümserken, "Sahiden," dedi bakışlarını Tuğba'nın gözlerine çevirerek.

"Sarı adamım duyuyor, konuşurken o da bizi duysun diye karşısına oturmamıza gerek yok. Kuşların, köpeklerin doğadaki bütün canlıların seslerini duyuyor ne mutlu ona. Çok mutluyum Tuğba, hele ki dün Yasemin dedi ya kalbimin duracağını hissettim. Annesinin, babasının hislerini düşünemiyorum bile."

"Bütün gece boyunca sizin evin arkasında beklemişler. Serkan diyor ki biz uyuduk o hep dışarıdaydı, bir ara yağmurun altında oturduğu için ona kızmış ama bizimki umursamamış."

"Hâlâ evin arkasında, gel diyor."

"Git konuş. Birbirinizi sakin bir şekilde dinleyin."

Babasının ve arkadaşlarının sözlerine kulak verip oturduğu yerden kalktı. Siyah eşofmanın üstüne spor montunu giyip şapkasını örttü. Telefonu cebine koyup, "Ben gidiyorum," diyerek odadan çıktı. Babası salonda televizyon izliyordu, "Mezarlığa gidiyorum baba."

"Tamam kızım."

Yarım botlarını giyip avluya çıktı. Tavuklara yem veren yengesine başıyla selam verip hızlı adımlarla avludan çıktı. Eğer biraz daha oyalanırsa akşam olurdu. Umut ve arkadaşları dün geceden beri burada oldukları için aç olduklarını düşündü. Onlar adına üzülüp adımlarını hızlandırdı. Gözüne araba ilişince adımları durdu. Serkan Umut'un kolunu sarsıp dışarıya bakmasını sağladı. Şarjı biten telefonu açmaya çalışan Umut bakışlarını dışarı çevirdi. Yasemin'i görür görmez arabanın kapısını açıp aşağı indi. Bir saniye beklemeden ona doğru yürümeye başladı. Açık kalan kapıyı kapatan Serkan, "Avare," diyerek geri çekilirken Yasemin Umut'la evinin önünde konuşmamak adına annesinin mezarlığına yürüdü. Aralarında mesafe olacak şekilde yürüyen ikilinin aklından geçenler bedenlerini geriyordu. Umut

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi – https://rantey.org

Yasemin'in ayrılalım diyeceğinden korkarken Yasemin hırsına kapılıp Umut'un kalbini kırarım diye tedirgin oluyordu.

Mezarlığın kapısına geldiklerinde ikisi de derin nefes aldılar. Umut'u annesiyle tanıştırmayı çok istiyordu Yasemin. Buraya küs girmek istemese de annesinin karşısında konuşmak en iyisi olacaktı. Annesi sakin bir kadın olduğundan onu sakinleştireceğini biliyordu.

Dizlerinin üzerine oturup ıslak toprağı sevdi. Yanına oturan Umut ellerini iki yana açarak dua ederken üzgün yüzünde buruk bir ifade oluştu. Umut, ellerini yüzüne sürdükten sonra Yasemin gibi toprağı eliyle karıştırdı.

"Merhaba anne, nasılsın? Bak sana kimi getirdim. Umut, hani sana hep bahsediyordum ya, sevdiğim biri var diye. Adı Umut, dürüst Umut, kalbi temiz Umut diye... Beni çok seviyor tıpkı babamın seni sevdiği gibi diyordum ya işte o Umut, şu an yanımda. Ona çok kırgınım anne, bana yalan söyledi. Ben ona deli gibi güveniyordum. Neden böyle bir şey yaptı anne, üzüleceğimi düşünmedi mi?"

"Mer-ha-ba. Zor konu-şu-yorum."

Bakışlarını ona çevirdi genç kız. Umut gözlerini yummuş dudaklarını zor hareket ettiriyordu.

"Ben- çok."

"Annem işaret dili biliyormuş bence seni anlar."

Tebessüm eden genç adam ellerini kaldırdı.

"Merhaba efendim. Konuşmakta oldukça zorluk çekiyorum, henüz yeni duymaya başladım. Her ne kadar çocukluğumdan beri eğitim alsam da sesleri çıkarmak benim için zor oluyor. Aslında dudaklarımı kıpırdatabiliyorum ama nedense ses konusunda zorlanıyorum. Kızınız umarım bu konuda bana yardımcı olacak. Bana söz vermişti duyduğun takdirde seninle konuşma

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

pratiği yapacağız diye."

"Şu an ona kırgınım anne. O yüzden başkalarıyla yapsın pratiği."

"Lütfen söyler misiniz kızınıza beni affetsin. Ben o öğretsin istiyorum. Çünkü onu kalbimle dinliyorum, ben bir hata yaptım ve çok pişmanım. Ne olur ona beni affetmesini söyleyin. Sizinle birebir tanışmadım ama her zaman dualarımı gönderdim sizin için. Böylesine kalbi güzel bir kızı dünyaya getirdiğiniz için size minnettarım."

Genç adamın gözleri dolarken Yasemin'in eli Umut'a doğru uzandı. Tenine temas etmeden yumruk olan elini dizlerine indirdiğinde sıkıntıyla iç çekti.

"Ne olur yardım edin. Ben Yasemin olmadan zor nefes alıyorum, günaydın demiyor, iyi geceler demiyor, benim sessiz adamım demiyor. Çok pişmanım ameliyat olduğum için, keşke duymasaydım."

Başını iki yana salladı hızla. Kırgındı Umut'a ama iyi ki ameliyat olmuş diyordu, iyi ki duyuyor, iyi ki şu an yanımda diyordu. Onun kırgınlığı elbet bir gün geçerdi Umut konuştukça yüreğinin kırgınlığı azalırdı.

"İyi ki duyuyorsun Umut. İyi ki ameliyat başarılı geçmiş."

Yasemin'e doğru dönen Umut elini göğsünün üzerine bastırıp yüzünü ona yaklaştırdı.

"Acı-yor."

"Benim de kalbim çok acıyor."

Başını eğip Yasemin'in dizlerinin üzerinde duran yumruk olmuş eline uzandı. Bir damla yaş Yasemin'in elinin üzerine damladığında akan burnunu çekip titreyen dudaklarını kontrol altına aldı. "Ben-seni-" sesi zor çıkıyordu, konuşurken sıkıntı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşadığı için sanki boğazını sıkan el nefesini kesecekti. Buna rağmen istediği sözleri söylemek istiyordu. Zordu ama başarmak istiyordu, bir yandan da Yasemin'in gidecek olması korkutuyordu onu. Hızlı hızlı konuşup kendini ona anlatmak istiyordu. Bu mezarlıktan barışmış bir şekilde ayrılmak istiyordu. Yasemin'in annesinin huzurunda onun gönlünü almak istiyordu. Kırdığı kalbi acıtmadan onarmak istiyordu. O kadar çok şey istiyordu ki acele etmesi gerektiğini biliyordu. Ellerini kaldırıp Yasemin'in gözlerinin içine gözlerini hapsetti.

"Yasemin, çok kötüyüm. Yaptım bir hata lütfen affet. Kendimi kötü hissediyorum, sana çok kötü bir şey yaptığımı düşündüğüm için ölecek gibi hissediyorum. Aklım, kalbim karmakarışık, lütfen konuş benimle. Bu ilişki bitmedi de yeter ki; sonrasında istediğin gibi burnumdan getir sesimi çıkarmam. On gün senin için olduğu gibi benim içinde zor geçti yemin ederim."

Onun öldüğünü düşünmek nefesini kesti. Boynuna sarılmak isteyen kollarını kaldırıp ona doğru uzattı. Umut'un gözleri kollarının üzerinde dolaşırken boynuna sarılamadı. Ağır ağır kollarını dizlerine indirdi tekrar.

"Aptal, bir daha sakın bana sürpriz yapma, sakın benden gizli bir iş çevirme. Yaralama beni Umut, acı çektirme. Seni seven kalbimi öldürme."

Umut bir adım daha yaklaştığında alnını omzuna yasladı. Yaklaşmaması gerekiyordu ama kendine engel olamıyordu. Omzunda hıçkıra hıçkıra ağlarken Umut'ta içine ağlıyordu. Onlara eşlik eden yağmur tanelerini söylemiyordu bile. Sevdiğinin her saçına düşen damlada annesinin duyumsamadığı kokusunu alıyordu sanki. O da onlarla ağlıyor gibiydi.

Geri çekilip gözyaşlarını sildi. "Ağlamıyorum annem," dedi mezara bakarak. "Sen de ağlama, kızın mutlu. Bu adam kızını bir daha üzerse onu yakışıklı kocana söyleyeceğim. Biliyorsun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

babam kızına düşkün bir adam olduğu için bu adama neler yapar."

Parmakları Yasemin'in çenesine dokunduğunda başını kendine çevirip buruk bir şekilde gülümsedi genç adam.

"Söz veriyorum üzmeyeceğim, annenin önünde yemin ederim kalbini kırmamak için elimden gelenin fazlasını yapacağım. Şu iki gün de ölüp de diri diri mezara girdim ben. İki günü asla unutmayacağım, ne senin gözünden akan yaşları ne de bana öfke kusan sesini asla unutmayacağım. Orada hep sevgi duymak istiyorum ben, sevgi sözcükleri duymak içinde gece gündüz çabalayacağım Yasemin. Bu adam seni kaybetmeyi bir daha göze alamaz."

"Verdiğin sözleri tutacağına inanmak istiyorum. Beni bir daha üzersen dayanamam ki ben. Hep ağlarım, kalbim hep acır. Acısı hiçbir zaman geçmez."

"Özür dilerim benim can özüm. Ne ruhum, ne bedenim, ne de kalbim seni üzmeyecek. Ağzımdan çıkan kelimelere dikkat edeceğim. Tek kelime bile olsa sana kötü söz söylemeyeceğim. Ben gelecekteki çocuklarımın annesini asla kırmayacağım söz veriyorum."

"Senden ayrılamam, dün kırgın olduğum için o lafları söyledim. Bunun için pişmanım, acım yüzümden dilimin ucuna gelen zehirli sözleri tutamadım. Biz bitmedik, senden sadece biraz zaman istiyorum. Kafamı dağıtacak kadar zaman, mesela bir hafta. İstanbul'a geldiğimde seninle uzun uzun konuşup hayatımıza eskisi gibi devam edebiliriz ama bunun için benim biraz olsun kafamı toplamam lazım. Buralarda fazla durma, evine git ben geldiğim zaman konuşacağız söz."

"Seninle olmanın en güzel yanı ne biliyor musun? Elin elime değmeden avuçlarımı terleten sıcaklığını taa içimde hissetmek. Seninle olmanın en kötü yanı ne biliyor musun? Seni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seviyorum sözcüğü dilimin ucunu ısırırken her konuşmamızda boş yere saatlerce havadan sudan söz etmek. Seninle olmanın en heyecanlı yanı ne biliyor musun? Aynı şeyleri seninle aynı anda düşünmek birlikte ağlamak gülmek. Ve yan yanayken bile seni çılgınca özlemek... Seninle olmanın en acı yanı ne biliyor musun? Seni hiç tanımadığım bir sürü insanlarla paylaşmak. Senin yanında olan, seninle konuşan herkesi çocukça kıskanmak. Seninle olmanın en mutlu yanı ne biliyor musun? Tanıdık birileriyle karşılaşma tedirginliği ile yollarda yürümek yan yana... Elimdeki şemsiyeye inat yağmurda ıslanmak birlikte. Elimde kır çiçeğiyle seni beklemek... Aynı mekânlarda aynı yiyecekleri yemek. Seninle olmanın en romantik yanı ne biliyor musun? Sensiz gecelerde sana söyleyemediklerimi yıldızlara aya anlatmak... Okuduğum kitabın sayfalarında dinlediğim şarkıların, türkülerin, şiirlerin her mısrasın da seni bulmak. Seninle olmanın en zor yanı ne biliyor musun? Seni kaybetme korkusuyla hayatta ilk kez tattığım o tarifsiz duygularımı umut denizinin ortasında küreksiz bir sandala hapsetmek. Sevgili yerine yıllarca dost kalmayı başarmak. Yalın ayak yürümek bıçağın en keskin yerinde. Kanadıkça tuz yerine gözyaşlarımı basmak yüreğime. Seninle olmanın tek yan etkisi ne biliyor musun? Nereden bileceksin? Sen benimle hiç olmadın ki. Olsaydın avuçlarım terlemezdi... Isırmazdım dilimin ucunu... Özlemezdim seni yanımdayken. Kıskanmazdım. Korkmazdım yollarda yürümekten. Islanmazdım yağmurlarda... Yıldızlara aya dert yanmaz, böyle her şarkıda sarhoş olmazdım. Korkmazdım seni kaybetmekten ayaklarım kan revan atlardım sandaldan denize... Ve her kulaçta haykırırdım seni. Ama sen hiç benimle olmadın ki... Ya aklın başka yerleydi ya yüreğin..."

İç çekip omuzlarını dikleştirdi Yasemin. "Aklımda, kalbimde hep sen de," dedi ellerini hareket ettirerek. Ona git dediği için Umut'un gözlerindeki kırgınlığı görüyor, dili tutulmuş gibi bir şey diyemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Biliyorum, Can Yücelin bu şiirini çok seviyorum. Bazı kısımları seni anlatıyor, benim hislerimi anlatıyor. Seni kaybetme korkusunu bir kere iliklerime kadar yaşadım, karanlık gece gündüz olmadı. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum, yüreğim senin için çırpınırken seni kaybedersem yaşamak benim için zor olur."

"O sözleri söylerken çok üzüldüm. Söylemek istemedim ama söyledim. Seni göremediğim, haber alamadığım zaman ruhum bedenimi terk etmişti sanırım. Acı çok büyüktü, düşün bak seni arıyorum telefonun kapalı, kardeşlerinle, arkadaşlarınla konuşuyorum hepsi ağlamaklı sesleriyle senin ortalarda olmadığını söylüyorlar. Nasıl hissettiğimi yüreğinden hisset lütfen."

"Özür dilerim, yaptığım çocukluktu bunu geç anladım. Böyle bir oyuna bir daha asla kalkışmam. Sadece sürpriz yapmak istedim, bizimkilerin bu kadar abartacağını bilemedim. Onlara sadece biraz uzaklaşmak istediğimi söyleyin dedim."

"Senin yanında değiller miydi?"

"Ben on gün boyunca ne yaptığımı bilmiyorum. Sürekli düşünüyordum, pratik yapıyordum. İlk başlar çok zor oldu. Duyuyordum, her yerden sesler geliyordu. Tedirgin olup etrafıma bakınıyordum, gece uyurken pat diye bir ses duyup yataktan kalkıyordum. Azra diyerek kahkaha atan babamın sesini duyuyordum, mutfaktayım Talha diye bağıran annemin, kapa çeneni Ali diyen Ömer'in, beni dışarı çıkar diyen Mina'nın seslerini duyuyordum. Bu sesleri duyarken her an her dakika gözlerim doluyordu. Seni aramak istiyordum sürekli, sesini saatlerce dinlemek istiyordum. O gün Serkan'la konuştuğunda kısa bir an sesini duyabildim. Bu hissi sana anlatamıyorum ama şunu bil, sanki dünya durdu. Sesin içime öyle bir huzur verdi ki sana gelmek için can attım."

"Keşke gelseydin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Keşke, bu kadar çok üzüleceğini bilseydim gelirdim. Senin yanında ismini söylemeye çalışırdım. Olmadı, on gün bizi tamamen ayıracaktı az kalsın. Beni bırakmadığın için mutluyum."

"Zehirli sözcükler dudaklardan çıkar ama kalpten sevgi çıkmaz. Buradan git dediğim için beni yanlış anlama. Arkadaşların, baban buralarda perişan olmasınlar, biz seninle telefonda konuşuruz yine. Komşularım iyi insan olsalar da buralarda yabancı insan gördüklerinde hoşlanmazlar. Yani nasıl anlatacağım bilmiyorum ama umarım kendimi sana ifade edebiliyorumdur. Bunun için ellerimi ve sesimi kullansam da."

Tebessüm eden Umut, "Anlatıyorsun," dedi Yasemin'le birlikte ayağa kalkarken. "Ben bugün dönerim o zaman, hafta sonu gelmeni bekleyeceğim. Yalnız şu bir haftada mesajlarıma dönüş yaparsan mutlu olurum. Eğer senden haber alamazsam yanına gelirim."

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip, "Haber veririm," dedi soğuktan titreyen çenesini kontrol altına almaya çalışarak. Hava soğuktu, ikisinin de burnunun uçları kıpkırmızıydı. Umut'un saçları sırılsıklam olmuş, saçlarının uçlarından alnına damlıyordu yağmur suyu.

"Gidelim artık hasta olacağız. Neredeyse öğlen oldu arkadaşların acıkmıştır, babanı da bekletme."

Başını sallayan Umut bileğindeki siyah bilekliği çıkarıp Yasemin'in bileğine taktı. "Hafta sonu görüşmek üzere, seni yurtta bekliyor olacağım. O zamana kadar kendine iyi bak."

"Sen de."

Ayrı ayrı girdikleri mezarlıktan yan yana yürüyerek çıktılar. Umut, Yasemin rahatsız olmasın diye biraz gerisinden yürüyerek evinin önüne kadar takip etti onu. Yasemin tahta kapıyı açıp içeri girmeden başıyla Umut'a selam verdi. Sağ elini pantolonun cebine sokan Umut aynı şekilde karşılık verdikten sonra geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adım attı. Yasemin avlunun içine girince o da arabaya doğru yürüdü. Arkadaşları yorgunluktan perişan halde duruyorlardı. Serkan'ın yanına oturup montunu çıkardı.

"Otele gidelim, önce bir şeyler yeriz ardından babamla birlikte İstanbul'a döneriz."

"Hallettiniz mi Yasemin'le aranızdakileri?"

Başını sallayıp sırtını koltuğa yasladı. Otele kadar biraz kestirirse ağrıyan başı geçerdi. Ağrı o kadar şiddetliydi ki gözlerine vuruyordu bu da tansiyonun yükselmesini sağlıyordu.

Araba evin önünden ayrıldığında Yasemin kapının arasından geri çekilip, "Bir hafta sonra görüşürüz Umut," dedi fısıldayarak. Bir an önce üstünü değiştirmek için eve koştuğunda salonda konuşan babası ve arkadaşlarının yanına uğramadan odasına girdi. Hızlı olmaya çalışarak üstünü çıkarıp kuru kıyafetlerini giydi. Islak saçlarını salık bırakıp salona girdiğinde direkt şöminenin önüne oturdu. Üşüyen ellerini, ayaklarını ısıtırken bakışlarını arkadaşları ve babasını çevirdi. Hepsi nerede olduğunu biliyorlardı ama kimse sesini çıkarmıyordu. Babası kızının yanlış bir şey yapmayacağını bildiği için asla o anlatmadan konuyu açmazdı. Kızının gözleri ışıldıyordu, sabahki halinden eser olmadığı için yüreği rahatladı.

"Yasemin, az önce teyzem aradı. Annemle babama ait olan evi tamir ettiriyorlarmış. Eğer istersen evinde kalabilirsin dedi. Elena'yla konuştum acaba diyorum üçümüz orada birlikte yaşasak mı? Biliyorsun yurtta ders çalışma alanları kısıtlı, kitap okumak istiyorsun sağ olsun sorumsuz öğrenciler buna engel oluyor. Oda desen küçücük bizi bunaltıyor. Ne dersin, olur mu ki? Tabii bu hemen olacak değil, bu dönemi yurtta geçiririz yeni sezonda evde oluruz sen de tamam dersen."

Yurtta fazlasıyla bunalıyordu. Kurallar, insan ayrımı çok oluyordu. Onlarla uğraşmaktan derslerine odaklanmakta zorluk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekiyordu bunu inkâr edemezdi. Ayrı evde olmak her zaman daha iyiydi, istediği zaman eve girip çıkacağı gibi istediği odada rahatlıkla ders çalışabilirdi. Yurtta bazen Tuğba rahatsız olmasın diye geceleri telefonun ışığıyla ders çalışıyordu.

Babasının tepkisini merak ettiği için bir şey demeden onun yüzüne baktı. Kızının bakışlarından ne demek istediğini anlayan adam tebessüm edip, "Sen bilirsin kızım," dedi. "Nerede rahat ediyorsan orada yaşa, yalnız mahalle güvenilir mi?"

Bu devirde birilerine güvenmek zordu, hele ki kız çocuğunu tek başına kalabalık bir şehre göndermek oldukça zordu. Ama bir yerden de başlamak gerekiyordu bunun farkındaydı adam. Kızının ayakları üzerinde durması için zorluklarla savaşması gerektiğini biliyordu. Her zaman onu yerden kaldıran o olursa yarın bir gün bu dünyadan ayrıldığında kızı tek başına kalkamazdı. Bu yüzden ona güveniyor, Allah'a emanet ediyordu.

"Ben isterim baba, yurttaki sıkıntılarımı biliyorsun. İlk başta sorun yaşadım, oda küçük, Tuğba ne kadar rahatsız olmasa da onun rahatsız olacağını düşünüp geceleri ders çalışamıyorum. Evde rahat ederiz diye düşünüyorum."

"Siz bilirsiniz, size güveniyorum bunu biliyorsunuz."

"O zaman herkes kabul etti."

Elena'yla Yasemin başını salladığında ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi Tuğba. "Amca İstanbul'a geldiğinde benim evime götürürüm seni. Gönlün rahat edecek bir yerde ev o yüzden rahat ol."

"Olur kızım, içim daha rahat eder en azından."

"Gitmemize az kaldığı için eşyaları toplayalım," diyen Elena koltuktan kalkarken onu onaylayan Yasemin'le Tuğba peşinden ilerleyerek Yasemin'in odasına girdiler. Kızlar kapıyı kapatıp Yasemin'in elinden tutarak yatağın üstüne oturttular. Eşyaları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

toplamadan Umut'la ne konuştuklarını öğrenmek istiyorlardı. Erkek arkadaşlarından İstanbul'a gittiklerini öğrenmişlerdi ama Yasemin'le Umut'un arasındaki durumu merak ettikleri için sabırlı bir şekilde genç kızın yüzüne bakıyorlardı. Onu daraltıp boğmak istemiyorlardı, bu yüzden de Yasemin'in konuşmasını bekliyorlardı.

"Barıştık," dedi hüzünlü sesiyle. "İstanbul'a gidiyor, oraya gidince konuşacağız. Gerçi her şeyi konuştuk, aramızda sorunu çözdük sayılır. Sanırım kırgınlığımız geçinceye kadar bir süre birbirimizden uzak oluruz."

"Sanmıyorum, siz birbirinizi görünce ayrı duramazsınız o yüzden bu kırgınlığın geçeceğine inanıyorum. O yüzden kafana takma her şey yoluna girer."

"Umarım," diyerek iç geçiren genç kız cep telefonunu kontrol ederken göğsünü sıkan histen kurtulmak adına dua okudu. Umut yoldaydı, telefonun şarjı bittiği için büyük bir ihtimal İstanbul'a gidinceye kadar ona mesaj atamayacaktı. Umarım sağ salim giderler deyip başını Elena'nın omzuna yasladı.

Güzel günler yeniden gelecek, gelmeliydi buna bütün kalbiyle inanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

"Çok güzel gülümsüyordu, sevmeden geçemedim."

Cemal Süreya

Yarıyıl tatilinin ardından artık üniversiteye dönme zamanı gelmişti. Birinci dönem dersleri iyi olan kızlar ikinci dönem aynı şekilde derslerine odaklanıp kalmamaya dikkat ederek derslerinin üzerine düşeceklerdi. Her zaman olduğu gibi Tuğba derslerinden kaçacak Yasemin'le Elena onu kovalayacaktı. Yumurta kapıya dayandığı zaman sorumluluğunun farkına varan arkadaşlarının serbest kalmaması için gözlerini onun üzerinden çekmeyeceklerdi.

Havaalanından çıkıp taksi durağına ilerlerken adeta koşuyorlardı. Uçaktan indikleri andan itibaren yağmuru da peşlerinden getirmişlerdi. Geçen sene yağmayan yağmur bu yıl durmadan yağıyordu. Tuğba havanın soğuk olmasına, yağmurun yağmasına saydırırken Yasemin'le Elena onun bu hallerine alışık oldukları için cevap vermeden yürüyorlardı.

Taksinin yanına geldiklerinde şoförün yardımıyla bavulları bagaja koydular. İstanbul'a erken dönmüşlerdi, erkek arkadaşlarının da bundan haberi yoktu. Hepsi kapalı telefonlarını açıp mesaj gelmiş mi diye bakıyorlardı. Yasemin ekranda bir tane bile

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mesaj görmeyince başını cama yaslayıp telefonu avuçları arasında tuttu. Umut gittiğinden beri ona sadece sabah ve akşam yazmıştı. Günaydın, nasılsın? İyi geceler kendine dikkat et diyerek mesaj atmıştı. Seni sıkmayacağım, bizi özle diyerek bunu yaptığını biliyordu Yasemin. Özlemişti de, bazen ansızın onu arayıp sesini duymak istemişti ama kendine ve Umut'a söz verdiği gibi aramamıştı. Üç gün konuşmadan durmuşlardı bu da Yasemin'e iyi gelmişti. En azından Umut'a karşı kırgınlığı kalmamıştı. Yüz yüze geldiklerinde gözlerine kırgın bakmayacaktı.

Taksi yurdun önünde durduğunda parayı şoföre uzatıp arabadan indiler. Bavullarını alıp yurda ilerlerken Elena, "Bizimkiler buradaymış," deyince kızlar başını ona çevirdi. "Öyle mi?" diyen Tuğba Serkan'ın haber vermeden yurda gelmesine bozuldu. Aynı şekilde garip hisseden Yasemin hırsını bavuldan çıkarmak ister gibi yere sürterek merdivenlerin önünde durdu.

"Hadi Umut'la aramızda kırgınlık var o yüzden bana haber vermemiş olabilir. Sizinkiler neden haber vermiyor? Hani biz gelmeden yurda gelmeyeceklerdi? Bizim pazar günü döneceğimizi bildikleri halde üç gün önceden buraya gelmeleri hoşuma gitmedi söyleyeyim."

"Al benden de o kadar," diyen Tuğba bavulunu merdivene savururken Elena şaşkın halde iki kıza bakıyordu. Ne olmuş ki onlardan önce yurda geldilerse, bunu kafalarına takıp neden üzülüyorlar anlamış değildi.

"Onları o kızlarla konuşurken göreyim var ya o zaman sorarım ben o Serkan'a. Elena söyledin mi Yasin'e burada olduğumuzu?"

Başını hızla iki yana sallayan Elena gözlerini büyütüp, "Söylemedim," dedi. "Neden kızdınız anlamadım, şunu söylemek istiyorum çocuklara eğer bana baktığınız gibi bakarsanız vah hallerine."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer çocuklar rahat durursa sıkıntı yok Elena'cığım. Serkan benim hoşlanmadığım harekette bulunursa o zaman kavga eden ilk Türk çifti görmüş olursun."

Bavulu sürükleyerek merdivenleri çıkan Yasemin bir yandan da tek eliyle Umut'a mesaj atmaya çalışıyordu. Kelimelerinde yazım hatası oluştuğu için mesajı silip derin nefes aldı. Sakin bir şekilde içeri girip tebessüm eden kadına doğru yürüdü.

"Merhaba, odamızın anahtarını alabilir miyim?"

Her ne kadar güvenlik onları tanısa da adlarını listeden kontrol edip odalarının anahtarını teslim etti. Yasemin'le Elena sessiz bir şekilde asansöre ilerlerken Tuğba Serkan'a saydırıyordu. Asansöre bindiklerinde, "Sakin ol," dedi Yasemin. Adamlar buraya geldikleri için sert tepki göstermeye gerek yoktu. Evet, o da bozulmuştu Umut'un haber vermemesine ama mantıklı düşününce adamlara ihanet etmişler gibi sert çıkmaya gerek yoktu.

Odalarına geldiklerinde Tuğba banyoya girerken Yasemin pencereyi açıp odanın havalanmasını sağladı. Eşyalarını bavuldan çıkarırken gözleri komodinin üzerinde duran telefonundaydı. Mesaj atsa mıydı Umut'a acaba? Sadece sabah günaydın diyerek mesajlaşmışlardı.

Eşyalarını dolaba yerleştirip bavulunu dolabın kenarına koydu. Banyodan çıkan Tuğba, "Yemekhaneye gidiyoruz," dedi üstünü düzeltirken.

"Saçmalıyorsun, Tuğba?"

"Niye saçmalayayım? Şu an yemek saati eminim hepsi oradadır gidip sürpriz yapalım."

"Sadece sürpriz yapmak istediğine emin misin?"

Başını yana eğip, "Eminim," dediğinde Yasemin, "Bana öyle gelmiyor," dedi pançosunu üzerine geçirerek. O da merak ediyordu, Umut'u da özlemişti. O yüzden yemekhaneye git-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://rantey.org

mek isteyen ayaklarını zapt edemiyordu. Odalarından çıkarken Elena'ya haber verdiler. Siz gidin diyen genç kız gelmeyeceğini söylerken iki kız, "Peki," diyerek asansöre bindiler. Sanki ihaneti belgelemeye giden arkadaşını izleyen Yasemin sinirden gülüyordu. Eğer Serkan bir kızla konuşuyorsa Tuğba ikisinin üstüne atlayacak gibiydi. Son günlerde gergin olan bedeni eğer böyle bir şeye şahit olursa nasıl tepki verir bilmiyordu.

Dışarı çıktıklarında koşarak yemekhanenin kapısına geldiler. Dışarı çıkan insanların üzerinde göz gezdirip tanıdık yüz aradılar ama bulamadılar. Dışarı çıkan kalabalığın arasından içeri girdiklerinde gözleri direkt masaların olduğu kısma yöneldi. Her zaman olduğu gibi en arka kısımda erkek arkadaşları oturuyordu. Tekte değillerdi, aynı sınıfta oldukları arkadaşları da vardı yanlarında. Bunlardan biri Seda diğeri de Nur'du. Bu iki kızı sevmeyen Yasemin'in gözleri onların üzerinde gezerken diğer kızları fark etmiyordu bile. Masanın başında tanımadığı bir kızın yanında oturan Umut'u gördüğünde yutkundu. Saçlarını kesmiş, üzerine hafif bol gelen lacivert kazağıyla tüm çekiciliğiyle buradayım diyordu. İşaret dilinde konuşuyordu ama arada sırada tek tük kelimeler söyleyebiliyordu. Ve dudakları tebessüm ediyordu.

Neydi bu içini saran his, kıskançlık mı? Kanının ısısını arttıran bu his, her zaman sakince alıp verdiği nefesini artık öfkeyle verdiriyordu, yanakları da ısınan kanı gibi al al olmuştu.

Geri adım atıp Umut'a gözükmek istemedi. "Serkan," diyen Tuğba'nın sinirli sesiyle bakışlar kapının önüne çevrildiğinde mavi gözlü adamla göz göze geldi. Şaşkın bakışlar, elinden düşen kaşık ne hissettiriyordu Umut'a bilmiyordu ama burada daha fazla durmak istemiyordu. Yorgundu, gidip odasına uyuması gerekiyordu.

Arkasını dönüp dışarı çıktı. Pançosuna sıkı sıkı sarılarak merdivenleri inip az önce koşarak geldiği yolu şimdi yavaş yavaş

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yürüyordu. Belki peşinden gelmesini istediği adamın ona yetişmesini istiyordu. O yüzdendi adımlarının yavaşlığı.

"Yasemin?" diyen o efsunlu ses kulaklarına ulaştığında durmak isteyen ayakları betona saplanır gibi durdu. Kalbi göğsünü döver gibi atarken yüz ifadesi sakin, hiçbir problem yok der gibi karşısına geçen adamın gözlerinin içini buldu.

"Ne zaman geldiniz?" dedi ellerini hızlı hareket ettiren Umut. Kısa bir sürede bu adamın her zerresini ezberleyen Yasemin şanslıydı. Onu anlayabiliyordu, konuşmasa da gözlerinden her şeyi okuyabiliyordu, tıpkı şu an olduğu gibi. Umut sevinmiş bir o kadarda endişelenmişti.

Başını dik tutup, "Yeni geldik," dedi düz sesiyle.

Umut ensesini sıvazlayıp anladım der gibi başını salladığında Yasemin'in gözlerinden gözlerini çekemiyordu.

"Haber verseydin keşke, havaalanından alırdım sizi."

"Sorun değil taksiyle geldik."

Tekrar başını aşağı yukarı sallayan Umut yutkunduğunda Yasemin gitmek için hareketlendi. Telaşla önüne geçen Umut, "Biz de öğlen geldik," dedi ellerini Yasemin'in gözlerinin önünde hareket ettirerek. Ara sıra dudaklarını aralayıp konuşmaya çalışsa da bunda başarılı olamadığı için çoğunlukla elleriyle iletişimi seçiyordu.

"Yurda geldiğimi akşam haber verecektim. Biliyorsun günde sadece iki kere mesaj atma hakkım vardı o yüzden akşam iyi geceler yazarken söyleyecektim."

"İkiden daha fazla mesaj atma hakkın vardı. Sana bana mesaj atma demedim. İstediğin kadar arayabilirdin."

Gerilen Umut, "Sadece seni sıkmak istemedim," dedi. Yanlış bir şey yapmamıştı ama öyle hissediyordu. Yasemin'le arası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

açık olduğu için hepten bağların kopmasından çekiniyordu.

"O kızlardan rahatsız oluyorum bunu sana en başında söyledim. Sen de biliyorsun ki birbirimizden haz etmiyoruz. Aynı masada yemek yemeniz hoşuma gitmedi, itiraf etmek gerekirse kıskandım. Sen bana söz vermiştin onlarla aynı masada olmayacağım diye ama aynı masada yemek yediğiniz gibi gülüşüyordunuz."

Lafı uzatmak istemedi, çocuk gibi susup tavırda almak istemedi. Hissettiklerini açık açık söylemek istedi.

"Gördüğün gibi kalabalıktı masa, ben onların yanıma oturduğunu sonradan fark ettim. Arkadaşlarla sohbet ediyorduk masadan bir anda kalkmam hoş olmazdı bunu sen de çok iyi biliyorsun. Ben onlarla arama mesafeyi en başında koydum kendi gözlerinle gördün. Onların tavırları sadece seni değil beni de rahatsız ediyordu. Aklına gelen saçma sapan düşünceleri sil, doğru düzgün yüzlerine bakmadığım kızlarla samimi olmam. Aynı sofraya oturduk diye onlarla eskisi gibi olduğumuzu düşünme."

Bu soğuklukta neydi böyle? Umut'tan bu tepkiyi beklemeyen Yasemin kısa bir süre şaşırsa da kendine gelip, "Anladım," dedi. "Üşüdüm, sonra görüşürüz."

Umut'un bir şey demesine fırsat vermeden koşar adım yurda ilerledi. Alıngan mı olmuştu, yoksa kendi kendine kuruntu mu yapıyordu bilmiyordu. Ruhu hassaslaşmıştı onun farkındaydı.

Odasına girip pencerenin önüne ilerledi. Akşam olmak üzereydi, hava koyu maviye bürünürken caddenin üzerinde giden arabalar sıklaşmıştı. Evlerine gitmek isteyen insanların telaşlarını izlerken sahilin bomboş olması onu yanına çağırıyordu. Hafif yağmur yağıyor, denizden taşan su kaldırım taşlarına vuruyordu. Orada olmak isteyen yanını dört duvar arasında tutmak istemediği için montunu giyinip odadan ayrıldı. Birazcık olsun temiz hava iyi gelecekti, düşünceleri konusunda bir karara

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

varacaktı buna inanıyordu. Her zaman ona huzur veren doğa yine huzur verecekti.

Yurttan çıkıp elleri montunun cebinde kaldırımdan yürürken arkasından gelen adamın varlığını hissetmeden ilerliyordu. Şapkasını başına çekmiş, şalıyla ağzını kapatmıştı. Yüzünü ve ellerini soğuktan korumaya çalışırken düşüncelerinin sıcaklığı beynini yakacak boyuttaydı. Sürekli düşünüyor, mantıklı olmayan kararlar verdiği için başının sol tarafına şiddetli ağrı giriyordu. Eskiden dertsiz olan başı bugünlerde ağrıyordu. Hiçbir kitap, hiçbir film ya da müzik onu rahatlatmıyordu. Ruhu karanlık sokakta sıkışmış bir an önce ışığı kavuşmak için bekliyordu.

Yaya geçidinden yolun karşısına geçip kaldırımın üzerinde durdu. Deniz kötülükleri dışarı atmak ister gibi hırçın bir halde sularını dışarı fırlatıyordu. Ayakları ve bacakları sırılsıklam olan Yasemin bundan etkilenmiyor gibiydi. Akşamın bir vakti elektrik direğinin altında hırçın denizi izliyordu. Bu görüntü karşısından korkan insanlar olsa da o huzur buluyordu.

Bomboş yolu yürümek için hareket etti. Bacaklarına çarpan suları itekleyerek bomboş kaldırımın üzerinde yürüdü. Caddenin üzerinden giden arabaların içindeki insanların kimi ona şaşkın şaşkın baksalar da kimi umursamadan yoluna devam ediyordu. Yasemin hiçbirini görmüyor, duymuyordu. Arkasından gelen Umut'un sesini duymasa da kokusunu da alamıyordu.

Dolan gözlerini silip kolunu kızaran burnuna bastırdı. Burnunu biraz olsun ısıtınca ıslak olan bankın üstüne oturdu. İki eli cebindeki yerine alırken yanında oluşan hareketlilik yüzünden tedirgin olup başını ağır ağır yan tarafına çevirdi. Umut'u görmeyi beklemediği için bir süre ne yapacağını bilemedi, sonra onu burada gördüğü için mutlu oldu. O kızların yanına gitseydi üzülürdü, zaten deminden beri bunun yüzünden acı çekmiyor muydu? İnsanı zatürreye çevirecek bu havada sokakta geziyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

du. Odası onu bunaltmış, çarçıyı buz gibi havada alan o değil miydi? Oydu!

Yere eğilen Umut onun dizlerinin önünde oturup kollarını Yasemin'in bacaklarının iki yanına koydu. Her ne kadar yere oturmuş olsa da yüzleri birbirine yakın olduklarından Yasemin utandığı için gözlerini kaçırmak istedi, Umut'un çenesini tutmasıyla bakışlarını kaçıramadı. Kendi gibi kırgın olan gözlerin içine bakarken konuşmadan birbirlerinin yüzlerini izlediler. Umut Yasemin'e biraz daha yaklaştı. Genç kızın dizleri onun göğsüne çarptı. Kalp atışı o kadar hızlıydı ki sanki göğsünden çıkacak gibiydi. Bu soğuk havada ikisinin de yanakları kırmızı oldu.

"Neden üzgünsün?" diyen Umut ellerini tekrar eski yerine koydu. "Üzgün değilim," diyen Yasemin yalan söylemek istemese de buna mecbur kaldığı için kendine kızdı.

"Aramıza soğukluk girmesin Yasemin, benden uzak durman iyi olmuyor. Küçük bir çocuğun pazarda annesi tarafından terkedilmesi gibi hissediyorum. Her yerde insan var bir tek annesi yok. Benim içinde her yerde insanlar var bir tek sen yoksun. Kalabalık arasında yalnız kaldım, sana ihtiyacım var. Yasemin'imi istiyorum ben, kalbini kırdığım sevdiğimi istiyorum. Sabaha kadar konuştuğum ruh eşimi istiyorum, Yasemin sana dair olan her şeyi istiyorum ben. Bitsin bu soğukluk olmaz mı?"

Başparmağıyla üşümüş yanağını hafifçe okşayan genç adam onun dudaklarının üzerine indirdi bakışlarını. "Bitsin," dediğini duyduğunda büyük bir sevinçle tebessüm etti. "Ve bir daha hiçbir zaman aramıza soğukluk girmesin, acıtıyor."

Gözlerini kapatıp alnını Yasemin'in bacaklarının üzerine koyan genç adam, "Fazlasıyla acıyor," dedi içinden.

Günlerdir yanıp kavrulan ruhu rahatlamıştı. Hele ki saçlarının arasında Yasemin'in parmaklarını hissedince gözlerini sım-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sıkı yumup bankın üzerinde duran elleri yumruk oldu.

"Pazartesi dersler başlayacak acaba pazar günü Kartepe'ye mi gitsek? Sabah gider akşam döneriz."

Başını kaldıran Umut çenesini genç kızın bacaklarına bastırmaya devam ederken tebessüm etti. "Olur," dedi dudaklarını kıpırdatarak. Mavi gözlerinin canlılığı geri gelmiş gergin duran kalın dudakları gülümsüyordu. Bir anda Yasemin'i ayağa kaldırıp elini tuttu. Yasemin kaşlarını çattı ama o muziplik yaparak başını yana eğdi. "Bugünlük sadece. Söz ben ikimizim yerine de tövbe edeceğim."

Omzunu genç adamın omzuna vuran Yasemin, "Yap yap sonra tövbe ederim diyenlerdenim deme sakın," dedi sırıtarak.

"Kendime engel olamıyorum, elini tutmak istiyorum, güzel yanaklarını sıkmak istiyorum."

Geri adım atan Yasemin kollarını çapraz yapıp, "Aman ha," dedi sesini ciddi tutmaya çalışarak. "Verdiğin sözleri unutma Umut Bey."

"Asla unutmam," dedi ellerini hareket ettirerek. "Kestane yemeye gidelim, yurda girmemize var daha."

"Olur."

İkisi de iç çekip tek başlarına yürüdükleri kaldırımı şimdi birlikte yürümeye başladılar. Gönülleri rahat, tıpkı eskiden olduğu gibi heyecanla çarpıyordu kalpleri.

Elleri ne kadar birbirine değmek için çırpınsa da birbirlerine söz verdikleri için bu sözü bozmamak adına montlarının cebine sokmuşlar birbirlerine temas etmelerine engel oluyorlardı. Birbirlerine olan özlemleri sadece bakışarak dinmiyordu. Kolları birbirine karışsa ikisi de sımsıkı sarılacaklardı. Bunun için sabır ve sükûnetle vuslatı bekleyeceklerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Her zaman kestane aldıkları adamdan bir paket kestane alan Umut paketi Yasemin'e uzatıp gözleriyle içinden almasını işaret etti. Yasemin'in kestaneyi çok sevdiğini bildiği için soğumadan bir an önce yemesini istiyordu. Bir tane eline alan Yasemin'in avucuna bir tane daha bırakan Umut tebessüm ederken Yasemin gözleriyle gülüyordu adeta. Mutluydu, genç adamla küs olduklarında sürekli acı çekmişti ama şimdi her şey bir anda bitmişti. İçinde kırgınlığa dair hiçbir şey yoktu.

"Sen de ye," diyerek soyduğu kestaneyi Umut'a uzattı.

"Teşekkür ederim."

Yol boyu yürürken ikisi de ara sıra birbirlerinin yüzlerine bakıp kalabalığa çarpmadan ilerliyorlardı. Umut duyduğu için etrafından geçen insanların farklı çıkan ses tonlarını duyuyordu. Refleksleri kuvvetli olan genç adam bugünlerde daha iyiydi. Arkasından gelen kişinin sesini duyduğu için hızla kenara çekilebiliyor ya da arkasını dönüp bakabiliyordu. Onun bu tepkileri Yasemin'in de dikkatini çekmişti. Her fırsatta öne doğru eğilip Umut'un yüzüne bakıyordu.

"Tam olarak nasıl hissediyorsun sesleri duyunca?"

"Bazı insanların sesleri kalın bazılarının da ince. Kalın sesli bir insanın konuştuğunu duyduğumda o kişinin sinirli olduğunu, bana bağırdığını hissediyorum. Mesele babam, ne zaman konuşsa acaba bilmeden bir şey mi yaptım da sinirli konuşuyor diyorum. Sonra yüzüne bakıp sakin olduğunu görünce ses tonunun öyle olduğunu anlıyorum. Nasıl biliyor musun? Bomboş bir kuyunun içindesin, sessiz olan ortamda bir anda tek tek sesler çoğalıyor. İlk baş adapte olmaya çalışıyorsun, kendi etrafında dönüp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorsun, tabii bu sürede kalbim adrenalinden yerinden çıkacak kadar hızlı atıyor. Her insanın ses tonu farklı. Ve hepsi özel, tıpkı senin sesin gibi."

"Benim sesim kulaklarına nasıl geliyor?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Etrafımızda bir sürü insan var, her biri konuşuyor, gülüyor, kahkaha atıyor. Bu sesleri duyduğum zaman yüzümde tebessüm oluşuyor. Ama sen konuştuğun zaman farklı oluyor. Karnımın içinde o çok sevdiğim geyikler koşuyor sanki görsen nasıl gıdıklanıyor. Kalbim hızlı atarken midem ağzıma geliyor. Hasta gibi hissediyorum ama hasta değilim. Şu gördüğün uzun parmaklarım uyuşuyor, dişlerimin tamamını gösterecek şekilde sırıtıyorum. O kadar özelsin ki sesinle, varlığınla beni kendine büyülemişsin. Asla giden kişinin arkasından koşmam ya da bakmam. Bu arkadaşım da olsa, en yakın dostum da olsa böyledir. O gitmek istiyorsa gider, asla onu kovalamam. Sen başkasın, gideceksin diye günlerdir perişan oldum. Şöyle bir bakıyorum da geçmişe, ben bugüne iyi gelmişim diyorum. Neden biliyor musun? Sen bana kırgın olduğun için doğru düzgün bir şey yememiş, su içmemiştim. Adeta acıdan yaşayan ölüye dönmüştüm. Şu an karşında olmam mucize."

Son kalan kestanenin yarısını Umut'a ısırtan Yasemin devamını yiyip, "Senin gibi hissettim," dedi göğsünü rahatlamak için nefes alırken. "Bence biz bir daha birbirimize sürpriz yapmayalım, üzülen taraf yine biz oluyoruz."

"Haklısın."

Elindeki kâğıdı buruşturup çöpe attı Umut. Kolundaki saati kontrol ettiğinde, "Gitmeliyiz," dedi elini öne doğru uzatarak.

"Gidelim. Konuşurken sesli konuşmayı da dene, bir şekilde alışman lazım. Eğer sürekli işaret dilinde konuşursan alışman zor olur."

"Çalışıyorum, üç ay ya da altı ayda tamamen düzelirmiş. O zamana kadar ufak tefek pratik yapacağım. Tabii senin de yardımlarınla."

Başını aşağı yukarı sallayan Yasemin, "Elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yurda gittiği zaman ilk işi internete bakmak olacaktı. Bir an önce konuşması için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. O hayata yeni yeni adım atmaya başlayan bir bebekti. Bu yeni hayata alışması için elini tutup ona her şeyi öğretecekti. Hayvanların seslerini, en sevdiği şarkıyı saatlerce dinletecekti. Yaşama arzusu olan adama güzel sesleri dinletecekti. Var olmak için bir olacaklardı.

***

"Montum nerede Yasemin?" diyerek ortalığı ayağa kaldıran arkadaşına hayretle bakıyordu Yasemin. Hafta sonu Kartepe'ye gitmek için plan yaptıklarında Elena'yla birlikte dün akşam eşyalarını çantalarının içine koyup sabah hazır olmuş şekilde odadan ayrılmayı planlamışlardı. Her zaman olduğu gibi Tuğba sabah kalkınca toplarım diyerek erkenden uyumuş sabah olunca da odanın içinde terör estirir duruma gelmişti.

Sabah beşte kalkmalarına rağmen Tuğba'nın uykulu gözlerle kıyafetlerini çantaya yerleştirmesine yardımcı olan Yasemin onun kapalı gözlerle montunu aramasına hayret ediyordu. Arkadaşı montuna yastık gibi sarılmış odanın içinde avare gibi dolaşıyordu. Kendini daha fazla tutamayıp kahkaha atmaya başladı.

"Niye gülüyorsun?" diye bağıran Tuğba tek gözünü açınca gülmesini durduran Yasemin, "Kollarının arasındaki montu giy lütfen," dedi bezmiş sesiyle. "Gerçekten şaka gibisin, sana akşam çantanı hazırla öyle yat dedim ama dinleyen kim. Hadi geç kaldık çocuklar bu soğukta aşağıda bekliyorlar bizi, Elena'da kaldı dışarıda."

"Geliyorum Yasemin, beni biliyorsun uykuyu seviyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kendime gelemiyorum sabah uyanınca."

"Biliyorum bilmem mi? Çantanı aldım hadi gel."

Tuğba'nın çantasıyla kendi çantasını alıp odadan çıktı. Sarsak adımlarla arkasından gelen arkadaşına sırıtıp asansörün düğmesine bastı. Üst katta duran asansörün gelmesini beklerken başını omzuna koyan arkadaşının saçını karıştırıp, "Arabada uyursun," dedi iç çekerek. "Sanırım ayrı eve çıkınca ömrüm seni uyandırmakla geçecek."

"Bir de temizlik yapmamı söyleyerek. Yasemin aşkım ben rahat bir insanım, istediğim zaman uyumak, istediğim zamanda uyanmak istiyorum. Canım isterse temizlik yapmak istiyorum biliyorsun, sırf sana ayıp olmasın diye odayı topluyorum."

"Bilmem mi," diyen Yasemin Tuğba'nın kolundan çekiştirerek asansörün içine soktuğunda giriş katın düğmesine bastı.

"Evin temiz oldu mu hayatın daha kolay olur. Bak dolabın o kadar karışık ki alt tarafı üç parça kıyafet alacaktık neredeyse savaştık. Elbiselerinle taytların niye aynı yerde duruyor? İç çamaşırın eşofmanın cebinden çıktı Tuğba. Derli toplu olman inan senin için daha iyi olacak. İstediğin her şeyi kolaylıkla bulacaksın. Bir yere gittiğin zaman ayakların birbirine dolaşmayacak. Bak taşındığımız zaman kurallarımız olacak tamam mı? Bulaşıkları sırayla yıkayacağız, evin her yerini birlikte toplayacağız. Asla senin odan benim odam muhabbeti yapmayacağız. Her yer pırıl pırıl olacak ona göre. Anladın mı?"

Tuğba'nın yüzüne eğilip, "Tekrar anladın mı?" diyecekken elini alnına vurdu. Arkadaşı ayaküstü uyumuş, rüya bile görmeye başlamıştı. Ağzı açık sırıtıyordu. "Ah," diyerek başını iki yana sallayıp Tuğba'yı sarstı.

Sıçrayan Tuğba, "Geldik mi?" diye bağırken gözlerini devirip onu asansörden çıkardı. Bir insan uykuya nasıl yenilirdi ki? Kaçırsalar kılını kıpırdatamayacaktı Tuğba. Yasemin nereye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çekse oraya gidiyordu yürürken de gözleri kapalıydı.

Dışarı çıktıklarında Tuğba'nın elinden çekiştirerek güvenliğin çıkışına ilerledi. Serkan ve Yasin babalarının arabalarını getirmişti. Otobüsle gitmemek için özel arabalarla gideceklerdi.

Tuğba'yı sürükleyerek getiren Yasemin'i gören erkekler kahkaha atmaya başladıklarında, "Gülmeyin," diye bağırdı Yasemin. "Yardıma gelin, çantalar ve Tuğba çok ağır."

"Hadi be oradan, alt tarafı altmış kiloyum Yasemin. Duyanda yüz kilo taşıyorsun sanacak."

Tuğba'nın elini bırakan Yasemin, çantasını eline verip, "Uyanık seni," dedi dişleri arasından. "Kendini bana taşıttığına inanamıyorum."

"Soğuk yüzüme çarpmasaydı hiç sesimi çıkarmayacaktım ama üşüyünce dedim Tuğba aç gözlerini arabaya koş. Yasemin aşkın seni soğuktan hasta edecek."

"Nankör," diyerek Tuğba'nın üstüne atılan Yasemin onun kaçmasıyla ayağını yere vurup, "Görürsün sen," dedi. Nasıl olsa kârın olduğu yere gidiyorlardı, Tuğba'nın elinden çekeceği vardı.

Yanına gelen Umut'a çantasını teslim edip, "Görüyorsun değil mi ?" dedi üzgün halde. "Kollarım koptu onu taşıyacağım diye, bu kız her zaman aynısını yapıyor."

"Kızayım mı ona?"

Başını aşağı yukarı salladı. Çattığı kaşlarını Serkan'la gülüşerek konuşan Tuğba'ya çevirdi. "Onu birlikte kârın içine gömelim tamam mı?"

"Tamam," diyen Umut alt dudağını ısırıp Yasemin'e sarılma istediğini dizginlemeye çalıştı. Karşısında duran kız çok tatlı duruyordu ve o ona sarılmak için can atıyordu.

"Merak etme orada bizden çekecekler."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İkisi de akıllarındaki planlarla arabanın yanına gittiler. Umut çantaları bagaja koyup kapağı kapadı. Tuğba'yla Serkan ön tarafa yerleştiler Yasemin'le de Umut arka koltuğa oturdular. Elena'yla Yasin ayrı arabada geleceklerdi. Onlar hava soğuk olduğu için arabanın içinde bekliyorlardı onları. Serkan kornaya basıp ilerlediğinde Yasin'de peşlerinden takip etti.

"Kızlar, dün akşam Elena Yasin'e söylemiş ikinci yıl Tuğba'nın evinde kalacakmışsınız. Keşke siz de bize söyleseydiniz."

Alıngan sesle konuşan Serkan Tuğba'ya sana inanamıyorum der gibi bakıyordu. Onu umursamayan Tuğba esnerken Yasemin yüzüne bir şey söylemesi için bakan Umut'a tebessüm edip, "O zamana daha çok var diye söylemedim," dedi.

Umut gözlerini kısıp, "Beni bırakıp gidecek misin ?" dediğinde dudaklarını büzdü Yasemin. "Kampüste sürekli görüşürüz, dersimiz olmadığı zamanlarda dışarıda görüşürüz. Sonuçta yurttan ayrılıyorum senden değil."

"O yurtta sen varsın diye kalıyordum. Sen ayrılırsan ben de eve dönerim."

"Ne evi abi?" diyen Serkan'ın sesi yüksek çıkınca kızlar yüzlerini astılar.

"Bağırarak konuşmasan olmuyor mu Serkan? Zaten tam uyanamadım daha."

"Bağırıyorum ki uyan diye. Neyse konuyu dağıtma. Umut, biz de ayrı eve taşınırız abi. Okul bitsin kendime araba alacağım. O zaman istediğimiz yere isteğimiz saatte gideriz. Kızlarla da hafta sonu görüşürüz."

Serkan'ın kafasına vuran Tuğba, "Hadi yap da gör bakalım," dediğinde genç adam başını omzuna eğip, "Erkeğe şiddet var burada," dedi kısık sesle. Onlar ön tarafta birbirleriyle atışmaya devam ederken Yasemin'le Umut seslerini çıkarmadan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

işaret dilindi konuşuyorlardı.

"Biliyorsun yurtta ders çalışmam zor oluyor. O yüzden ayrı evde olmak benim için daha iyi."

"Biliyorum. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun, ben seni istediğim zaman göreceğim için sıkıntı yok. Sen ayrıldıktan sonra ben de ayrılırım. Bu yurt seni tanımamı sağladı, o güzel kalbini sevmemi sağladı. İyi ki buraya gelmişim ve seni görmüşüm."

Ne kadar bunları söylemiş olsa da üzüldü. Yurtta birbirlerini daha fazla görüyorlardı. Yasemin ayrı eve çıktığı zaman eskisi gibi görüşemeyeceklerini tahmin ediyordu.

"İyi ki üç yurt arasından burayı seçmişim. Kader seni bana verdiği için ben de şanslıyım."

Yan oturarak başlarını koltuğa yaslayıp birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Birbirlerine olan sevgilerini gözlerindeki parıltılarla hissettirdiler. Bir olmanın güzelliğini iliklerine kadar yaşıyorlardı, yaşamaya da devam etmek istiyorlardı.

İki saat süren yolculuğun ardından otelin önüne geldiler. Arabaları görevlilere teslim edip koşar adım otelin içine girdiklerinde ilk önce kayak kıyafetlerini sipariş verdiler. Ardından kahvaltılarını yapıp kızak takımını alarak tepeye ilerlediler. Heyecanlı olan kızlar tepeyi koşarak çıkmaya çalışsalar da kara batan ayakları yüzünden zor oluyordu. Umut Yasemin'in bileğini tutup yukarı çıkarırken Tuğba Serkan'ın sırtına atladı. Nefes nefese kalan Serkan, "Şimdi kalp krizi geçireceğim," diyerek isyan ediyordu Tuğba onu umursamadan yüzündeki gülümsemeyle tepeyi çıkıyordu.

Sonunda tepeye vardıklarında kızakları yan yana dizdiler. Bulundukları yerde kimsenin olmaması işlerine geldi. Rahat rahat bağırıp eğleneceklerdi, şimdi kızların huyuna gidip ardından onlarla kar savaşı yapacaklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ön tarafa erkekler arka kısma kızlar oturdu. Yan yana duran kızaklar erkeklerin bacaklarını havaya kaldırmasıyla aşağı doğru kayacaktı. Umut başparmağını kaldırıp, "Hazır," diye bağırdı. Ayaklarını yerden kaldırıp bembeyaz karın üstünde bağırarak aşağı doğru kaymaya başladılar. Yasemin çığlık atarak adeta rüzgâra meydan okurken arkalarından gelenler en az onlar kadar çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Çok eğleniyorum," diyen Yasemin Umut'un omuzlarını hafif sıktığında genç adam başını arkaya yaslayıp onun omzuna kafasını dayadı. O da eğleniyordu, Yasemin'le doğa harikası olan yerde olmak güzelken bir de aynı kızakta kaymaları onun için özeldi.

Kızak durduğunda gözlüğünü çıkardı Umut. Yan dönüp Yasemin'in yüzüne baktı. Kırmızı olmuş yanaklar, kardan üşümüş burnuyla çok tatlı duruyordu. Parmağını burnunun ucuna vurup, "Eğlendim mi?" dedi ellerini hareket ettirerek.

"Çok eğlendim, burası çok güzel. Tekrar kayalım mı?"

"Olur."

Neredeyse beş kez kızakla kaydıktan sonra kar savaşı yaptılar. Umut her defasında kendini Yasemin'in önünde siper edip üzerine karların gelmesine engel oldu. Bu duruma bozulan kızlar erkek arkadaşlarına durmadan kar fırlatıyordu.

Nefes nefese kendini yere bırakan Yasemin kollarını iki yana açarak karların üzerine uzandı. Avuç içine aldığı karları Serkan'a fırlatan Umut Yasemin'in yanına uzandığında onun gibi bembeyaz gökyüzünü izledi. Bir süre ince yağan kârı izledikten sonra uzandığı yerden doğrulup bir haftadır aklını işgal eden düşünceleri Yasemin'e anlatmak istedi. Yasemin Umut'un oturmasıyla karşısına oturup tebessüm etti.

"Uzun zamandır seninle konuşmak istediğim bir konu var. Konuşmak için kendimi hazırladığım anda bir olay oluyor ve

benim cesaretim anında yok oluyordu. Şu an konuşmak için kendimi güçlü hissediyorum beni dinler misin?"

Meraklanan Yasemin, "Her zaman seni dinlerim," dediğinde Umut bacaklarını bağdaş yapıp Yasemin'e doğru döndü. Derin nefes alıp şapkasını çıkardı. Rüzgâr anında saçlarını uçururken gözünün önüne gelen saçlarını geri itip elindeki şapkayı yere bıraktı.

"Sana daha önce bahsetmiştim hatırlıyor musun, hafta sonları annemin yanında çalışıyorum. Evraklarını düzenliyorum diye."

Başını sallayan Yasemin, "Hatırlıyorum," dediğinde yavaş yavaş heyecanlanan kalbini kontrol altına almak isteyen Umut gözlerini kısa bir süre etrafta gezdirdi. Söylemek istediklerini hemen söylemek isteyen yanı baskın olduğu için kendini kontrol etmekte zorluk çekiyordu. Kelimelerini düzgün seçip hislerini doğru aktarmak istiyordu Yasemin'e.

"Yazın neredeyse her gün annemin yanında çalışıyorum. Bu küçüklüğümden beri böyle. Sorumluklarımı bilen biriyim, bu zamana kadar asla babamdan keyfine para almış biri değilim. Ailem, kardeşlerim ve benim için hesaplarımıza her ay para yatıyor, o paraya asla dokunmuyorum ileride evlenirsem eşime, çocuklarıma rahat ettirmek için. Yanlış anlama o paraya güvenmiyorum, ben kendim çalışıp emeğimin parasını da biriktiriyorum."

Kaşlarını kaldıran Yasemin Umut'un ne anlatmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Onun şaşkın yüzünü fark eden Umut ensesini sıkıp nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. Derin nefes alarak ellerini iki yana açtığında Yasemin dişlerini gösterecek kadar gülümsedi.

"Söylemek istediklerini rahatlıkla söyleyebilirsin, Umut."

"Aile olmak istiyorum," dedi hem elleriyle hem de kekele-

yerek. Gözlerini büyüten Yasemin Umut'un yüzüne bakmaya devam ederken cesaretlenen genç adam, "Seninle yuvam olsun istiyorum," dedi. "Uzaktan sevgimizi yaşamayalım istiyorum, bir evin içinde aile olarak bir olalım istiyorum. Hiçbir şekilde seni zora sokmam Yasemin, okuluna gider gelirsin asla kendini sıkıntıda hissetmezsin. Benim ailem olur musun? Küçük bir evin içinde benimle yaşar mısın?"

Dudakları şaşkınlıktan aralanan Yasemin, "Ne?" derken gözlerini kapatıp açtı Umut.

"Şaşırdığını biliyorum, bak bizim gibi okurken evlenen çok kişi var, birlikte el ele vererek mutlu bir şekilde yaşıyorlar. Biz de yaşarız, ben seni seviyorum, sen beni seviyorsun. Neden evlenmek için okulun bitmesini bekleyelim ki? İşim hazır, okul bitince annemin okulu tamamen bana kalacak biliyorsun. O zamana kadar hafta içi derslerden sonra annemin yanına giderim. Çalışıp sıkıntı yaşamamamızı sağlarım. Sonra anneannemin evi var orada kalırız. Birbirimizden ayrılmayız olur mu?"

Dudaklarında buruk bir ifadeyle genç adamın yüzüne bakan Yasemin bu adamın hayat arkadaşı olmasını her şeyden çok isterdi. Onunla birlikte tüm zorluklara katlanır, birlikte çalışırdı. Asla lükse düşkünlüğü yoktu. Sevgi, saygı olursa her şey hallolurdu. Bir tabak çorba içseler yine yüzü gülerdi.

"Seninle yuvam olmasını ben de isterim. Sana olan hislerimi anlatamıyorum, gösteremiyorum bunun farkındayım. İçimde bambaşkasın, dışarı karşı soğuk dursam da bendeki yerin çok farklı. Tek başına çalışmana gerek yok birlikte çalışır bu hayata karşı yan yana dururuz. Bütün sorumluğu senin omuzlarına asla yüklemem. Seninle şimdide evlenirim yıllar sonrada. Ben aile olmak isterim ama ailelerimiz ne der bilmiyorum. Okuyoruz, yaşımız küçük o yüzden kızarlar mı bilmiyorum."

"Kızmazlar, bizim birbirimize olan sevgimizi biliyorlar. Sen iste ben hem kendi ailemle konuşurum hem de senin babanla.

Beklemenin bir anlamı yok ki, parmağımızda ikimize ait yüzük olması kadar özel bir şey yok. Senin gönlün varsa ben herkesle gerekirse tek tek konuşurum."

Gözlerini kapatan Yasemin bir süre durdu. Babasının vereceği tepkiyi düşündü, Umut'un ailesinin vereceği tepkiyi düşündü. Bir de Umut'la birlikte aynı evin içinde yaşadığı özel anları düşündü. Her sabah birlikte kahvaltı edip, birlikte okula gideceklerdi. Evleri için alışveriş yapacaklar, her anlarında birlikte adım atacaklar. Bu anları hayalinde yaşarken heyecanlanan kalbi yerinden çıkacak kadar hızlanıyordu. Bir de gerçeğini yaşadığını düşünse aklını kaybedecek gibi oluyordu.

Gözlerini açıp, "Olur," dedi. "Sahanda yumurtayı sen yaparsın ben de çayı yaparım. Birlikte sofrayı kurar birlikte toplarız. Eh evin işleri de ortak, bu arada benden üst sınıfta olduğun için kocam olarak özel ders vermen lazım. Sınıf tekrarı yaparsam babam benim değil senin kulaklarını çeker baştan söyleyeyim."

Utanmasa ağlayacak olan Umut dolan gözlerine parmaklarını bastırıp başını iki yana salladı.

"Birlikte nefes alacağız, bu güzel dünyada olduğu gibi gerçek varoluşta da birlikte olmak için savaşacağız. Seni seviyorum, seni çok seviyorum. Ve şunu tüm samimiyetimle söylüyorum asla bana soğuk davranmıyorsun. Ben senin gözlerindeki sıcaklığı, bana olan sevgini görüyorum."

"Hey, yarım saattir donmadınız mı yürüyün gidelim."

Bakışlarını havaya zıplayan arkadaşlarına çevirip sırıttılar. Hepsinin suratları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Akan burunlarını çekiyorlar ısınmak için birbirlerine sarılıyorlardı.

"Geliyoruz," diye bağıran Yasemin Umut'tan destek alarak ayağa kalktı. Üstünü silkeleyip doğruldu.

"Bana biraz zaman verir misin? Babamla konuşmak için

kendimi hazırlamam lazım."

"İstediğin zaman olsun. Bu arada yüzük almadım, bir ömür parmağımızda olacak olan yüzükleri birlikte seçelim istedim. Yüzük yerine bileklik aldım."

Cebinden çıkardığı siyah kutunun kapağını açıp bilekliği parmakları arasına aldı. Zincir olan bilekliğin ortasında sonsuzluk işareti vardı. Yasemin'in ince bileğine takıp gözlerini kapadı. Genç kız alnını onun göğsüne yaslarken şalının üzerini öptü Umut.

"Sonsuz olalım seninle..."

"Olalım. En yakın zamanda babamla konuşacağım."

"İstersen ben konuşayım babanla. Benim sana olan hislerimi bildiğinden eminim bana güvenir."

"Sana güvenmese bana seninle konuşmamamı söylerdi. Öyle bir şey demediğine göre sorun yok bence."

"Gizli saklı iş çeviriyoruz arkasından. Benim ailem nereye gittiğimizi, neler yaptığımızı biliyor. Ama baban bilmiyor bu durum açıkçası beni üzüyor. Seninle evlenme konusunda oldukça ciddiyim. En azından bir yerlere gittiğimiz zaman özgür olacağız."

"Ne evlenmesi?" diye bağıran Tuğba yüzünden irkilen ikili gözlerini devirip onlara doğru ilerlediler.

"Niye bağırıyorsun cadı?"

Gözlerini Umut ve Yasemin'in üzerinde gezdiren Tuğba'yla Elana, "Ne evlenmesi?" dediler aynı anda. Bu konudan sadece erkeklerin haberi olduğu için şaşkın duruyorlardı.

Umut Yasemin'i yanına çekip şaşkın bakan kızlara tebessüm etti.

"Biz evlenmeye karar verdik."

"Siz çıldırmış olmalısınız," dedi Tuğba. Onun ardından, "Çılgınlık," dedi Elena.

"Biz evlenmeye gerçekten karar verdik. Kimseden bir beklentimiz yok, her şeyi kendimiz yaparız. Okul çıkışı annemin yanında çalışırım, aynı zamanda hafta sonları da evraklarını düzenlerim. Anneannemin evi boş, onlardan rica ederim Yasemin'le orada yaşamamıza izin verirler. Zaten onlar Rize'den nadir geliyorlar, geldikleri zamanda biz de kalıyorlar."

Herkes şaşkın bir şekilde Umut'u izlerken Yasemin'de tıpkı onlar gibi bakıyordu. Bu kadar kararlı olduğunu bilmiyordu.

Tuğba, "Siz şaka yapmıyorsunuz," dedi parmağını ikisinin üzerinde gezdirerek. Gözlerini neredeyse yerinden çıkacak kadar açmıştı. Umut'la Yasemin kararlı olduklarını belli etmek için başlarını salladılar.

"Abi çıldırmışsınız siz, geçim derdi ne kadar zor biliyor musunuz? Ailenizin desteğini almadan ayakta durmanız zor olur. Henüz yirmi bir yaşındasın Umut, evlenmek için çocuksun sen." İki gün önce Umut onlara evlenmek istediğini söylediğinde aynı tepkiyi veren Serkan hâlâ Umut'un şaka yaptım demesini bekliyordu.

Onun kararlarına saygı duymayan arkadaşına kaşlarını çatan Umut, "Kendinle beni karıştırma Serkan," dedi ellerini hızlı hareket ettirerek. Sinirlenmişti ve arkadaşının kalbini kırmamak için kendini frenliyordu.

"Ben beş yaşımdayken olgunlaştım. Merak etmeyin, Yasemin'e de kendime de çok iyi bakarım. Bir ev nasıl geçindirilir çok iyi biliyorum. Hiçbir zaman har vurup harman savurmadım. Şu an ikinci senem iki sene sonra okul bittikten sonra zaten tamamen annemin yanında çalışacağım bunu sizler de biliyorsunuz. Üstelik evlilik olmasa da sen biliyorsun ki Serkan ben

hafta sonları ve yazları annemin yanında çalışıyorum. Keyfime babamdan para alıp dışarıda gezmiyorum."

Yüzünü ovuşturan Serkan, "Biliyorum kardeşim," dedi. "Ama zor olacak tekrar söylüyorum, hem aileler ne diyecek bakalım. Sizinkilerin vereceği cevabı biliyorum, Yasemin'in ailesi ne diyecek peki?"

Umut'un yüzü asıldığında başını yana eğdi genç kız.

"Belki yüzük takmamızı isteyebilirler. Her ailenin bir yaşama şekli var. Benim ailem beni ve kuzenlerimi asla sıkmazlar ama nasıl nerede davranmamız gerektiğini hep söylerler. Asla kız erkek ayrımı yapmazlar. Sevgili olaylarına pek sıcak bakmıyorlar açıkçası bunu söyleyeyim. Kız için demiyorum, erkek kuzenlerim içinde aynı durum geçerli. Dine fazla önem veren bir aile oldukları için işte evlenmeden kızla ya da erkekle el ele tutuşulmaz, sarılmaz diye sürekli bizimle konuşurlar. Tabii kuzenlerim pek takmaz ama onlar inatla söylemeye devam ederler. Açıkçası babamın kızacağını düşünmüyorum. Umut'u biliyor, eğer ondan kötü bir izlenim almış olsaydı onunla konuşmamamı isterdi."

Başını yere eğip kar yığını eşelerken Umut'un koluna dokunmasıyla başını kaldırdı genç kız.

"Hemen evlenmezsiniz o zaman," diyen Elena ikisinin içindeki hevesi biraz daha kırdı. Arkadaşlarından böyle tepki beklemedikleri için biraz hayal kırıklığına uğradılar.

"Biz şimdi nişanlanıp yazın da evlenmeyi istiyoruz. Birbirimizi seviyoruz, her gün geziyoruz. Aynı okulda sürekli beraberiz. Ayrılmamızı isterse ayrılamam, ben onu üzmemek için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Ne diyeyim kardeşim, ikiniz içinde hayırlısı olsun."

"Bizler de yanınızda oluruz her zaman. Siz sonradan pişman olmayın yeter ki."

"Olmayız, değil mi Yasemin?"

"Olmayız," dedi boğuk sesiyle genç kız.

"Yolda giderken bu konuyu konuşuruz," diyen Tuğba'yı onaylayıp geldikleri yolu yürüdüler. Otele dönüp eşyaları teslim ettikten sonra arabalarına binip İstanbul'a doğru yola çıktılar.

Tuğba'yla Serkan'ın neşesi kaçmış gibi konuşmadan dururken Umut'la Yasemin sohbet ederek hayallerinden bahsediyorlardı. Arkadaşları hayatın onlar için zor olacağını düşünüyorlardı bu yüzden yüzleri asıktı. Umut onların bu tavrına inanamıyordu. Bakışlarını arada bir onlara çevirip sırıtıyordu.

"Şunlara bak, sanki onlardan düğün parası isteyeceğiz yüzleri beş karış"

Kıkırdayıp, "Bize takacakları altınları düşünüyorlardır," dedi Yasemin. "Malum altın pahalı."

"Oh olsun onlara."

Sıcak çikolatasından bir yudum alıp sırtını koltuğa yasladı genç kız. Tuğba'yla Serkan sessiz bir şekilde homurdanmaya devam ettikleri için onları izliyordu gülümseyerek.

"Göreceğim ben bunu, evlensin bulaşık yıkamaktan ev işi yapmaktan derslerine vakit ayıramayacak," diyen Tuğba'ya kaşlarını kaldırarak baktı Yasemin.

"Hiç sorma bir de hamile kalırsa okul falan yalan olur."

Yasemin ağzı açık Serkan'a bakarken onun gibi Umut'ta şaşkın bir halde ona bakıyordu.

"Yok artık Serkan."

"Siz bizi mi dinliyorsunuz?"

"Duymamız için sesli konuşuyorsunuz. Belki ailemiz sorun çıkarmayacak ama siz onlardan çok itiraz ettiniz. Daha dün ak-

şam yurttan ayrılalım diyen sen değil miydin Tuğba? Aynı şeyleri yaşayacağız. Tek fark ben Umut'la beraber yaşayacağım sizinle yapacağım şeyleri onunla yapacağım."

Dudaklarını büzüp omzunu silkti Tuğba.

"Kararlısınız yurttan ayrılmaya öyle mi?" diyen Umut'a döndüğünde, "Evet," dedi kısık sesle.

"Bizi bırakıp gidiyorsunuz, bunu da yeni öğreniyoruz öyle olsun kızlar"

"Olsun Serkan, yurtta kalmak istemiyorum hazır ailemden ev kalmış orada Elena'yla birlikte yaşarım. Yasemin gitsin Umut'la beraber yaşasın."

"Birlikte yaşayalım Tuğba."

"Oldu, teyzem de öyle diyordu. Misafirliğe gelebilirsiniz ama kalamazsınız."

"Öyle olsun, kesin olarak ne zaman taşınırsınız?"

"Gelecek dönem sanırım."

"Neyse bu sene beraberiz yine."

Onların hararetli tartışmalarını dinlemekten vazgeçip Umut'a doğru döndü genç kız. Sıcak çikolata içini ısıtırken bileğinde duran bilekliği inceledi. Hassas adamın hassas kalbi vardı. Hediyeleri bile kendi gibi özeldi.

Tebessüm edip bilekliğin üzerinde parmağını dolaştırdı. Umut'un güldüğünü fark ettiğinde bakışlarını ona çevirdi.

"Bileğinden çıkarma olur mu?"

"Çıkarmam. Ne zaman konuşma pratiği yapacağız?"

Umut'un sürekli elleriyle konuşması rahatsız ediyordu onu. Araştırmıştı, sürekli tek tük de olsa konuşma pratiği yapması ge-

rekiyordu. Eğer sesini çıkarmaya çalışmazsa konuşamazdı. Bunun olmasından korktuğu için her zaman hoşuna giden hareket şimdi gözüne batıyordu. Ellerini değil dudaklarını konuştursun istiyordu.

"Sen ne zaman istersen? Aslında konuşabiliyorum ama sanki boğazımda bir şey var kelimeleri tutuyor. Zorla konuşuyorum."

"Sorun yapma. Birlikte sürekli pratik yaptık mı konuşman düzene girer. Araştırdım sürekli sesleri çıkarırsan konuşabilirmişsin. Ama hiç susmaman lazım Umut, kekeleyebilirsin, zorlanabilirsin ama konuş. Sessiz oldukça konuşman zor olur."

"T-tamam."

Gülümseyip, "Bak böyle işte," dedi." Hadi farz et karşında babam var konuşmaya başla."

"Kalp krizi geçirmek istemiyorum."

Başını geri çekip, "Aşk olsun," dedi. "Babam kötü biri değil, seni kırmaz."

"Çekiniyorum."

"O zaman benimle evlenmek istediğini nasıl söyleyeceksin? Sendeki kararlılığı görmezse izin vermez ki."

"Kararlıyım ben. Merak etme onunla konuşuncaya kadar pratik yapacağım. Hatta ailemi arayıp açalım bu konuyu."

"Görüntülü mü konuşacağız? Ben utanırım."

"Utanma, annem seninle konuşmak istiyordu hem. Aramış ulaşamamış."

"Aklımdan çıkmış, arayacaktım onu."

"Hadi yaklaş."

Umut'a yaklaşıp birazcık çapraz oturdu. Henüz kendini

Umut'un ailesiyle konuşmaya hazır hissetmiyordu. Bugün evlenme teklifi almanın şokunu yaşarken bir de ailesiyle hemen konuşursa heyecandan eli ayağı birbirine karışırdı.

"Ben yanında oturayım, sen benim yüzümü ailene gösterme."

"Neden?"

"Nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Lütfen."

"Peki."

Telefonu kendine tutarak annesini görüntülü aradı Umut. Kalbi deli gibi çarpıyordu Yasemin'in. Azra Hanım telefonu açınca telefonu uzaklaştırıp koltuğun başlığına dayadı.

"Nasılsın anne?"

"İyiyim oğlum, seni sormalı. Ne zaman eve geleceksin?"

Elini saçlarının arasında gezdirip Yasemin'e çevirdi bakışlarını genç adam. On gündür doğru düzgün ailesinin yüzünü görmediği için onlara karşı mahcup hissediyordu.

Elleriyle, "Annene bak," deyip telefonun ekranına baktı gözükmeyecek şekilde genç kız.

"Kim var yanında? Yasemin'se ver onunla da konuşayım."

Hızla başını iki yana salladı. Şu an buna hazır değildi. Umut tebessüm edip, "Sana söylemem gereken önemli bir konu var anne," dedi.

"Hayırdır inşallah."

Hırkasının fermuarını aşağı indirip ekrana biraz yaklaştı.

"Biz Yasemin'le evlenmeye karar verdik."

Pür dikkat ekrana bakıyordu genç kız. Azra Hanımın yüzündeki gülümse genişleyince kalbi hızlı atmaktan duracaktı neredeyse.

"Bir arada olmanıza sevindim oğlum. Eğer ayrılsaydınız üzülürdüm. Yasemin'i çok seviyorum biliyorsun."

"Biliyorum anne, düğün hazırlıklarına başla istersen."

Kahkaha atan Azra Hanım, yanına gelen Talha Beye oğlunu gösterdi.

"Evlenmeye karar vermiş."

"Evlenecek tabii. Nasılsın oğlum?"

Onu ciddiye almayan ailesine verdiği kararın ciddi olduğunu belli etmek ister gibi gülmeden, "İyiyim," dedi. "Ben yakın bir zamanda Yasemin'in babasıyla konuşacağım, şimdi yüzük takılır yazın da düğün olur."

Aynı anda kaşlarını çatan ikili birbirine baktıktan sonra ekrana döndüler.

"İyi misin oğlum sen, dayak mı yemek istiyorsun? Daha yeni ameliyat oldun adama söyle kafana vurmasın bari. Bacaklarına tekme atsa olur."

Elini ağzına bastırıp gülmemek için kendini zor tuttu Yasemin.

"Ben ciddiyim baba, gerekirse dayak yemeye de razıyım, seviyorum ben Yasemin'i."

"Sev oğlum, biz sana sevmemi diyoruz. Evlenmek için yaşınız çok küçük, en az beş sene sonra."

"Ben o kadar beklemem."

"Neden?" diyen Talha Beyin kolunu sıktı Azra Hanım. Kocası yine kabalığını gösteriyordu. Bazen ondan bile ince ruha sahip olan adam bir anda kabalaşınca tanıyamıyordu.

"Hayatım, soruyorum sadece."

"Sus Talha. Sen yurtta mı kalıyorsun oğlum?"

"Evet anne. Yeni geçtik yurda. Bakın ben ciddiyim, Yasemin'e evlenme teklifi ettim. Biraz bekleyeceğim o kendini hazır hissedince babasıyla konuşacağız. Sizin erken haberiniz oldu şanlısınız."

Kaşlarını kaldıran karı koca oğullarına hayretle bakarken gülme isteklerini dudaklarını ısırarak bastırıyorlardı. Bu çocuk kime çekmişti acaba? Bakışları ağır ağır birbirlerine çevrildiğinde ikisi de sırıtmaya başladı.

"Sen ne yere bakan yürek yakan bir adammış be. Yalnız aynı bana benziyorsun, ben anneni rüyamda gördüğümde bu kadını bulacağım demiştim," diyen Talha Bey koluna yediği el darbesiyle karısını kendine çekti.

"Talha!"

"Ne var ya, oğluma gençlik yıllarımı anlatıyorum."

"Alt tarafı kırk dokuz yaşındasın eminim benden daha gençsin sen. Çocuğun aklını karıştırma lütfen. Oğlum sen de mantıklı düşün. Henüz ikinizin de yaşı küçük, gezin dolaşın evlilik için önünüzde uzun yıllarınız var."

Böyle bir tepkiyi bekliyordu ikisi de. Yasemin'in yüzü düşünce Umut bakışlarını ona çevirdi. Buruk bir şekilde tebessüm edip, "Sorun yok," dedi elleriyle.

"Ben kararlıyım anne, tek başıma elimden gelen her şeyi yaparım. Manevi olarak yanımda olursanız sevinirim. Şimdi kapatmam gerekiyor."

"Umut," diyen babasına, "Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapadı. Yasemin'in yanına kayıp parmaklarını koltuğun başlığına vurmaya başladı. Ailesinden böyle bir tepki beklemiyordu, yüzündeki kırgın ifadeyi açıklayacak bir söz yoktu. Susan telefonu tekrar çalmaya başladığında, "Açsana," dedi Yasemin.

"Ayıp olacak annenle babana."

"Akşam ararım. Bu yolda ikimiz olacağız biliyorsun değil mi? Eminim baban da aynı şekilde karşılık verecek. Biz kararlı oldukça onlar bize izin verecek."

"Senin ailen bile bu tepkiyi verdiyse babamı düşünemiyorum. Kalp kırmadan çözüm bulunur umarım."

"Yaşımızın küçük olduğunu düşündükleri için böyle tepki veriyorlar. İkimiz de olgun insanız, aramızda elbette ki ufak tefek sıkıntılar oluşacak, bizim aramızda ne yaşanıyorsa yaşansın ikimizin arasında kalsın. Bana kızdığın zaman tüm öfkeni yüzüme kus, ailemize söyleme eğer söylersen bu sefer onlarda karışıyor olay büyüyor. Baban biliyor mu geçen günkü tartışmayı?"

"Yüzüm asık dolaştığım için gözleri hep üzerimdeydi. Anlamış sordu bana anlattım."

"Desene bana oldukça kızgın. Umarım kendimi ona açıklarım."

Elini sıkıp, "Merak etme kalbini kırmaz," dedi tane tane konuşarak. "Belki biraz sert tepki verir ama sonra düzelir. Onunla telefonda konuşmam zaten, Adana'ya gider yüz yüze konuşurum."

Bizim için her şeyin güzel olması için çabalıyorum Yasemin. Seni seviyorum aynı şekilde aileni de seviyorum. Kimsenin kalbi kırılmadan güzel bir yola gireceğiz buna tüm kalbimle inanıyorum.

"Ben de," diyen Yasemin geri yaslandığında gözlerini kapadı. Babası onun için en değerli insandı. Onun kalbini kırmamak için biraz zaman geçtikten sonra konuşacaktı.

Her kışın bir baharı vardır ve o baharın en yakın zamanda geleceğine tüm kalbiyle inanıyordu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ey canımın sahibi Yar! Sen benimle olduktan sonra kaybettiklerimin ne önemi var."

Mevlana

Kulağına ilişen kuş sesleri yüzünden dudakları iki yana kıvrıldı genç kızın. Yastığın altında olan elini geri çekip yumuşak yastığı kollarının arasında sımsıkı sardı. Ne güzel bir sabahtı, çiçekler mis gibi kokuyor, kuşlar cıvıldıyordu. İlkbahar havası gibi her yeri mis gibi çiçek kokuları sarmış gibiydi. Yatağın içinde yuvarlanıp tozpembe bulutların arasında dolaşıyormuş gibi dönüyordu. Kollarını iki yana açsa bulutların üstünden pamuk tarlalarına düşecek gibi hissediyordu.

Gözlerini açtığında gök gürledi. Başını yataktan kaldırıp kapalı havaya kaşları çatılı izledi. Az önce yaz ayı gibiydi, kalbi baharın heyecanı yaşıyor diye heyecanlanırken dışarıda fırtına vardı.

"Aşk ruhunu çok değiştirdi Yasemin. Sana göre kış ayı bile ilkbahar."

Telefonu komodinin üstünden alıp sırtını yatağın başlığına yasladı. Umut erkenden uyanıp mesaj atmıştı.

UMUT...

Günaydın, bu sabah seninle buluşacağım için erkenden kalktım. Duşumu alıp senin beğeneceğin kıyafetlerimi giydim. Sanırım yarım saat sonra uyanırsın, uyanınca yüzünü ılık suyla yıkayıp hızlı bir şekilde hazırlan. Mümkünse üstünü kalın giyin. Dışarısı çok soğuk, pencereyi açarak test ettim. Şal takıyorum diye atkı takmıyorsun farkındayım. Ağzını burnunu kapatırsan sevinirim. Bugün yurtta kahvaltı yapmayacağız, seni poğaçalarını sevdiğim pastaneye götüreceğim orada güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra benim iş görüşmem için annemin yanına gideceğiz. Ardından da okula gideceğiz. Senin de dersin benim gibi öğlenden sonra yanlış hatırlamıyorsam. Hadi hemen hazırlan ve beni ara. Seni bekliyorum.

Yazdığı her satırı tebessüm ederek okudu genç kız. Zaten kalbi baharken Umut'un bu ilgili tavrı onu hepten büyülüyordu. Onun yüzünden avare olup çıkmıştı.

Yataktan kalkıp uyuyan Tuğba'yı rahatsız etmeden banyoya girdi. Hızlı bir şekilde hazırlanırken etrafa çarpmamak adına resmen kendiyle savaşıyordu. Siyah kadife pantolon üzerine krem rengi kazak giydi. Pantolonuyla uyumlu siyah şalını takıp montunu geçirdi üstüne. Sıkı sıkı tembihlendiği için lacivert atkısını da takıp yatağın üstüne bıraktığı sırt çantasını aldı. Tuğba'nın yanağını öptükten sonra sessiz olmaya çalışarak odanın kapısını açıp dışarı çıktı. Umut'u aramak için cebinden telefonu çıkardı. Kulağında telefon, kolunda çantasıyla asansöre doğru koşarken düşmemek için çabalıyordu. Kat kat giyinmeyi sevmiyordu, hem yürümesi zorlaşıyordu hem de bunalıyordu.

Giriş katın düğmesine basıp ne kadar çok şikâyet ettiğini düşündü. Dilini ısırıp, "Dilime ayar vermem gerekiyor," dedi mırıldanarak.

"Efendim?"

"Telefon neden geç açıldı?"

Gülme sesini duyunca başını yana eğip, "Gülüyor musun?" dedi sesinin tonunu sinirli çıkarmaya çalışarak. Hoş onun sesini duyduğu için hızlanan kalbi yüzünden nasıl sinirlenecekti ki? Bir haftadır Umut zorda olsa sesli konuşuyordu. Kekeliyordu, fazlasıyla zorlanıyordu ama yine de konuşuyordu. "Evet," diyen kadife sesini duyunca gözlerini kapatıp başını hafif arkaya yatırdı Yasemin. Büyüleyiciydi, tamamen konuşmaya başladığında onun sesinden şiir dinlemek harika olacaktı. Yazarak hissettirdiklerini sesiyle hissettirecekti. Belki daha fazlasını...

Asansör durduğunda dışarı çıkıp koşar adım ilerledi. Umut kapının önünde beklediği için telefonda onu konuşturarak zorlamak istemiyordu. Kapıyı açıp karşısına dikildiğinde Umut gözlerini üzerinde gezdirip etrafında döndü. Ellerini iki yana açarak, "Ne?" dedi burnunun ucuna elini bastırarak. Dışarısı sahiden çok soğuktu. İki dakikada burnunun direği sızladı.

"Atkın, mont tamam ama eldiven yok," diyerek çıplak ellerini gösterdiğinde omuzlarını kaldırıp indirdi genç kız. "Şu an kendimi bir sürü yorganın altında kalmış gibi hissediyorum, terliyorum. Ben kalın giyinmeyi sevmiyorum. Eldiven de takarsam sanırım havale geçirebilirim."

Başını geri çekip kaşlarını yukarı kaldırdı Umut. "Abart abart," dediğinde, "Ne?" diye bağırdı gülerek Yasemin. "Bunu sana Serkan mı söyletti?" Başını onaylamak adına sallayan Umut, "Evet," dediğinde kollarını göğsünün üstünde birleştirdi Yasemin.

"Serkan Bey daha neler söyletti acaba? "

"Çok güzelsin."

"Bak," dedi gülmemek adına kendini sıkarken.

"Başka?"

"Gözlerin çok güzel."

Bunu söylerken zorlanmıştı ama yine de söylemişti. "Serkan'a da bak, bütün iltifat sözcüklerini sana söyletmiş."

"Hoşuna gitmedi mi?" dedi elleriyle. "Gitti," dedi. "Ama bunları sesli söylemeye de çalış. Zorlandığın zaman ellerini kullan."

"Tamam."

Cebinden çıkardığı beyaz eldivenleri Yasemin'e doğru uzattığında, "Yok artık," dedi genç kız. Her gün şaşırtmaya devam ediyordu Umut onu.

"Seni düşünmek zorundayım, hasta olmaman için sıkı giyinmelisin. Biliyorsun zorlu günler bizi bekliyor."

"Haklısın. O zaman burada daha fazla beklemeden gidelim. Rüzgâr sert esiyor."

Eldivenleri takıp merdivenleri birlikte indiler. Adımları hızlıydı, ama ayrı değildi. Bir hareket ediyordular başından beri olduğu gibi.

Yurdun önüne gelen taksiye bindiklerinde Umut gideceği yerin adresini adama söyledi. İlk kez sesli adres verdiği için garip hissetti. Her şeyi yeni yeni öğreniyordu. Daha önce yaptıkları şimdi ona çok farklı geliyordu.

Gidinceye kadar sohbet etmek en güzeli olacağı için her zaman olduğu gibi birbirlerine dönerek oturdular. Siyah beresini çıkarıp dizlerinin üstüne bıraktı. Atkısını da çıkaracağı zaman Yasemin başını iki yana salladı. Birazdan inecektiler, gerek yoktu çıkarmasına.

"Düşündüm de senin çalışmana gerek yok, sen sadece derslerinle ilgilen Yasemin."

Ellerini takip eden gözleri gözlerini bulduğunda başını iki yana salladı genç kız. "Boş olduğum zamanlarda çalışacağım,

merak etme derslerimi ihmal etmeyeceğim."

"Eminim ihmal etmezsin, ama yorulursun. Okuldan sonra işe gelirsen bedenin ister istemez yıpranır. Çocukların peşine koşmak gerçekten yoruyor belli bir süre sonra."

Arabanın içi haddinden fazla sıcak olunca atkısının önünü çekiştirdi Yasemin.

"Olmaz merak etme. Çocuklarla olmayı seviyorum, onlarla vakit geçirirken yorulmam aksine eğlenirim."

"Geldik," diyen şoförün sesini duyunca önlerine döndüler. Parasını verip arabadan indiklerinde iki katlı olan pastaneye doğru adım attılar. Her tarafı camla kaplı olan pastane güzel gözüküyordu. Cam kenarlarında olan rengârenk masalar dikkat çekiyordu. Umut, cam kapıyı içeri itince içeri geçip direkt atkıyı boynundan çıkardı Yasemin.

"Nerede oturacağız?" dediğinde elini sırtına değdirmeden üst kata doğru ilerlemesini söyledi Umut. Sırtına değmeyen elinin varlığını arkada hissediyordu. Evet değmiyordu ama değmiş kadar hissettiriyordu. Ve bu da onu özel hissettiriyordu.

Üst kata çıktıklarında köşede duran maviye boyanmış masaya ilerlediler. Saat henüz erken olduğu için tek tük insan vardı. Üstlerindeki fazlalıkları çıkarıp masaya yerleştiler. Garson oyalanmadan önlerine menüyü bıraktığında aynı anda nefeslerini dışarı bıraktılar. İkisi de üşümüştü, eğer Umut'un annesinin yanına gitmeseydiler bu havada asla dışarı çıkmazdı. Odalarında yorganlarının altında mesajlaşıyor olurlardı.

Umut parmağını peynirli ve patatesli poğaçaların üzerine vurunca başını aşağı yukarı sallayıp, "Olur," dedi Yasemin. "Sen ne alırsan bana da aynısından söyle."

Başıyla onaylayıp garsona döndü Umut. Sesli söylemek için kendini zorlarken ona karışmadan sırtını sandalyeye yasladı

genç kız. Bir şeyleri başarması için tek başına hareket etmesi gerekiyordu. Her defasında konuşmasına engel olursa bu sefer konuşması zor olacaktı. Zorlandığı vakit birilerinden yardım isteyecekti. Konuşmaya kabiliyeti vardı, sadece pratik yapması gerekiyordu.

Umut zorlansa da siparişi verdikten sonra kollarını masanın üstüne koyup gözlerinin içine baktı uzun uzun Yasemin'in. Yasemin utandığı için bakışlarını kaçıracağı an kollarını çözdü genç adam. Elleri hareket ederken bakışlarını uzun parmaklarına çevirdi.

"Bir tohum verdin

Çiçeğini al

Bir çekirdek verdin

Ağacını al

Bir dal verdin

Ormanını al

Dünyamı verdim sana

Ben de kal (Aziz Nesin)"

Ellerini çenesine bastıran Yasemin masanın üzerinden öne doğru eğildiğinde sandalyesini genç kıza yaklaştırıp kokusunu içine çekti Umut.

"Kızaran yanaklarını, gözlerini, küçük burnunu izlemeyi seviyorum. Benim o demek yürekten hissedilmediğinde kulağa çirkin bir kelime olarak geliyor ama yürekten duyduğunda çok özel geliyor. Benimsin Yasemin; kalbin, ruhun benim. Hani beni seviyorsun ya işte o zaman bana ait oluyorsun tıpkı benim sana ait olmam gibi. En büyük organım yani kalbim senin için atıyor, senin için nefes alıp veriyorum. Bu adam her şeyinle seninken o güzel gözlerini ondan saklama. Bırak kızarsın yanak-

ların, asla yüzüne vurmam. Bilakis o güzel yanaklarını izlemek beni mutlu ediyor."

Gözlerini kaçırmamak için zor tutan Yasemin dilini ısırıp ellerini yanaklarına bastırdı. "Sus," diyerek kısık sesle konuşsa da Umut'un susmaya niyeti yoktu. Yirmi bir yıldır yeteri kadar susmuştu artık susmayacaktı.

Soğumaya duran poğaçaları yemeye başladıklarında kısa bir süre sustular. Ayrılığı da tatmıştılar ve bu durum ikisinin de canını fazlasıyla yaktı. Bir daha birbirlerini yaralamayacaktılar, bunu söylemek belki erkendi ama öyle olmasını istiyorlar. Hiçbir zaman birbirlerini kırmak istemiyorlardı, bunun için ikisi de savaşacaktı, bu güzel günlerinin kıymetlerini bileceklerdi.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra hesabı ödeyip pastaneden ayrıldılar. Neredesin sen diyen Tuğba'ya mesaj atan Yasemin gözlerini üzerine diken Umut'a, "Tuğba," dedi en sonunda.

"Biliyorum."

"E o zaman neden beni izliyorsun?"

"Taksi şoförünü mü izleyeyim? Olmaz. Sen daha güzelsin."

Çılgın adamın tekiydi.

"Tuğba'ya cevap vereceğim. Sen de yolu izle."

Umut, küçük çocuk gibi omzunu silkip kollarını göğsünün üstünde bağlayınca önüne döndü Yasemin. Bu halleri onun üzerinde sevimli duruyordu. Yirmi bir yaşındaki Umut çok şekerdi. Otuz yaşındaki halini umarım görmek nasip olur diyerek iç geçirdi. Tıpkı kırk, elli ve yaşlandığı zamanları görmek nasip olacağı gibi. Umarım uzun yıllarımız olur seninle diyerek duasına devam etti içinden.

TUĞBA:

Yasemin bana cevap vermezsen seni arkadaşlıktan reddederim.

YASEMİN:

Kızma, Umut bir şey diyordu ona cevap verdim. Şimdi söyle.

TUĞBA:

Hep Umut hep Umut. Olmuyor böyle. Neyse, akşam annemin evine gideceğiz, usta elektriği ve doğalgazı da halletmiş. Taşınalım olur mu? Yurt çok sıkıcı.

YASEMİN:

Akşam konuşsak olur mu? Hem Umut'ta gelir.

TUĞBA:

Olur. Elena tamam dedi, babasına bile söylemiş adam sen ne dersen o olur demiş. İtalyan amcamız çok iyi bak söyleyeyim.

YASEMİN:

Babam iyi değil mi onu mu demek istiyorsun?

TUĞBA:

Senin baban bir tane.

YASEMİN:

Uyuz, dalga geçme babamla. Umut'un annesinin işyerine geldik akşam görüşürüz.

TUĞBA:

Görüşüz.

Telefonu cebine koyup taksiden indi. Umut, adamın parasını uzatırken yağmurdan ıslanmamak için okulun bahçesine girip okulun içine koşmaya başladı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Umut yanına gelip kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde derin nefes alıp annesinin odasına ilerlediler.

Azra Hanımın odasında birileri olduğu için kapının önün-

de beklemeye başladılar. İçeriden bir kadının ağlama sesi geliyordu. Umut'la bakışları kesiştiğinde kapıya biraz daha yaklaştılar. Dinlememeleri gerekiyordu, bu çok yanlıştı ama onlar inatla kapının önünde duruyordular.

"Meryem'i okuldan almanıza gerek yok Şermin Hanım, abiniz ve yengeniz için çok üzgünüm. Anne babasını kaybettiği için mutsuz olan bir çocuğu okuldan alırsanız ona kötülük yapmış olursunuz. Meryem özel bir çocuk, duymuyor, konuşamıyor. Siz onu eve kapattığınızda dünyayla olan bütün bağını keser."

"Ben böyle olsun istemezdim," diyen kadın hıçkırdığında Umut'la birlikte geri çekilip kapıdan uzaklaştılar. Duydukları onlara yetmişti, annesini kaybeden biri olarak bunun acısını iliklerine kadar hissediyordu Yasemin. Babası, halaları yanında olduğu için onlar sayesinde hiçbir zaman yalnızlık çekmemişti. Henüz yüzünü bile görmediği küçük kızın yalnız kalacağını öğrendiğinde bütün morali bozuldu.

'Umarım okula devam eder, arkadaşlarıyla olur,' diyerek mırıldandığında kapıya yaklaşan adım seslerini duydu.

Odanın kapısı açıldığında bakışları ister istemez orayı buldu. Siyah saçlı, yeşil gözleri ağlamaktan kızarmış güzel bir kadın dışarı çıktı. Azra Hanım kolunun üzerinde elini gezdirip, "Dediklerimi unutmayın," dedi sesinin tonunu ılımlı tutmaya çalışarak. Kadının acısı vardı ve o bunu ona yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Meryem yarın okula gelsin, arkadaşlarıyla olunca bu zorlu süreç onun için hızlı geçer inanın bana."

"Çok sağ olun. Bu iyiliğinizi unutmayacağım."

"Ben bir şey yapmadım," diyerek kadınla birlikte çıkışa ilerledi. Kadın dışarı çıkınca onlara dönüp başıyla odayı gösterdi. Umut annesini omzunun altına alarak saçlarını öptü. Odaya

girinceye kadar hiçbiri konuşmadı. Umut kapıyı kapatınca Azra Hanım, "Hoş geldin kızım," diyerek sarıldı Yasemin'e. Morali bozuk olduğu için yüzü durgundu.

"Hoş buldum."

Geri çekilip dolan gözlerinin altında parmağını dolaştırdı.

"Az önce duyduk, küçük kız için mi üzülüyorsunuz?"

Başını aşağı yukarı salladı Azra Hanım. Yasemin'in elinden tutarak çift kişilik koltuğa yan yana oturdular. Umut karşılarına oturduğunda kollarını bacaklarının üzerine koyarak öne doğru eğildi. Annesinin yüzüne bakarken tek kelime etmiyordu.

"Öğrencimin annesiyle babası kaza geçirerek vefat etmişler. Çocuk halasıyla kalacak, onun maddi durumu iyi olmadığı için okula gönderemeyeceğini söyledi kadın."

"İtiraz etseydin anne, paraya gerek yok deseydin."

Ellerini hızlı hareket ettiren Umut'un gözlerindeki kırgınlığı gören Azra Hanım başını yana eğdi. "Kabul etmedim zaten, para benim için önemli değil. Çocuk her zaman annesinin, babasının yokluğunu hissedecek olsa da en azından burada arkadaşlarıyla biraz olsun iyi olur."

Yasemin, "Kaç yaşında bu çocuk?" dediğinde bakışlarını ona çevirdi Azra Hanım.

"Dört."

Başını eğip, "Çok küçük," diyerek mırıldandı. Şimdi onun annesine ihtiyaç duyduğu zamanlardı. Geceleri onu istediğinde yanında göremeyecekti. Dört yılını geçirdiği annesini bir daha göremeyeceği için emindi ki küçük kalbi çok acıyacaktı.

Gözyaşlarını silip ona sarılan Azra Hanıma tebessüm etti. "Böyle durumlarda kötü oluyorum, benim de annem yok. Yine o şanslı dört yıl annesiyle vakit geçirdi. Ben bir kere bile yüzünü

göremedim, sarılamadım."

Azra Hanım Yasemin'in yanağını öpüp iç çektiğinde başını omzuna yasladı genç kız.

"Annenin yerini alamam ama senin annen olurum. Evlatlarımı nasıl seviyorsam seni de öyle severim, kızımla gittiğim alışverişe seninle de giderim. Anne kızın yapması gereken her şeyi birlikte yaparız."

"Eminim güzel olacaktır. Bunları halamlarla yaptığım zaman fazlasıyla eğleniyordum, sizinle de yapmak muhteşem olacak."

"Olur meleğim. Üzülme tamam mı, bak seni ağlattığım için bana kızan bir adam var burada."

Umut'a tebessüm edip, "Ne?" dedi kaşları çatılı haline. Ellerini dizlerinden kaldırdığı an, "Aha başlıyor," diyen Azra Hanım yüzünden gülmeye başladı Yasemin. Gülen yüzü Azra Hanımı rahatlatmış olacak ki tebessüm edip öne doğru kaydı.

"Bu şimdi sana sarılamıyor ya kıskanıyordur. Babasının oğlu bu, çok fena bizim ailenin erkekleri söyleyeyim."

"Daha önce söylemiştiniz," dedi boynunu sıkan atkıyı en sonunda çıkararak. "Çok sıcak."

"Doğru ya, niye çıkarmıyorsun üstünü? Hep bu Umut'un bakışları yüzünden, insanda akıl kalmadı."

"Ben ne yaptım?" diyen Umut'a gülerek üstündeki ağırlıklardan kurtuldu. "Oh be, üst üste giyinmek bana göre değil Azra teyze, senin bu oğlun dışarısı soğuk diye kalın giyinmemi istedi."

"İster o, düşünür sevdiği insanları."

Şalının önünü düzeltip, "Öyle," dedi sırtını koltuğa yaslarken.

"Hadi biraz iş konuşalım."

"Konuşalım oğlum, resmi olarak seni yanıma alacağıma göre iş prosedürünü uygulamamız lazım." Arkasına dönüp masanın üzerinde duran beyaz not kâğıdını Umut'a uzatıp geri çekildi.

"Kâğıtta hazırlaman gereken belgeler var. Bana kalsa hiç gerek yok, bu okul ve diğerleri senin ve kardeşlerinin. Çalışmasanız da hesaplarınıza para yatıyor biliyorsun."

Kâğıdı cüzdanın içine koyup başını aşağı yukarı salladı Umut. "Ben çalışarak kazanmak istiyorum anne, istiyorum ki yuvamı kendi imkânlarımla hazırlayayım. Yasemin'de ben de biliyoruz ki ailemiz olarak arkamızda durursunuz. Sadece bize imkân verin olur mu, biz sorumluğumuzu biliyoruz. Emin ol derslerimizi ihmal etmeyeceğiz. Zaten biliyorsun ben başından beri okul bitince burada çalışacağım diyorum size." Onaylamak için başını salladı Azra Hanım. "Emin ol zorlandığımız takdirde sizden yardım isteyeceğiz, asla size arkamızı dönmeyeceğiz."

"Aman, dönmene kim izin verir sanıyorsun? Her gün gelirim valla size."

İkisi de gülümseyip, "Gel," dediler aynı anda sesli konuşarak. "Geleceğim zaten, size sormuyorum." Başını iki yana sallayan Umut montunu alıp ayağa kalktı. "Ben belgeleri iki saat içinde hazırlayıp gelirim, sen annemin yanında kal, gelince hemen okula gideriz."

"Okula geç kalırız, sen işlerini hallet yarın gideriz, notları bizimkilerden alırız."

"Çocuğum otur şuraya şaka yaptım ben. Başladığın zaman birlikte gider yaparız. Yüzünü göremiyorum hemen gidiyorsun."

"Yok anne, hemen gidip geleyim."

"Peki."

"Görüşürüz," diyerek odadan çıktığında Azra Hanım masanın yanına gitti. "Rahatına bak canım, evrakları imzalamam gerekiyor."

Umut gittikten sonra ellerini bacaklarının arasına alıp önünde duran masanın üzerindeki dergileri izledi. Azra Hanım rahat olması için elinden geleni yapsa da ister istemez yanında otururken geriliyordu. Asla onu rahatsız etmiyordu, asla gözleriyle onu incelemiyordu. İmzalaması gereken evrakları imzalıyor ara sıra sıkılmaması için konuyu açıyordu.

"Senin yaşındayken ben de senin gibiydim. Kayınvalidemin yanında asla konuşamazdım, yüzüne bakmaya çekinirdim. Oysaki pamuk gibi bir kadındı, rahat etmem için elinden gelenin fazlasını yapardı. Birlikte yemek yapardık, saatlerce sohbet ederdik. Genelde en çok Talha'yı çekiştirirdik görsen bir mutlu olurdum onun çocukluğunu dinlediğimde."

Tebessüm edip ellerini bacaklarının arasından çıkardı.

"İstersen sana Umut'un çocukluğunu anlatabilirim okulu gezerken."

"Olur," diyerek öne doğru kaydı koltuktan. Azra Hanım gri sandalyesini geri itip ayağa kalktığında o da kalktı. Sanki arkadaşıymış gibi elini tutup Yasemin'i odadan çıkardı. Gençti, fazlasıyla enerjikti. Yasemin ondan küçük olmasına rağmen enerjisine yetişemiyordu.

"Bu okul benim için çok önemli, her bir köşede ellerimin izi vardır, dört çocuğumun anıları doludur."

Oyun odasına girdiklerinde dolan gözlerini eşyaların üzerinde gezdirdi Azra Hanım. Sanki yıllar gözlerinin önünden ağır ağır geçiyordu.

"Aslında çocukluğumdan beri doktor olmak istiyordum." Elini göğsünün üstüne koyup derin bir iç çekti. "Tıp fakültesi-

ni kazandım, tam hayallerime kavuştum derken profesör tarafından tacize uğradım." Gözleri büyüdü, kalp atışları hızlandı Yasemin'in. "Çok korktum, sevdiğim meslekten soğudum o pislik yüzünden. Hayatım bitti dediğim anda Talha karşıma çıktı, neden suçlu senmişsin gibi hayata küsüyorsun dedi. Onun desteğiyle cesaretimi kazandım tekrar okula gitmek için çalışmaya başladım. Bu sürede evlenip Mardin'e gittik. Eylül ayı İstanbul'a dönecektim okul için, bir akşam saldırı oldu. O telaşla evden giderken evimize saldıran teröristler kaçırdı beni." Gözlerini kapadığında kolunu sıvazladı kadının Yasemin. "Tam beş ay kocamdan, ailemden haber alamadım, Suriye'nin harabe şehrinde sefil bir halde kaldım. Aklımı oynatacaktım, karnım büyüyordu, içimde kıpırdayan bir şey vardı."

"Hamile olduğunuzu bilmiyor muydunuz?"

Başını iki yana sallayıp, "Bilmiyordum," dedi boğuk sesiyle. "Yeni evliydik, aklıma bile getirmedim. Zaten hafızam gidip geliyordu, unuttuğum anılarım oldu, tükendiğim anlar oldu. İçimde kıpırdayan bebeğim yani Umut'um bana hep destek oldu. Beş ay boyunca beni korudu. Kurtulduğumda kocam çok çabaladı benim için, psikologlara götürdü, her gün her an yanımda oldu. Doğuda görev yapmayı sevdiği halde benim için İstanbul'a tayinini aldı. Kalk dedi, sen ne zorluklar atlattın bunu da atlatırsın dedi. Hem o hem de kollarımın arasına aldığım oğlum sayesinde tekrar güçlü oldum. Doktor olmak istemedim oğlum gibi olan işitme engelli çocuklara yardımım dokunsun istedim. Kocam sen ne istiyorsan o olacak dedi ve oldu. Eğitim aldım, ilk bu okulu açtım. Görsen nasıl heyecanlıyım, beş öğrenciyle başladım. Güzel günlerdi, her bir yerde Umut'un anıları var demiştim ya, o olmasa bu okul bu zamana kadar güçlü durmazdı. Hep söylüyorum bu okul ona kalacak diye, diğer üç okul size kalabilir diyorum kardeşlerine. Ben nasıl çabaladıysam Umut'um da benimle birlikte minik yüreğiyle çabaladı. Büyümeden küçük adam oldu o. Bakma sen küçüksün ne evliliği di-

yoruz ama babası da ben de sadece ona takılıyoruz. O sorumluluğunu çocukluğundan beri biliyor, düşün bak on beş yaşından sonra her sabah kahvaltıları o hazırlıyordu."

Gülümseyip oyun odasından çıktılar. On beş yaşındaki Umut'un o halleri gözünün önüne geldi Yasemin'in.

"Erken uyanma oğlum ben kahvaltıyı hazırlarım dediğimde sen yoruluyorsun, senin için hazırladığım kahvaltının hesabını sorma bana derdi olgun bir şekilde. Bir de hiçbir zaman ev işlerini tek başıma yapmama izin vermezdi. Tamam, burada diğerlerine birazcık haksızlık yapıyor olabilirim ama en çok Umut yardımcı oluyordu." Kıkırdayınca onunla birlikte Yasemin'de sırıttı. "Camları babasına sildiriyordu, Talha ne olur her işi ben yapayım ama camları silmeyeyim diyerek mızmızlandığında olmaz baba, annemin kolları ağrıyor o kadar kası boşuna mı yaptın sil işte diyerek babasına postayı koyuyordu. Babası da anasının oğlu diyerek bütün evin camlarını silerdi."

Halı serili merdivenlere oturup bacaklarını öne doğru uzattılar.

"Seni yormaz buna inan."

"İnanıyorum, şu an bile bir şey yaptırmıyor bana. Çok güzel erkek evlat yetiştirmişsiniz Azra teyze. Erkek adam iş yapar mı diyerek onu sert, kadınları küçük gören biri olarak yetiştirmemişsiniz, size minnettarım."

"Aslında onu böyle yetiştiren benden çok babası. Hep onu izledi, her bir hareketini aklına kazıdı. Babası ne yaparsa aynısı yaptı. Derler ya çocuk anne babayı örnek alır diye çok doğru. Sen iyi ol ki çocukta iyi olsun."

Azra Hanım kolunu Yasemin'in omzuna doladığında başını omzuna yasladı genç kız.

"Nasıl da dinliyor, inşallah sen de ilerde gelinine bugünlerini anlatırsın. Hep güzel günleriniz olur, senin içinde oğlum

içinde dua ediyorum. Sizler aileniz için kıymetlisiniz bunu unutmayın ve aileniz asla sizi üzecek kararlar vermezler. Onlar hep sizin iyiliğinizi isterler."

"Teşekkür ederim Azra teyze, benimle konuştuğunuz için geçmişte yaşadıklarınızı anlattığınız için size minnettarım. Umarım o güzel kalbinizde yer edinmişimdir."

Başını geri çekip kavisli kaşlarını kaldırdı Azra Hanım. "Sen akıllı kızsın Yasemin, sence ben seni sevmedim mi?" Kızaran yanaklarını saklamak adına bakışlarını kaçırmak istese de gözlerinin içine bakan gözler yüzünden başını kıpırdatamıyordu Yasemin.

"Sevdiniz, öyle hissediyorum. Umarım bu sevginiz bitmez hiçbir zaman."

"Bitmez, ben seni sevdim, kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş. O güzel gözlerine bakarken sımsıkı sarılmak istiyorum sana. Bana anne diyeceğin günü sabırsızlıkla bekleyeceğim. Ama söylemek istemezsen de sorun etmem, biliyorum ki annen kadar seversin beni."

"Söylemek isterim. Küçükken kuzenlerim halamlara anne dedikleri için ben de onlara anne derdim. Büyüdükçe bıraktım, size anne demek isterim. Çünkü annemmiş gibi hissettiriyorsunuz."

Alnımı öpüp iki kolunu Yasemin'in bedenine dolayınca ince beline sarıldı Azra Hanımın genç kız.

"Güzel kızım benim. Annen seninle gurur duyuyordur. Onun yokluğunu hissetme, konuşmak istediğinde sesli bir şekilde konuşmaya başla. Annen cevap veremese de seni duyar, hep anne de. Özlemini çektiğin kadar anne diye söylen. Küçük bir çocuk gibi anne, anne, anne diyerek konuş bu seni mutlu eder. Annene olan sevgini içinde yaşama, bana anlatmak istediğinde anlat, Umut'a anlatmak istediğinde anlat. En önemlisi anneni

babanla konuş, emin ol o senden çok özlemiştir karısını. O sana anneni anlatırken hayaller kur, o zaman yokluğunu hiçbir zaman çekmezsin."

Yanağını silip, "Teşekkür ederim," dedi titreyen çenesini zor zapt etmeye çalışarak. "Sizinle konuşmak iyi geldi."

"Seninle de güzel kızım. Ağlama, o güzel gözlerine yazık."

Parmaklarını yanağının üstünde gezdirip gülümsediğinde buruk bir şekilde karşılık verdi Azra Hanıma.

"Söyle bakalım sizinkiler en çok ne sever, yemedikleri yemekler var mı? Aileni tanımak istiyorum."

Yasemin'in morali düzelsin diye konuyu değiştiriyordu Azra Hanım. Ortam değişsin diye dişleri gözükecek kadar güldü genç kız. Madem Azra Hanım onun mutlu olması için çabalıyordu o da mutlu olurdu.

"Çok tatlısın Azra teyze. Merak etme onlar yemek ayrımı yapmazlar ne olursa afiyetle yerler. Birbirinizi tanıdığınız da ailemin sizler gibi olduğunu göreceksin."

"Şaka yapıyorum, babanı bir kere gördüm efendi bir adam. Eminim ailenin diğer üyeleri de senin gibi tatlıdırlar."

"Sağ ol."

Demir kapı açılınca susup bakışlarını kapıya çevirdiler. Umut sırılsıklam olmuş vaziyette içeri giriş yaptığında Yasemin oturduğu yerden kalktı.

"Çok ıslanmışsın, çıkar üstünü hemen."

Beresini ve atkısını çıkarıp göz kırptı hayırdır der gibi annesiyle kız arkadaşının üstünde gözlerini gezdirirken.

"Neden burada oturuyorsunuz?"

"Senin dedikodunu yaptık oğlum. Bütün kirli çamaşırları-

nı Yasemin'e anlattım haberin olsun."

Montunu çıkarıp koluna aldı. "Yasemin benim her şeyimi biliyor," dedi ellerini hareket ettirerek. Montundan damlayan sular Yasemin'in yüzüne gelince, "Dur," diyerek geri çekildi genç kız.

Dudağı yanağına doğru kıvrıldığı an Umut'un, "Sakın," diyerek geri geri gitti Yasemin. Montunu yüzünün önünde sallamasına fırsat vermeden merdivenleri ikişer ikişer koşmaya başladı. Azra Hanım, "Yemek söylüyorum," diyerek odasına ilerlerken Umut'un umurunda değilmiş gibi ıslak montu Yasemin'in arkasından sallıyordu. Koridorun sonuna geldiklerinde, "Çocuk musun?" diye bağırdı nefes nefese genç kız. Başını sallayıp, "Evet," dedi sesli bir şekilde Umut.

"Hasta olurum ama."

"Olmazsın," diyerek montu yüzünün önünde salladığında Yasemin'in suratı ıslandı. Ellerini sabır dileyerek yüzüne bastırırken bu haline kahkaha atıyordu genç adam. Bazen çocuk gibi olmak gerekiyordu.

"Şu an sana çok sinirliyim, Umut."

"Valla ben hiç şikâyetçi değilim, eğleniyoruz."

"Sen beni ıslatıyorsun, ben eğlenmiyorum."

"Kıyamam," diyerek üzerine gittiğinde kolunun altından geçip koridoru hızlı adımlarla yürümeye başladı genç kız. Umut ise arkasından ıslık çalarak geliyordu, içindeki şeytan arkanı dön o güzel yanaklarını patakla diyordu Yasemin'e. Genç adam hızlı adımlarla yanına gelince birlikte merdivenleri inmeye başladılar. Bir yanı kızıyor diğer yanı da kokusuyla yumuşuyordu. Dengesini bozmuştu Umut onun.

Azra Hanımın odasına girdiklerinde montunun cebinden evrakları çıkarıp masanın üzerine bıraktı genç adam. İşlerini bir

an önce halletmek için sağa sola koşuşturmuştu. Bu yüzden de yorulmuştu.

"Hepsini tamamladım anne. Seni mahcup etmem umarım."

"Etmeyeceğine inanıyorum, sen burada büyüdün, buranın kurallarını eğitimini biliyorsun, zorluk çekeceğini düşünmüyorum."

Kazağının kollarını kıvırıp, "Orası öyle," dedi konuşarak.

"Kendini geliştiriyorsun bak, zorlansan da konuş oğlum. Sesini duydukça mutlu oluyorum biliyorsun."

"Biliyorum anne. Çabalıyorum, doktor üç ya da altı ay içinde tamamen konuşmaya başlarsın dedi. O zamana kadar pratik yapmaya devam." Yanağını ovuşturup onları izleyen Yasemin'e tebessüm etti.

"Sıkıldın mı?" dedi ellerini hareket ettirerek. Yasemin başını iki yana salladı. Sıkılmadı, bilakis Azra Hanımla sohbet etmek çok iyi geldi ona.

"Aklım sen de kaldı, belki sıkılırsın diye düşünmüştüm. Şu an bunu duymak iyi geldi."

"Sanki kız arkadaşını yiyeceğiz," diyerek fısıldayan annesini gösterip, "Kıskandı," dedi annesinin görmeyeceği şekilde başını koltuğa yaslarken.

"Hadi be oradan, kendinle karıştırdın beni sanırım. Yasemin kızımla sohbet ettik iyi ki gittin birbirimizi daha iyi tanıdık."

"Ben sizi ara sıra yalnız bırakırım o zaman."

Masanın üzerinde duran kalemi Umut'un bacağına fırlatan Azra Hanım, "Sana mı soracağız yalnız kalmak istediğini sizde?" deyince kalemi yerden alıp, "Evet," diyerek annesine doğru iler-

ledi Umut. Kollarını onun omzuna dolarken göz kırpıp tekrar, "Kıskanıyor," dedi.

"Eşek sıpası bari gözümün önünde sallama ellerini."

Anne oğul çok şekerlerdi ve Yasemin bu ikiliyi çok seviyordu.

Saatler ilerlerken Tuğba'nın evine gitmek için okuldan ayrıldılar. Mahalleye geldiklerinde karşılaştıkları kavga Yasemin'le Umut'u huzursuz hissettirdi. İnsanlar birbirine girmiş polisler ayırmaya çalışıyordu. Umut Yasemin'i kolunun altına alarak Tuğba'nın evinin kapısına vurdu. Onlardan önce eve gelen arkadaşları pencerenin önüne dizilmiş kavgayı izliyordu. Bir Allah'ın kulu da kapıyı açmıyordu. Elini kapıya sert vuran Umut Yasin'in dikkatini çekince, "Kapıyı açın," dedi ellerini sinirle hareket ettirerek. İnsanlar birbirlerine taş atıyorlardı Yasemin'de korkudan kapıya yaslanmıştı.

Kapı açıldığında içeri giren ikili, "Neden şu kapıyı açmıyorsunuz?" diye bağırdıklarında hiçbiri onlara cevap vermedi. Film izler gibi kavgayı izlemeye devam ediyorlardı.

Üstlerini çıkarıp yan yana koltuğa oturduklarında kazağının kollarını kıvıran Umut öne doğru eğilip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Saçları dağılırken sıkıntıyla oflayıp bakışlarını Yasemin'e çevirdi.

Onu burada tek bırakamazdı. Böylesine büyük bir kavganın her zaman olduğunu düşününce kesinlikle Yasemin'in ve diğer kızların burada kalması sağlıklı değildi. İnsan evinde huzurlu olduğu gibi mahallesinde de huzurlu olmalıydı. Onlara takılıp rahatsız eden birileri olabilirdi. Bunların hepsi kötü düşüncelerdi.

Köşede duran kahverengi sehpayı ayağıyla dürtüp arkadaşlarının ona bakmasını sağladı. "Oturun şuraya," dedi elleriyle. Sesli konuşmaya çalışırken onların dikkatini dağıtmak istemiyordu.

"Abi otursanıza. Silah atıyorlar duymuyor musunuz? Pencerenin önüne dizilmişler izliyorlar. Size gelecek mermi al başına bela."

Tülü ve perdeyi kapatan Serkan tekli koltuğa oturdu. Tuğba onun yanına sığmaya çalışırken Yasin'le Elena'da Umut'la Yasemin'in karşılarında olan koltuğa oturdular.

"Burada oturmakta kararlı mısınız?" dediğinde kızlar, "Evet," dediler aynı anda. Elini yüzüne sıkıntıyla sert bastıran Umut bu karardan rahatsızken konuşmadan kızların konuşmalarını dinledi.

"Evi daha önce gördün, nasıl olmuş Yasemin?"

"Çok güzel olmuş. Ne kadar kira vereceğiz sana?"

"Senden para istemiyoruz Yasemin, o kısımları Elena'yla ben hallederim."

"Nedenmiş o?"

"Sen evleneceksin, paranı biriktir."

"Saçmalıyorsunuz, imkânım var çok şükür. Ben zaten yurda oldukça yüklü para yatırıyorum oraya yatıracağım parayı bu evin masrafları için kullanırım. Emin ol yurttan daha az masraf çıkarır bu ev."

"Yasemin haklı," diyen Umut sessiz kalmak istemedi. Bu evde kalmasını istemiyordu o yüzden aklına gelen fikri söyleyecekti.

"Sağ ol, her zaman arkamda olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman olacağım. Kızlar siz bizim evliliği düşünmeyin, ayrıca hemen evlenmiyoruz. Madem bu evde yaşamak istiyorsunuz her türlü yanınızda oluruz. Maddi manevi destek oluruz. Yani anlayacağınız parayı sorun etmeyin, benim için önemli olan çevre. Rahat edebilecek misiniz? Üç kız olarak bu koca evde yaşayacaksınız, evet sizler evi kalkındırabilirsiniz ama etraf nasıl, sizi rahatsız edebilecek birileri var mı bunları araş-

tırmak lazım. Duymuyor musunuz dışarıda kıyamet kopuyor. Açıkçası ben burada kalmanızdan rahatsızım."

"Bu konuda Umut'a katılıyorum" diyen Serkan'ı Yasin'de onayladı. "İnsanları tanıyamıyoruz, yüzüne gülüp arkandan bıçaklayabilirler. Sana iyi gözüken aslında kötü biri olabilir. Yanlış anlama asla mahalleyi kötülemiyorum ya da seni kısıtlamıyorum buna hakkım yok biliyorsun Tuğba. Bu mahalle bana tekin gelmedi, eve girerken bize bakan adamları görmedin mi?"

"Onlar yanlış anlamıştır büyük bir ihtimal. Kötülük olacağını düşünmüyorum."

"Ben de düşünmek istemiyorum ama aklıma geliyor" diyerek parmaklarını başına vuran Serkan "Tehlikeli" dedi. "Eğer ki bu mahallede tanıdığınız olsaydı gönlüm rahat olurdu. Ama yok, bak bir gece kapınıza dayanırlar polis ya da biz gelinceye kadar bu herifler sizi korkutur."

Kızların içi ürperdi. Elena Yasin'in elini tutarken Yasemin'in gözleri onu izleyen adamı buldu.

"Serkan haklı," dedi elleriyle.

"Sesli konuşsana."

"Serkan haklı kızlar, eğer yurttan ayrılmak istiyorsanız anneannemin annesinin evi eşyalı duruyor. Onlar vefat edince evdeki eşyaları kimse bozmadı. Hem orada otururlarsanız biz de üst kata yerleşiriz," diyen Umut sırıtınca "Harika fikir," diyerek bağıran Serkan ve Yasin ellerini birbirine çakarken Tuğba ikisinin kafasına vurdu.

"Olmaz öyle şey, aileniz izin vermez."

"Niye vermesinler? Bomboş duruyor ev."

"İyi tamam, hazır eşyalıymış o zaman orada kalalım. "

Hemen kabul eden Tuğba'ya "Ciddi misin?" dedi Yasemin.

Bu kız bir anda nasıl farklı ruh haline bürünüyordu ki?

"Bunlar sürekli bize gelip durur."

"Merak etme geldikleri zaman eve almayız."

"Ayıpsınız," diyen Serkan Umut'a bakıp sinsi sinsi güldüğünde dirseğini Umut'un karnına geçirdi Yasemin.

Umut ellerini iki yana açıp, "Benim bir suçum yok," dedi yüzünü masum yapmaya çalışarak. Ne kadar gözleri ben masumum der gibi baksa da aklından geçen sinsi düşünceler birer birer göz bebeklerinden okunuyordu.

"Eğer orada yaşarsak istediğiniz zaman bize gelemezsiniz."

"Tamam, söz bak siz çağırdınız zaman geleceğiz. Asla rahatsız etmeyeceğiz."

Nedense bu sözlere inanmıyordu kızlar. Sanki her gün siz de olacağız, bir Allah'ın kulu bizi o evin içinden çıkarmaz der gibi bakıyordular.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sen yeter ki içinden de olsa bir seni seviyorum de;
Benim kulaklarım çınlasın kâfi"

Cemal Süreya.

Zaman yelkovanın akrebi kovaladığı gibi hızlı geçiyordu. Okula başlayalı bir ayı geçmişti. Derslere adapte olmak ilk başta zor gelse de Yasemin kendini boş verip bir köşeye çekilmedi. Her zaman belli saatlerde kitap okuyup odasının penceresinden dışarı izlerken defterine şiir yazdı. Kışın güzelliğini kelimelerle süsleyip beyaz kâğıda aktardı düşüncelerini. İçindeki sevginin özelliğini tanımlayacak kelime bulamasa da kimilerine göre basit olan sözcüklerle süsledi. Hayat onun için tozpembeydi ve şu an o hayatın içinde bulutların arasında dolaşarak yaşıyordu. Ayaklarının bastığı toprak çiçek bahçesiydi, aldığı her nefeste hanımeli kokusu burnuna ilişiyordu. Ruhu huzurluyken bu zamanlarda yazmak onun için en özel işti.

"Yere damlayan su tanesinde Umut vadeden toprak gibi yeşeriyor, dallarımı saran çiçekler etrafa süzüldükçe hayat benim için daha güzel oluyordu..."

Kalemin kapağını kapatıp bakışlarını dışarı çevirdi. İki kedi kampüsün bahçesinde sağa sola koşuşturuyordu. Yağmur onları

rahatsız etmiyor gibi ağacın etrafında dönerek bu kısa hayatta günlerini güzelleştiriyorlardı. Onlar gibi olmak gerekiyordu, karda yağsa, fırtına da çıksa bu hayatın tadını çıkarmak gerekiyordu. Dünya yaşamak için kısaydı, düşünüp bu kısa zamanı kendine zehir etmemek gerekiyordu.

Defteri ve kalemi çantasına koyup ses çıkarmadan kütüphanenin çıkışına ilerledi. Geçen bir ayda en az onun kadar derslerine sıkı sıkı sarılan Umut okul çıkışı annesinin yanına çalışmaya gittiği için bazen yurda gelemiyordu. Azra Hanım kendini yormamasını söylese de dinlemiyor annesinin yaptığı işleri tek başına yapıyordu. Boş kaldığı zamanlarda okulda ders çalışıyordu. Bazen öğretmenler odasında uyuya kaldığı zamanlar bile oluyordu, o zamanları Azra Hanım fotoğraf çekerek Yasemin'e gönderiyordu. Yorgun oluşuna, onlar için çabalamasına üzülüyordu. Her işi kendimiz halledeceğiz diyerek ailelerinden asla destek almak istemiyordu. Bir yanı ona hak veriyorken diğer yanı yorgun hallerini gördükçe üzülüyordu. Umut bu kadar çabalıyorken babasıyla konuşmayı daha fazla ertelemek istemiyordu. Bu yüzden perşembe Adana'ya gidip babasıyla konuşacaktı. Onun da artık bir adım atması gerekiyordu. Bu ilişki de tek çabalayan Umut olmasın istiyordu.

Umut bu sabah dersi olmadığı için okula gelmemişti. Annesinin yanına gidip erkenden işe koyulmak istemişti. İki gündür yurda gelmediği için onu sadece dün yarım saat görebilmişti. Bugün yanına gidip ona sürpriz yapmak istiyordu. En azından o onlar için çabalarken yanında olduğunu hissettirmek, moralini yükseltiyordu.

Taksi durağına koşar adım ilerleyip boş taksiye bindi. Adama gideceği yerin adresini verdikten sonra sırtını koltuğa yaslayıp kuzeni Murat'a mesaj attı. Perşembe günü geleceğini, babasıyla konuşma yapacağını söyledi. Ona daha önce Umut'tan bahsetmişti. İlişkilerini bilen kuzeni her zaman yanındayım, sana maddi manevi destek olurum dediği için mutluydu. Aile-

sinden birilerinin arkasında olması güven veriyordu.

Taksi okulun önünde durunca istediği parayı uzatıp arabadan indi. Okulun içinden müzik sesi geliyordu, çocukları göreceği için heyecanlıydı.

Güvenliğe başını eğerek selam verdikten sonra okulun merdivenlerini koşar adım çıktı. Çocuklar oyun alanındalardı, kapısı açık olduğu için oradan sesler geliyordu. Ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıya yaklaştı. Eğer çocuklar onu fark ederse dikkatleri dağılabilirdi. Bunu istemediği için aralık kısımdan onları izledi.

İçeride müzik çalıyordu, öğretmenleri şarkının sözlerini işaret dilinde onlara anlatarak hareket ettiriyordu. Çocuklar yüzlerindeki kocaman gülümsemeyle dans ederek öğretmenin yaptıklarını yapıyorlardı. Hepsi çok güzeldi, özel oldukları gibi kusursuzlardı.

Onları rahatsız etmemek adına kapıdan ayrılıp üst kata çıktı. Diğer sınıflardan öğretmenlerin sesleri geliyordu. Genelde çocuklara ders anlatırken hem sesli konuşuyorlar hem de işaret dilinde. Çocukların dudak okumada iyi bir eğitim almaları için verdikleri eğitim çok iyiydi. Umut'un en şanlı kısmı buydu, bebekliğinden beri eğitim aldığı için her şeyde çok iyiydi. Şu geçen bir ayda konuşması çok gelişmişti. İki kelimeyi zorlanmadan söyleyebiliyordu. Bunda en büyük etken ailesinin, dostlarının onu sesli konuşturmasıydı, kendisi genelde elleriyle konuşmayı tercih etse de onlar buna engel olup onun sesli konuşmasını sağlıyordular. Bir ayda bu kadar yol kat ettilerse ikinci ayı düşünemiyordu Yasemin.

Azra Hanımın odasının kapısına vurup içeriden ses gelmesini bekledi. "Gel," diyen Azra Hanımın sesiyle kapıyı açıp içeri girdi. Umut'la yan yana oturmuşlar karşılarında ağlayan küçük kıza bakıyorlardı. Yanlış bir zamanda geldiğini düşünüp, "İsterseniz sonra geleyim," dedi geri adım atarken. Umut ayağa

kalkarken Azra Hanım, "Gel kızım," dedi ılımlı sesiyle. "Seni Meryem'le tanıştırayım."

Kapıyı kapatıp onlara doğru adım attı. "Hoş geldin," diyen Umut'a tebessüm ederek, "Hoş buldum," dedi. Azra Hanımın yanına oturup büyük gözleriyle onu izleyen kıza gülümsedi.

"Merhaba, benim adım Yasemin," diyerek elini ona uzattı. Küçük kız bakışlarını kaçırıp ellerinin arasında olan bebeğine sarıldı.

Koltuğun etrafından dönen Umut Meryem'in önünde dizlerinin üstüne çöktü. Küçük kız bakışlarını ona çevirdiğinde başını yana eğip, "Ablayla tanışmak ister misin?" dedi elleriyle. Dudaklarındaki tebessümü silmeden kızın gözlerinin içine bakarak konuşuyordu.

Küçük kız tekrar gözlerini Yasemin'e çevirdiğinde tebessüm etti genç kız. Elini ona doğru uzattığında geri doğru kaçtı, dudaklarını büzüp elini geri çekeceği an minik elini çekinerek Yasemin'e uzattı. İnce küçük parmaklarına temas eden parmakları ısındı Yasemin'in. Boğazından aşağı sıcacık sıvı aktı sanki. "Merhaba," dedi hem sesli hem de elleriyle.

"Merhaba," dedi minik elleriyle Meryem. "Benim adım Meryem."

"Tanıştığımıza memnun oldum Meryem. Bebeğinin adı ne?"

Bacağının üstünde duran bebeğini eline alıp göğsüne bastırdığında gözlerini büyütüp başını iki yana salladı. "Merak etme onu senden almayacağım, çok güzel bir bebeğin var anladığım kadarıyla seni çok seviyor."

Meryem başını sallayıp, "Çok seviyor," dedi elleriyle. "Onu bana annem aldı."

"Ne kadar güzel, onu hep sakla. Keşke benim annem de bana bir bebek alsaydı, kollarımın arasına alıp ona sarılıyor gibi

sarılırdım. Maalesef yok, onun bana bıraktığı en güzel hediye babam."

Odanın kapısı çaldığında geri çekilip bakışlarını kapıya çevirdi. İçeri giren kadınla adama koşan Meryem ağlamaya başladığında onu kollarının arasına alan kadın da ağlamaya başladı. Geçen gördüğü kadındı, Meryem'in halası.

"Bebeğim neden ağlıyorsun, her gün içimi yakıyorsun."

Ayağa kalkan Azra Hanım onlara doğru ilerlerken pencerenin önüne geçen Umut'un yanına gitti. Üzgün olduğu için gözleri hüzünlü bakıyordu.

"Kusura bakmayın Azra Hanım sizi de her gün uğraştırıyoruz."

"Ne kusuru, Meryem iyi olsun bize yeter. İşaret dili öğrendiğinizde eminim bu kadar içine kapanık olmayacak. Kendisini size anlatamadığı için üzülüyor, burada da yalnız olduğunu düşünüyor. Diğer çocukların ailelerini görünce ister istemez üzülüyor."

"İnanın gece gündüz öğrenmeye çalışıyoruz. İkimizin de işleri var, neredeyse her akşam kursa gidiyoruz."

"Mümkün olduğunca onu dışarı çıkarın, sadece siz değil çocuklarınızda eğitim alsın. Olmadı pedagogdan destek almanızı önereceğim."

Sıkıntıyla başlarını sallayan adamla kadın, "Sağ olun," dediklerinde Azra Hanım, "Buyurun oturun, sizinle bir şey konuşacağım," dedi. Onlar koltuğa ilerlerken Umut'la birlikte odadan çıktı Yasemin.

Öğretmenler odasına girip boş bir koltuğa oturdular. Şu an ders saati olduğu için kimse yoktu.

"Her gün mü böyle ağlıyor?"

Saçlarını karıştırıp, "Her gün ağlıyor," dedi yeri izlerken. "Onun adına çok üzülüyorum. Yardım edemediğim için aklım onda kalıyor hep, gece başımı yastığa koyduğumda acaba ağlıyor mudur, karnı tok mudur diye düşünüyorum. Derdini kimseye anlatamıyor onun için ne kadar zor tahmin edebiliyorsun değil mi?"

Nasıl etmesin ki, o konuşurken bile yeri geldiği zaman yengesinden, halalarından bir şey istemeye çekinirdi. O konuşamıyor, duyamıyor onun için zor bir durum olduğunu görebiliyor.

"Ailesine ders versem, anladığım kadarıyla maddi sıkıntı çekiyorlar. Okul sonu en azından çocuklara ders vererek Meryem'le rahat iletişim kurdurabilirim."

"Bunu anneme söyledim öğretmen ayarlamış, üstelik aileden para da alınmıyor. Benim aklıma gelen ise Meryem'i hastaneye götürelim belki tedavisi vardır. Halası onu hastaneye götürmediklerini söyledi dün. Abisiyle yengesi duymuyor diye sadece işaret dili eğitimi aldırmış. Belki tedavisi vardır, belki ameliyat olursa duyar. Annemle konuşayım sonra ailesiyle konuşacağım."

Kalbinin güzelliğini buradan görüyordu Umut'un, eli göğsüne doğru yol almak istiyor. Kalp atışlarını avuç içinde hissetmek istiyordu.

"Daldın."

"Gözlerinin altı kızarmış, yoruluyorsun. Acele etmeyelim istersen okul hayatımız bitsin."

Başını iki yana sallayıp, "Olmaz," dedi el hareketleriyle. "Ben zorluk çekmiyorum, merak etme rahatım." Her an Yasemin'in vazgeçmesinden korktuğu için doğrulup yorulmadığını ona göstermek istedi.

"Rahat halin bu mu? Yurda uğramıyorsun yakında kovulursun."

"Kovsunlar, zaten dedemin evinde kalacağız. Siz taşınınca biz de geçeriz bizim çocuklarla."

"Bakalım babam ne diyecek. Ev çok güzel, sağ olsun sizinkilerde bir şey demedi."

"Bir şey demez. O mahalle güvenilir."

Masanın üstünde duran çantasını alıp ayağa kalktı Yasemin.

"Seni ben bırakayım."

"Olur."

Odadan çıkıp merdivenlere ilerlerdiler. Azra Hanımla karşılaşınca tebessüm eden Yasemin olduğu yerde durdu.

"Yanınıza geliyordum. Evde yapacak bir sürü işim var ben eve gidiyorum."

"Yasemin'de gidiyordu, istersen ilk önce onu bırakalım."

Ellerini iki yana sallayarak, "Zahmet olmasın," dedi Yasemin.

"Ne zahmeti? Yürü hadi."

"Peki," diyerek peşlerinden ilerledi. Umut koşar adım annesinin odasından montunu alıp onlara yetişti. Azra Hanım Yasemin yanına otursun istediği için ön koltuğu Yasemin oturdu. Umut arka kısma yerleştiğinde kollarını iki yana açarak başını koltuğa yasladı. Sabah erken kalktığı için başı ağrıyordu. Yasemin'e yorulmadığını göstermek için karşısında güçlü duruyordu. Sadece onunla evlenmek istiyordu, biliyordu ki aynı evin içinde yaşadıklarında tüm yorgunluğu geçecekti. Çıktığı bu yolun yorucu bir yol olduğunu bildiğinden asla tek kelime dair olsa şikâyet etmiyordu, etmeyecekti de.

Bahar yakındı, o güzel günleri yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Yurda geldiklerinde Azra Hanım onları bırakıp evine gitti.

Odalarına girmeden yemekhaneye yürüyen ikili karşılarından gelen Seda ve Nur'la karşılaşınca gerildiler. Bu kızlar biraz düzeldik, kötülük yapmayacağız derken tekrar fesatlığa ve kötülüğe başlıyorlardı. Birinci dönem onların yurttan ayrıldığını bile düşünmüştü Yasemin.

"Nasılsın Umut?" diyen Seda Umut'a yaklaştığında başını eğip, "İyi," diye mırıldandı. Onun hatırını sormadan yanından geçip Yasemin'le yemekhaneye yürüdü. Kendi bu kızlardan rahatsız oluyordu ama Yasemin onlardan hiç haz etmiyordu. Şu günlerde sevdiğinin gözüne batmamak için elinden geleni yapıyordu.

Yemeklerini alıp boş masaya geçtiklerinde gözleri Yasemin'in yüzünü buldu hemen. Neyse ki sevdiği gülümsüyordu.

"Ehliyet kursuna yazılacağım. Eskiden araba kullanmaya korkuyordum artık cesaretlenmem gerekiyor. Sen de yazılmak ister misin?"

"Olur. Ama bekleyelim yazın yazılırız. Şu an yeteri kadar yoruluyorsun, boş kaldığın zamanlarda dinlen."

"Gezemiyoruz da. Bir şeyleri yoluna koymaya çalışırken seni ihmal ettiğimi düşünüyorum."

"Yanılıyorsun, beni çok mutlu ediyorsun bilmiş ol. Senin bu azmini gördükçe takdir ediyorum."

"Gözüne girdiysem ne mutlu bana," diyerek erkeksi sesiyle kıkırdarken başını iki yana sallayan Yasemin, "Şımarık," dedi önündeki havuçları onun tabağına doldururken.

"Bu aralar zayıfladın gözümden kaçmıyor. Öğünlerini atlama lütfen, bir tabak yemek yerine iki tabak ye. Hareket ettiğin için zayıflıyorsun."

"Kurak bir tarlayı yeniden canlandırmak için canla başla çalışmak gerekir. Yorulursun, hasta olursun, tükendiğin anlar

olur ama yine de pes etmeden işini yaparsın. Sonunda emeğinin hakkını aldığında yaptığın her şeye değdiğini görürsün. Ben mutluyum, bedenen yoruluyor olabilirim ama ruhum dinç. Seninle evlendiğimde gözlerimi kapatıp dinleneceğim ama o zamana kadar çalışacağız. O yüzden üzülme, ne yapıyorsam bizim için yapıyorum tamam mı?"

Başını sallayan Yasemin, "Tamam," dediğinde masanın üzerinden parmak uçlarını tuttu genç adam. "İki gün sonra babamla konuşayım daha çok cesaretli olacağım söz veriyorum."

"Sen gülümse hep, o zaman inan hiçbir zaman yorgunluğumu hissetmem."

Hep gülerdi. Asla yüzünü asmazdı, Umut'u üzmez tıpkı onun gibi üstüne düşerdi. Nasıl mutlu oluyorsa öyle davranırdı. İçten, asla kalbinde kötülük beslemeden yapmacık olmadan kendi gibi davranırdı.

***

İki günün ardından Adana'ya giden Yasemin beş dakikadır arabanın içinde bacaklarını sallamaktan başka bir şey yapmıyordu. Kuzeni Murat onu izlemekten doğru düzgün yola bakamıyordu. Arabanın camını açıp içeri hava gelmesini sağladı. Nisan ayının başlarındaydılar, Adana'da hava çok güzeldi.

"Sakinleşir misin Yasemin. Seni görende dayımın kötü biri olduğunu düşünecek. Herkes biliyor hayatında biri olduğunu, elbet ciddi bir yola gireceğinizi de biliyorlar. Bunu sıkıntı etme lütfen. Gönlün rahat olsun eğer eve bu yüz ifadenle girersen dayım yanlış anlar."

Şalının önünü düzeltip sıkıntıyla nefesini dışarı bıraktı.

"Haklısın, korkmamam gerekiyor ama çekiniyorum. Biliyorum babam bir şey demez dese baştan derdi." Başını iki yana sallayıp bakışlarını boş tarlalarda gezen koyunların üzerinde gezdirdi. "Utanıyorum, ne kadar onunla her şeyimi konuşsam da içimde farklı bir his var. Babam o Murat, biz Umut'la evlenmeye karar verdik demek çok zor."

"Ama demelisin. Kendin anlatıyorsun Umut sizin için çok çabalıyormuş. Çocuk bu kadar çabalarken kendini ağırdan alırsan üzülür. Bunu sana yansıtmaz ama ister istemez içinden kırılır."

"Haklısın. Cesaretli olup babamla konuşacağım. Bizim için bunu yapmalıyım."

Araba evlerinin önünde durunca aşağı inip arka koltuktan çantasını aldı. Güneş güzel köyünü ısıtırken tavuklar ve inekler etrafta geziyordu. Çeşme başından su taşıyan komşularına tebessüm edip arabanın etrafından dolandı. Tahta kapıyı itip içeri girdiğinde ailesiyle karşı kaşıya geldi. Havanın güzel olmasını fırsat bilen ailesi avluya oturmuşlar sohbet ediyorlardı.

"Yasemin kızım, hoş geldin," diyen yengesine koşar adım yürüyüp boynuna sarıldı. "Hoş buldum yengem, nasılsın?"

"İyiyiz kızım, seni sormalı?"

"Ben de iyiyim yengem," diyerek babasına ve diğer akrabalarına sarıldı. Babasının yanındaki boş tabureye oturup yanına gelen Karabaş'ı kucağına aldı.

"Derslerin nasıl kızım?"

"İyi halacım. Sınavlar çok iyi geçti. İnşallah ikinci sınavlarımda iyi geçince bu yıl altta ders bırakmadan sınıfı geçeceğim."

"Geçersin sen, akıllı kızsın. Bu yıl pamuk hasadına yine geleceksin değil mi? Seninle olunca güzel geçiyor."

Karabaş'ın başını öpüp, "Geleceğim tabii," dedi. "Babamı

ne zaman yalnız bıraktım ben?"

"Bu yıl fazla çalışan alacağım. Geçen sene işçiler yoruldular sıcağın altında."

"Sen bilirsin baba," deyip Karabaş'ı yere bıraktı. "Ben çarşıya gidiyorum, istediğin bir şey var mı kızım?"

"Yok babam. Çarşı daha çok sıcak şapkanı tak."

Kızının başını öpen adam şapkasını başına geçirip, "Selametle," diyerek avludan çıktı. Yorgun olduğunu söyleyen Yasemin çantasını alıp eve girdiğinde ilk işi Umut'a mesaj atmak oldu. Bir süre mesajlaştıktan sonra üstünü değiştirip babası için yemek pişirdi. Mutfakta fazla oyalandığı için saatin nasıl geçtiğini fark edememişti.

Mutfakta duran masanın üzerine tabakları bırakıp çatal ve kaşıkları yanlarına yerleştirdi. Babası, "Yasemin," diyerek içeri girdiğinde elini göğsüne bastırıp, "Mutfaktayım baba," dedi. Sesi titremesin diye oldukça netti ses tonu.

"Ellerimi yıkayıp geliyorum kızım."

"Tamam baba."

Kâselere çorbayı doldurup yerine oturdu. Önünde duran çorba kâsesini izlerken sabahki cesaretinin tekrar gelmesi için dualar etti.

"Hayırdır, ne düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallayıp, "Hiçbir şey," dedi. "Yorulmadın mı dışarıda dolaşmaktan?"

"Yok kızım. İşçiler için Rıza amcanla konuştum. Anca işte."

"Anladım, hadi yemeğini ye."

Baba kız sohbet ederek yemeklerini yedikten sonra birlikte masayı topladılar. Yasemin gergin olduğu için sürekli tabaklar

elinden kayıyordu. Onun telaşını fark eden adam gözlerini kısmış sesini çıkarmadan kızını izliyordu.

Nasıl konuşacaktı hiçbir fikri yoktu. Annesinin yokluğunu hissettiği anlardan birini yaşıyordu. Eğer yanında olsaydı ona destek çıkardı, babasıyla konuşması için motive edici sözleri söylerdi kulağına. Hem varlığıyla hem de kelimeleriyle destek olurdu. Ama yoktu, bedeni kara toprağın altındaydı. Sıkıntıyla iç çekip dolan gözlerini kapatıp açtı.

Neden anneler çocuklarından önce ölüyor ki?

Yanına oturan babasına yüzünü çeviremedi. Gözleri ayaklarının üzerindeydi. Babası kolunu omzuna dolayıp başındaki tülbenti aldı. Saçlarının üzerine öpücüğünü kondurduğunda, "Ne oldu kızım?" dedi yumuşak tutmaya çalıştığı sesiyle. "Neden yüzünü benden saklıyorsun, biz baba kız, iki arkadaş değil miyiz? Sıkıntını derdini bana anlat güzel kızım."

Birbirine dolanan parmakları titrerken, bedenini yan döndürüp babasına doğru oturdu. Utançtan yanakları kızarmış, alt dudağını dişlemekten acı çekiyordu.

Başını ağır ağır kaldırıp babasının gözleriyle buluşturdu gözlerini. Babasının gözleri güven veriyordu, onunla rahat konuşsun diye her zaman olduğu gibi en tatlı haliyle bakıyordu. Bu yaşına kadar asla ondan korkacağı bir harekette bulunmamıştı kızına. O kıymetli elini bir kere dahi olsa kızına kaldırmamıştı. Ne çocukken ne de şimdi. Karısının emanetine gözü gibi bakmış, doğruyu yanlışı ona tatlı dille anlatmış bir adamdı. Şimdi yine aynı uysal duruşuyla içindeki olayı ona anlatmasını bekliyordu. Konuşmadan sabırla konuşmasını istiyordu.

"Biliyorsun," dedi çatlamış dudaklarını diliyle ıslatarak. "Umut var." Başını aşağı yukarı salladı adam. "Biz," Yutkunup bakışlarını kısa bir süre gözlerinden çekti. İnce elini kendi avuçları arasına alan babasından gözlerini ayrı tutamadı. "Seninle

tanışmak istiyor." Çenesi titrediği an elini sıktı babası.

"Ağlayacak mısın kızım?"

Başını iki yana salladı ama gözyaşları onu dinlemeden akmaya başladı.

"Yasemin, benim güzel kızım."

Elini kendine doğru çeken babasına yaklaşıp beline sarıldı. Babasının elleri saçlarının üzerinde gezerken yanaklarını ıslatan gözyaşları azaldı.

"Senin her anında yanında olmayı, sana dair her şeyi bilmeyi çok seviyorum. Bazen annen olmadığı zamanlar zorluk çekiyorum, acaba kızıma yetebiliyor muyum diyorum. Sen gelip tüm sevinçlerini, sıkıntılarını benimle paylaşıyorsun ya o zaman içim rahatlıyor. Diyorum ki kızıma yetiyorum, ona arkadaş oluyorum. Biliyorsun seni hiçbir zaman sıkmadım." Başını aşağı yukarı salladı. "Sen güçlü bir kadınsın, tıpkı annen gibi kararlarını bilen, ayaklarının üzerinde durarak güçlü duran bir kadınsın. Çocukluğundan beri Edebiyat öğretmeni olacağım diyerek çalıştın. Şu an çok istediğin üniversitede okuyorsun, hayallerine adım adım kavuşuyorsun. Birinci dönem notlarını gördüm gerçekten iyisin kızım. Asla beni hayal kırıklığına uğratmadın, uğratmazsın da buna inanıyorum."

Başını geri çekip, "Uğratmam," dedi kararlı sesiyle.

"Tanışalım şu çocuğun ailesiyle. Kızımın hayatında olan kişiyi az çok araştırdım. Kulağıma iyi haberleri geldi çok şükür. Bir de yakından tanıyalım, söyle en yakın zamanda gelsinler."

Şaşkın bir halde babasının yüzüne, "Sahiden mi?" dediğinde adam kaşlarını yukarı kaldırdı. "Anladım ben," diyerek sırıtıp ayağa kalktı heyecanla. Ne yapacağını bilemediği için bir iki adım atıp, "Yarın gelsinler mi?" dedi sesini biraz yükselterek. "Gelsinler," diyen babasının boynuna sarılıp, "Seni çok seviyo-

rum," dedi tüm içtenliğiyle. "Ben haber vereyim hemen."

Koşar adım mutfaktan çıkınca oturduğu yerden kalkan adam çay bardağına demli çay doldurup kapıya çıktı. Başını gökyüzüne kaldırıp karısının hayalini görüp tebessüm etti.

"Kızımız yuvasını kurmak için ilk adımı atıyor Gülüm. Keşke yanımda olup bana destek olsaydın, senin yokluğunu bugün fazlasıyla hissediyorum."

Ayaklarına dolanan Karabaş'ın yanına çöküp kapının önüne oturdu. Umut'un ailesini ebetteki araştırmıştı. Hepsi hakkında olumlu şeyler duymuştu. Umut'un babasından dedesine kadar araştırmıştı. Birbirlerine düşkün ailelerdi. Hepsinin geçmişi pırıl pırıldı.

Bu hayatta en değerli varlığı kızıydı. Kimsenin kızını üzmesine izin vermezdi. Karşısında kim olursa olsun. O yüzden en başta attığı adımlar önemliydi onun için.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hiçbir insan, iyi eğitilmiş bir aile kadar önemli bir miras bırakamaz."

Thomas Scott.

Yeni bir güne heyecanla uyanan Yasemin'le Umut kalplerinin hızlı atmasıyla bulundukları yere sığamıyorlardı. Umut erkenden uyanıp annesine yardım etmek için mutfağa girdi koşar adım. Annesinin elinden bıçağı alıp domatesleri eline aldı. İçi içine sığmıyordu. Zamanın bir an önce geçmesini istiyordu. Gözü sürekli saatin üstünde olduğu için akreple yelkovan hep aynı yerde duruyordu. Bu da canını fazlasıyla sıkıyordu.

Azra Hanım domatesleri hızlı hızlı doğrayan oğlunun bileğini tutup, "Sakin ol," dedi ona bir adım yaklaşarak. "Uçak öğlenden sonra kalkacak, uzun bir gün var önümüzde. Merak etme her şey hazır hiçbir eksiğimiz yok."

Üzerindeki gerginliği atamadığı için gözleri saate kaydı. Evet, saat oldukça erkendi ama ona göre sanki gitmelerine beş dakika kalmıştı. Bakışları annesini bulunca tebessüm edip, "Zaman hızlı geçmiyor," dedi çenesini titreterek. Zor konuşuyordu ama derdini anlatabiliyordu. Bu durumda Azra Hanımı fazlasıyla memnun ediyordu. Yirmi bir yıldır sesini duymak istediği

oğlunun sesini duyuyordu. Ondan mutlusu yoktu. Oğlu kekelese de konuşsun istiyordu. Geçen onca yılın hasretini çıkarmak ister gibi sürekli dinlemek istiyordu.

"Bizimkiler niye kalkmadı? Babam normalde erken kalkardı."

"Gece geç yattı oğlum, bırak uyusun adam."

Küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkip domatesleri doğramaya devam etti. Kendinden uzun olan oğlunun yanağını öpmek için oğlunu aşağı çeken Azra Hanım oğlunun yanağına dudaklarını bastırıp öptü. Mutlu olan Umut sağ kolunu annesinin omzuna doladı.

"Oğlum her gün biraz daha büyüyor. Hey, sen henüz yirmi bir yaşındasın neden büyük duruyorsun?"

"Çünkü o benim oğlum," diyen Talha Beyin gür sesini duyan ikili arkalarını döndü. Dağınık duran saçlarını karıştıran Talha Bey üzerine yapışan beyaz tişörtünü çekiştirip sandalyeye oturdu. Masanın üzerinde duran tabağın içinden yeşil elma alıp ısırdığında tek gözünü kıstı. Bu bakışların ne ima ettiğini bilen anne oğul birbirine daha fazla sarılırken, "Karımı bırak," diyerek gergin duran kollarını masanın üzerine uzattı. Umut annesini bırakmak yerine daha çok sarılınca Talha Beyin kaşları gerildi.

"Karımı bırak dedim."

"Bırakmam, o benim annem. Neredeyse elli yaşında oldun hâlâ' annemi kıskanıyorsun baba, üstelik benden."

"Ben kendimden kıskanıyorum onu, senden niye kıskanmayayım ayrıca sesli konuş ellerinle konuşma."

Annesinin başını öpüp doğradığı domatesleri masanın üzerine koydu.

"Alışkanlık, zorlanıyorum biliyorsun."

"Biliyorum. Bak kendini anlatabiliyorsun oğlum, susmanı

istemiyoruz, tek tük konuş dudaklarının arasından her şeyi söyle bize."

Başını sallayıp, "Peki," dediğinde babasının karşısına oturdu. "Akşam için gerginim." Elmayı yemeye devam eden Talha Bey, "Normal," dediğinde arkasını döndü Azra Hanım. "Hayatım, çocuğun stresini azalt." Elini göğsüne vurup, "Ben de," dediğinde, "Aman boş ver," diye bağırdı Azra Hanım. "Sen şimdi çocuğu hepten strese sokarsın."

Karısına göz kırpan Talha Bey elmayı çöp kutusuna fırlatırken başını iki yana salladı Azra Hanım. Dört çocuğu değil beş çocuğu vardı onun. Bu adam hiç büyümüyordu, vücudu yaşına göre oldukça dinçken bir de hareketleri genç gibi değil miydi, kıskançlıktan ölüyordu.

"Bak oğlum, sen kendin gibi ol her şey yoluna girer. Kayınpederimin yanında asla başkası gibi olmadım, hep kendim gibi davrandım sağ olsun o da beni çok sevdi."

"Çok," diye mırıldanan karısına, "Çok sevdi tabii," dedi.

Gülmeye devam eden Azra Hanım, "Kesinlikle," diyerek peynir tabağını masanın üstüne bıraktığında oğlunun yanına oturdu. Gözlerini eşinin gözlerine diktiği için eli ayağı birbirine karışan Talha Bey, "Aman be," diyerek sırtını sandalyeye yasladı.

"Sen kendin ol oğlum. Gördüğüm kadarıyla adam seni sevmiş, karşısında her zaman saygılı ol o da sana kalbini açsın. Unutma evlilik iki kişi arasında olmaz, aileler arasında da olur. O yüzden her zaman büyüklerinize karşı saygılı olun, aranızda geçen problemleri birlikte çözün. Dönüşü olmayan hatalar yapmayın yoksa iki aile yan yana gelse de kalbinizdeki kırıklığı geçiremez."

"Haklısın. Bir kere bu hatayı yaptım bir daha yapmam."

"İnşallah," diyen kocasının ayağına tekme atan Azra Ha-

nım gözlerini açınca, "Ne?" diyerek gülmeye başlayan adamın üstüne zeytin attı.

"Görüyorsun değil mi kadın kırk yaşını geçti hâlâ çocuk."

"İstersen annem gibi olayım."

"Hayır, sen çok gençsin hayatım. Kim der bu kadın kırk bir yaşında."

Ayağa kalkıp, "Önce laf sokuyor sonra toparlamaya çalışıyor," diyerek kızını uyandırmak için üst kata yöneldi Azra Hanım. "Ben annenin gönlünü alayım," diyen babası koşar adım peşinden giderken her zaman çocuk gibi olan ailesine tebessüm edip Yasemin'i görüntülü aradı Umut. Telefonu meyve tabağının önüne koyarken yüzünü ekrana yaklaştırdı.

"Efendim," diyerek telefonu açan Yasemin'in yüzündeki tebessümü görünce onun gibi kocaman gülümsedi.

"Günaydın güzelim, nasılsın?"

"Günaydın, biraz uykum var ama iyiyim."

"Gece uyumadın mı?"

Başını iki yana sallayan Yasemin, "Heyecandan uyuyamadım," dediğinde, "Ben de diyerek itirafta bulundu Umut. "Zaman niye geçmiyor anlamıyorum. Bir an önce yanına gelmek istiyorum."

"Sabırlı ol. Bugün ailelerimiz tanışacak o yüzden sakin olmalıyız. Biz sakin olursak ailelerimizde sakin olur."

"Haklısın. İşin var sanırım ben seni çıkmaya yakın ararım yine."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp bakışlarını merdivene çevirdi. Sırayla uyanan kardeşleri ağır ağır indiklerinde, "Günaydın," diyerek

bardaklara çayları doldurdu.

"Günaydın abi, heyecan var mı?"

"Biraz."

"Biraz mı?" diyen Ömer ağzına aldığı zeytini çiğnerken onun gibi pişkin pişkin gülen Ali, "Bence çok fazla," dedi. "Baksana boynu kızarmış, kim bilir aklından neler geçiyordur beyefendinin."

İkiz kardeşlerine cevap vermeyen Umut gözlerini ovuşturan kız kardeşinin sarı saçlarını öpüp sandalyesinden çekerek biraz daha kendine yaklaştırdı.

"Bu aralar az yiyorsun dikkatimden kaçtı sanma."

"Diyetteymiş hanımefendi."

Kızıyormuş gibi kaşlarını çatıp, "Öyle mi?" dediğinde Mina başını aşağı yukarı salladı.

"Çok kilo aldım, sizler ailem olduğunuz için bu halime alışıksınız ama okuldaki arkadaşlarım kilolu olduğum için benimle dalga geçiyorlar."

"Vay zorbalar," diyen Ömer masanın üstünden kardeşinin yanağını sıktı. Yiyeceklerin üzerine eğildiği için Ali tarafından geri çekildiğinde sanki kardeşine vuracakmış gibi elini kaldırdı.

"Rahat durun oğlum. Mina sen de arkadaşlarını umursama, kilolu değilsin eğer olsaydın merak etme biz ailen olarak seni uyarırdık. Kilon boyuna ve yaşına göre oldukça iyi," dedikten sonra ellerini indirip kardeşinin tabağına kahvaltılık koydu. Dudaklarını büzen küçük kız abisini kıramadığı için mecbur tabaktakileri yemeye başladı.

"Benim dışarıda işim var iki saate gelirim. Var mı alınacak?"

"Her şey tamam geç kalma yeter Ali, hep birlikte olalım."

"Merak etme abi, senin mutlu gününde yanında olacağım. Hem Yasemin yengemi utandırmayı seviyorum. Akşam onun için planlar hazırladım."

"Kıza bulaşma."

"Görürsün sen," diyerek masadan kalkan Ali, "Ben kaçar," deyip mutfaktan ayrıldı. Yüzündeki sırıtışı silen Umut, "Size afiyet olsun," diyerek o da kalktığında masada Ömer ve Mina kaldı.

Umut anneannesiyle babaannesini almak için teyzesinin evine geçerken diğerleri alelacele kahvaltılarını devam ettiler.

Sofrayı toplayan Yasemin ise bulaşıkları makineye dizip kapının önüne çıktı. Hava güzel olduğu için insanları eve sokup bunaltmak istemiyorlardı. Kuzenleri avlunun ortasına uzun masaları dizip etrafına sandalyeleri diziyorlardı. Gündüz dışarıda oturmayı planlıyorlar, akşamüzeri ise eve geçeriz diye düşünüyorlardı.

Masanın üzerine örtüleri serip saati kontrol etti. On ikiye geliyordu, bir de uçağa bineceklerdi, evlerine gelmelerine neredeyse üç saat vardı. Kalbi deli gibi çarparken kızların yanında olmasını istedi. En azından heyecanına ortak olurlar her yere koşmasına engel olurlardı.

İçeri geçip odasına girdi. Üç saat vardı ama o hazırlanmak istiyordu. Beyaz gömleğiyle buz mavisi eteğini dolaptan alıp yatağın üstüne koydu. Dün gece uyku tutmadığında kıyafetlerini ayarlamıştı. Şalını da eteğinin üstüne bıraktığında başındaki tülbenti çıkardı. Dağınık saçlarını tarayıp serbest bıraktığında üstündeki kıyafeti çıkarıp gömlekle eteği giydi. Saçlarını topuz yapıp yüzüne hafif makyaj yaptığında şalını her zaman bağladığı gibi bağladı. Aynanın karşısında dönüp güzel görüntüsüne tebessüm ettiğinde geri çekilip yatağın üzerindeki kıyafeti katlayıp dolabın içine koydu.

Şimdi bu halde dışarı çıkarsa kuzenleri ona takılırdı. Utandığı için kitaplıktan kitabını alıp yatağın üstüne oturdu. En azından bir süre kitap okuyarak kafasını dağıtırdı.

Yarım saattir kitabı okumasına rağmen aklını bir türlü veremiyordu. Umut uçağın rötar yaptığına dair mesaj atmıştı. Bu yüzden geç geleceklerini düşünüp canı sıkılıyordu.

Kitabı kitaplığa bırakıp odadan çıktı. Dışarıda oturan ailesinin yanına ilerlediğinde küçük halasının yanına oturup ortada duran sürahiden bardağa su doldurdu. Yüzü asık durduğu için ailesi gözlerini kısmış onu izliyordu.

"Bir sorun mu var ?" diyen kuzeni Murat'a, "Yok," dedi. "Uçak rötar yapmış geç geleceklermiş. İsterseniz siz yemeğinizi yiyin, onlar akşama anca gelir."

Tebessüm eden iki halası, "Sorun belli oldu," dediğinde babası bakışlarını başka yere çevirdi.

"Gelirler kızım, kaza bela olmasında."

"Öyle," diyerek yanına gelen Karabaş'ı kucağına alıp onu sevdi. Sürekli Umut'la mesajlaşıp bir an önce gelmelerini söyledi. Saatler üçü gösterdiğinde Umut uçaktayız diyerek mesaj atmıştı ondan sonrada telefonu kapatmıştı. Sanki hemen geleceklermiş gibi etrafı toplayan Yasemin hiçbir yere sığamıyordu.

Bozulan şalını tekrar düzeltip babasının yanına dışarı çıktı. Bir süre sonra evin önünde korno sesi gelince bakışlarını kapıya çevirdi. Umut bir saat önce uçağa bindik diye mesaj atmıştı gelme ihtimalleri yoktu. Tekrar korna çalınınca, "Geldiler mi?" diyen kuzeni Murat kapıya ilerlerken onlarda oturdukları yerden kalktılar. Murat kapıyı açıp karşılarında duran kalabalık gruba tebessüm ederek, "Buyurun," dediğinde bacakları birbirine dolanan Yasemin babasının arkasından kapıya ilerledi. "Alacağın olsun Umut," diyerek içinden saydırırken onu heyecanlandıran sevdiğine bunun hesabını soracaktı.

"Hoş geldiniz."

Avluya giriş yapan Umut'un ailesini karşılayan ailesinin yanında yüzündeki gülümsemeyle büyüklerin ellerini öptü. Akşam olmak üzereydi, hava serinlediği için insanları dışarıda oturtmak yerine yengesi ve amcası evin içine alıyordu misafirleri. Büyükler eve ilerlerken avluya giriş yapan Umut'la göz göze geldi. Kaşlarını çatacaktı son anda kendine engel oldu. Genç adam muzip bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. Kimsenin onu görmeyeceği şekilde, "Sana bunun hesabını sorarım," dedi elleriyle. Başını eğen genç adam Yasemin'in babasının elini öpüp elindeki tatlıyı Yasemin'e uzattı. Birlikte içeri doğru ilerleyip, "Kızlar gelmedi mi?" diye fısıldadı. "Ayrıca Serkan ve Yasin de yok."

"Bilet bulamadılar. Biz de zor bulduk biliyorsun."

"Olsun, onlarda istemeye gelir."

"İnşallah," diyen genç adam evin içine girdiğinde insanların ardından salona girdi Umut. Kardeşi Ali'nin yanına oturup spor ceketinin düğmesini açtı. Bakışlarında mahcubiyet vardı. Damat olduğu için Yasemin'in akrabaları tarafından izlendiğinin farkındaydı. Bu yüzden de beyaz yüzü hafiften yanmaya başlamıştı. Bacaklarını birbirine yaklaştırıp önündeki halıyı izlerken yanlarında oturan Ali ve Ömer onun bu haline sırıtıyorlardı. İnsanların bakışlarını üzerinde hissetmese kardeşlerinin karnına oldukça sert yumruk atacaktı. Şu an burada bunu yapamadığı için kendi kendini yiyordu. Başını iki yana sallayıp kırk yıllık dost gibi muhabbet eden babasıyla Yasemin'in babasına çevirdi bakışlarını. Babası insanlarla kolaylıkla iletişime geçen bir adamdı. Açıkçası ilk buluşmada gerginlik çıkacak diye aklı çıkıyordu. İlk anlar güzel olsa da gecenin güzel geçmesini istiyordu.

Onun gibi aynı düşüncelere sahip olan Yasemin halasının yanında otururken Mina'nın uzun saçlarını örüyordu.

"Seni çok özledim, Yasemin abla."

"Ben de seni meleğim."

"Sen artık abimin karısı olacakmışsın. Bundan sonra hep bir arada olacağız değil mi?"

Mina ne kadar kısık sesle konuşsa da Yasemin parmağını dudağına getirip, "Şşt," dedi. Mina'nın kulağına eğilip, "Her zaman bir arada olacağız," dedi fısıldayarak.

"Abim dedi ki siz evlenince ben sizin yanınızda kalabilirmişim."

Gözlerini karşısında oturan Umut'a çevirdiğinde dikkatle babasıyla babasını dinlediğini gördü. Umut'un uzun parmakları arada bir kapanıyor, yumruk haline geliyordu. Heyecandan sürekli yutkunuyordu, gözleri ne kadar Yasemin'in babasının üzerine dikse de ona bakmak için can atıyordu. En az Yasemin kadar, belki de ondan daha fazla heyecana sahipti genç adam. Bunu gözlerinden görebiliyordu Yasemin.

Yanında oturan Ali dirseğiyle Umut'un kolunu dürttüğünde omzunun üzerinden kardeşine baktı. Ali kimseye çaktırmadan Yasemin'i gösterince bakışları ağır ağır genç kızı buldu. İkisinin de dudaklarının üzerinde hafif tebessüm oluştu. Heyecandan göğüslerinden çıkacak olan kalplerine inat dışarı karşı oldukça sakin duruyorlardı. Her ne kadar zor dursalar da ailelerine karşı mahcup olmamak için bakışlarını birbirlerinden çektiler.

"Abim seni çok seviyor Yasemin abla. Eğer sen istersen bu yaz sonu evlenebilirmişsiniz. Lütfen evlenin, ben sizin evde kalmak istiyorum."

Mina'yı kendine çekip, "Biraz sessiz ol canım," dedi gözlerini ailesinin üzerinde gezdirerek. Neyse ki herkes gülüşerek konuşuyorlardı da onları duymuyorlardı.

"Tamam, umarım hemen evlenirsiniz."

Büyümüşte küçülmüş olan Mina'nın saçlarını öpüp tebessüm ettiğinde gözlerini Azra Hanımla yengesinin üzerine çevirdi. Azra Hanım neşeli halde halasıyla sohbet ederken yengesiyle diğer halası da anneanne ve babaannesiyle konuşuyordu Umut'un. Bu akşam aileler birbirini tanısın diye toplanılmıştı bu evde. Arkadaşları yanında olmadığı için ilk başta gergin olan Yasemin şimdi rahat bir nefes alıp bu güzel ortamın tadını çıkarıyordu. Bir kişinin yüzünde asık bir ifade görseydi morali bozuk olabilirdi.

"Yasemin?"

İçeriyi işaret eden halasına başını sallayıp kucağında oturan Mina'yı koltuğa oturttu. "Ben içeri geçiyorum istersen benimle gelebilirsin."

Başını sallayan Mina Yasemin'in elini tutup onunla birlikte misafir odasına geçti. Nuran halası sıcak olan çorbaları kâselere doldururken o da Mina'yla birlikte ekmekleri dağıtıyordu masanın üzerine.

"Yemek için erken değil mi?"

"Hayır kızım, kaç saattir yoldalar acıkmışlardır."

"Ben acıktım valla," diyen Mina'nın saçlarını öpüp, "Seveceğin bir sürü güzel yemek yaptım," dedi. Gözlerini büyüten Mina ellerini birbirine vururken Yasemin'in halası onların tatlı hallerine tebessüm edip içeri geçti. Misafirleri yemek odasına davet ederken herkes ayağa kalkıp yemek odasına ilerlediler. En arkada yürüyen Umut kalabalığın arasında Yasemin'i görmek için gözlerini çevirse de gözleri Yasemin hariç sürekli genç bir adamla kesişiyordu. Bu adamın Yasemin'in kuzeni olduğunu biliyordu, adının Murat olduğunu da biliyordu. Nedense Yasemin'e yakın biri olduğunu bilmesine rağmen kıskanıyordu. Belki onunla konuşma fırsatı olmadığı için böyle hissediyordu. Anladığı kadarıyla o fırsatı da bu akşam yakalayacaktı. Genç

adam her fırsatta gözleriyle onu incelemeden geri durmuyordu.

Masaya geçip anneannesinin yanına oturdu. Diğerlerinin sofraya oturmasıyla kaşığı eline alıp çorbasından bir yudum aldı.

"Senin ikinci senen bu yıl değil mi?" diyen Yasemin'in kuzeni Murat'a, "Evet," deyip kaşığı masaya bıraktı.

"Okul bitince ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Çalışmayı düşünüyorum."

Dudağını ısıran Yasemin kuzeni Murat'ın bacağına hafif vurup Umut'u utandırmaması için gözdağı vermeye çalıştı. Umut yan tarafında kaldığı için eğilip yüzüne de bakamıyordu. Nasıl hissettiğini merak ediyordu.

"İşin hazır sanırım? Direkt çalışacağım dediğine göre."

"Hazır," diyen Umut gözlerini Murat'ın gözlerinden çekmeden bir yudum daha içti çorbasından. Yasemin az çok ondan bahsettiği için nasıl bir kişiliğe sahip olduğunu biliyordu. Özünde iyi adam olan Murat ailesi ile ilgili bir konu olduğunda bazen fevri hareketlerde bulunabiliyordu. Yasemin bu ailenin tek kızı olduğu için açıkçası onu evlendirmek istemiyordu. Tıpkı diğer kuzenleri gibi Yasemin'in bir ömür bu evde kalmasını istiyorlardı.

"Askerler gergin olur diyorlar, siz de gersin misiniz? Arkadaşım aşırı sinirli olduğu için mesleğini bırakmak durumunda kalmıştı."

Konuşmaya başlayan babaları sayesinde hepsi susup onları dinlemeye başladılar.

"Gençlik yıllarımda ben de sinirliydim. Evlenip çocuklarım olduktan sonra yavaş yavaş duruldum. Aklımda ailem olduğu için açıkçası onları ne zaman düşünsem gerginliğim, sinirli halim geçiyordu."

Başını sallayan Yasemin'in babası suyunu içip bardağını masanın üzerine bıraktı.

"Ben sizi tanıyorum aslında. Yani unutmuştum ama Yasemin bahsedince ister istemez tanımak adına araştırdım." Gülümseyen Talha Bey, "Hakkımızda kötü konuşmamışlardır umarım," dediğinde gülümsemesine karşılık verdi adam. "Bilakis sevilen bir aile olduğunuzu anlattılar. Yanlış anlamayın lütfen, kızım için mecbur tanımak adına araştırma yapmam lazımdı."

"Asla yanlış anlamam, benim de kızım var. Bu zaman kötü bir zaman, çocuklar teknolojinin içinde büyüyor. Herkesle rahatlıkla konuşabiliyorlar, konuştuğu insanların içinde kötüler olabiliyor. Onların hayatlarını zorlaştırmadan korumalıyız. Görüştükleri arkadaşlarının ailelerini tanımalıyız. Gönlünüz rahat olsun sizi anlıyorum."

Sağ olun der gibi başını sallayan Yasemin'in babası, gözlerini Umut'un üzerine çevirdiğinde Umut'un eli ayağı birbirine karıştı. Yanakları da hafif kızarınca kardeşleri ağabeylerine gülmemek için kendilerini zor tuttular.

"Eşinizi teröristlerin elinden kurtardığınızda eşimle birlikte televizyondan izledim. İkimiz de çok şükür dedik bebekte anne de kurtuldu. Şimdi bakıyorum da o çocuk büyüdü ve benim masamda. Kızımın arkadaşı, belki hayatını birleştireceği adam olacak. Aklımın ucundan geçmezdi, tıpkı eşimin aklının ucundan geçmeyeceği gibi. Kim derdi o çocuk kızımı gönlüne alacak. Eşim burada olsaydı şaşırırdı."

Bakışlarını masaya çeviren babasının sesindeki boğukluğu bir tek Yasemin hissetti.

"Kadere inanan biriyim, ikisi de evladım. Sizin kızınız benim oğlum diye ayrım yapmam. İkisi de can, gönüllerindeki sevgi gibi hayatları tertemiz olsun. Üzülmesinler, birbirlerini kırmasınlar bize yeter."

Onaylayan Erdal Bey başını sallayıp Yasemin'e tebessüm ettiğinde gergin duran dudakları iki yana kıvrıldı genç kızın. Babası çorbanı iç diye gözleriyle işaret etti. Başını eğip o dakikadan itibaren çorbasını içmiş, diğer yemekleri ikram etmişti halalarıyla. Hiçbir problem oluşmamıştı. Hatta Umut'la babası sohbet bile etmişti. Umut ne kadar zor konuşsa da babası yüzünü asmadan onu dinlemiş, sohbetine katılmıştı. Bu durum Talha Beyle Azra Hanımı da mutlu etmişti. İkisi de oğullarının Erdal Bey tarafından sevilmesine mutluydu, üstelik Erdal Bey Umut'u dinlediği için ikisinin gözlerindeki sevinç ifadesi gözle görülür şekilde belli oluyordu.

Yemeğin ardından erkekler salona geçerken kadınlar hep birlikte masayı topladılar. Tabakları bulaşık makinasına yerleştiren Yasemin'e yardım eden Mina'ya tebessüm edip, "Karabaş'ı sevmek ister misin?" dedi. Akşamdan beri kimse onunla ilgilenmediği için sıkılıyordu, büyük bir hevesle başını sallayıp, "Dışarıdaki köpek değil mi?" dedi sesine yansıyan coşkuyla.

"Evet, bir tanem. Hadi gel sevelim. Hala biz beş dakika kapıya çıkıyoruz."

"Rahatınıza bakın kızım."

Mina'yla kapının önüne çıktıklarında etrafta gezen Karabaş hemen yanlarına geldi.

"Korkuyor musun?"

"Hayır, ben köpekleri çok seviyorum."

"Ne güzel, onlarda seni çok seviyor."

Yere çömelip Karabaş'ın başını sevmeye başladı Mina. Kenarda onları izlerken evin içinden gelen kahkaha seslerine tebessüm ediyordu. Evin dış kapısı açıldığında bakışlarını kapıya çevirdi. Umut'la Murat dışarı çıkarken onlara doğru adım attı.

"Hayırdır?"

"Sigara içeceğim, hazır dışarı çıkmışken damat bey de hava alsın dedim malum içerisi onu fazlasıyla terletiyor."

"Sıkıldın mı?" Başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi ellerini hareket ettiren Umut.

"Gece nasıl geçiyor?"

"Benim için güzel geçiyor, asıl sana sormalı. Bir ara yüzün asıldı bir şey mi oldu?"

"Yo, öylesine gelip geçici bir şeydi."

"Anladım," deyip Karabaş'la oynayan kardeşinin başını öptü genç adam.

"Bu gece İstanbul'a gideceğiz, büyük bir ihtimal sizinkiler bize geldikten sonra isteme olur. Of ya, ben bir an önce olsun istiyorum."

"Acele etmeyelim, bak ne güzel ailelerimiz tanıştı. Her şey yavaş yavaş hayırlısıyla olacak. Acele edersek olumsuz sonuçlarla karşılaşabiliriz."

Elini saçlarının arasından dolaştırıp başını aşağı yuları salladı Umut.

"Ben yazın düğün olsun istiyorum. Babamla konuştum, baban sana sorarsa sen de yazın düğün olmasını istediğini söyler misin?"

"Babam izin vermez. Okul bitince düğün olsun der."

"Neden? Benim sana bakamayacağımı mı düşünüyor? Bakarım Yasemin, zorluk çekmeyiz. Çok şükür maddi durumumuz iyi, zaten çalışıyorum senin sıkıntı çekmene asla izin vermem. Biz ele ele verdikten sonra her şeyin üstesinden geliriz."

"Seninle düşüncelerim aynı biliyorsun ama babamın tam olarak ne düşündüğünü bilmiyorum. Üstelik senin ailende iste-

mezler erkenden düğün olmasını."

Duyduklarından memnun olmayan Umut bakışlarını etrafta gezdirip gözlerini Yasemin'e çevirdi.

"Ben bu konuyu çözeceğim, gerekirse babanla bile konuşurum. Hayırlısıyla yüzükler takılsın ondan sonrasını konuşuruz."

Üzgün duran yüzü gülsün diye tebessüm edip, "Tamam," dedi genç kız. Dudakları iki yana kıvrıldığında onun gibi içten gülümsedi.

"Hadi içeri girelim."

Murat'la Umut önden eve girerken Mina'yla birlikte içeri girdiler. Mina'nın üşümüş ellerini ısıtırken Talha Beyin, "Biz kalkalım," dediğini duydu. Hemen gidiyorlar mıydı? Oturduğu sandalyeden kalkıp ayağa kalkan Azra Hanımın yanına ilerledi. Azra Hanım kollarını açıp ona sımsıkı sarıldı. Onu çok seviyordu. Yasemin'e olan tutumu genç kızı mutlu ediyordu. Anne gibi hissettiriyordu, asla kendini yabancı hissetmiyordu yanında.

"Yarından sonra İstanbul'a geldiğinde birlikte kahvaltı yapalım o zaman seninle uzun uzun konuşuruz."

"Tamam," diyerek geri çekildi. Talha Beyin elini öptükten sonra Mina'ya sarıldı. Beş saattir burada olmalarına rağmen bir saat gibi gelmişti ona. Zaman çok hızlı geçiyordu, bu akşamın hemen bitmesine üzüldü. Her şey çok güzeldi, ailelerin birbirine olan yakınlığı, Umut'la olan sohbetleri çok güzeldi. Akşam boyunca kendini Umut'la evli olarak hayal etti. Belki gerginlik yaşanmadığı içindi bu düşünceleri.

Yüzündeki tebessümü silmeden misafirleri yolcu edip akrabalarıyla beraber eve geçti. Küçük halasının yanına oturup konuşan babasıyla amcasını izliyordu. Her ne kadar hepsinin yüzünün güldüğünü görse de babasının bir şey söylemesini bekliyordu. Kızının kıvrandığını gören Erdal Bey tebessüm edip,

"İyi aile," dedi kızının gönlünü rahatlasın diye. "Çocukta efendi. Hakkınızda her şeyin hayırlısı olsun kızım senin de onun da. Biliyorsun ki benim için önemli olan senin mesleğini eline alman. Çok şükür bu zamana kadar derslerinde zorlanmadın, okulla aranda problem olmadı. Umarım bu hep böyle devam eder. Unutma geleceğin için en önemli adımı atıyorsun. Edebiyat öğretmeni olmak istiyorum diyen kızımın öğretmen olduğunu görmek istiyorum."

"İnşallah baba. En büyük hayalim olduğunu biliyorsun. Merak etme seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"O konuda şüphem yok," diyen babası kollarını iki yana açtığında oturduğu yerden kalkan Yasemin babasının yanına ilerleyip yanına oturdu. Babasına sımsıkı sarılırken ikisinin de gözleri doldu. İç çeken adam kızının alnını öperken, "Bu akşam benimle uyur musun?" dedi fısıldayarak. "Tıpkı küçüklüğündeki gibi."

"Uyurum babam. Seni çok seviyorum.

"Ben de seni," diyen adam dolan gözlerini kapatıp kızının kokusunu içine çekti bir süre. Baba kızı yalnız bırakmak isteyen aile üyeleri, "İyi geceler," diyerek evden ayrılırken kızı evlendikten sonra bu evde yalnız kalacağını düşünen Erdal Bey kısa zamanı bol bol değerlendirmek istedi.

ALTINCI BÖLÜM

"İyi dostu olanın aynaya gereksinimi yoktur."

Mevlana

İstanbul'a dönen genç kız aileler arasında yaşanan olayları arkadaşlarına anlatırken gözlerinden neredeyse ışıklar çıkacaktı. Yüzündeki tebessümle herkesin birbirini sevdiğini defalarca anlatıyordu. Bıkmadan onu dinleyen Tuğba'yla Elena Yasemin'in mutluluğuna mutluluk katıyorlardı.

İç çeken genç kız kahvesinden bir yudum alıp, "İşte böyle," dediğinde ellerini çenesinin altına aldı Tuğba.

"Aileler de tanıştı, evlilik yoluna adımınızı attınız sayılır. Umarım her şey gönlünce olur Yasemin."

"Umarım. Bir heyecanla başladık hep böyle gider inşallah. Açıkçası sanki bir şey olacak bu güzel günler geride kalacak diye korkuyorum. Saçmalıyorum biliyorum ama böyle düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum."

"İnsanın ruhunun daraldığı anlar olur. Böyle hissetmen çok normal. Güzel düşün güzel günler yaşa."

Başını sallayıp, "Haklısın," dedi. "Derse girme vakti kalka-

lım mı?"

"Kalkalım."

Çantalarını alıp kafeden ayrıldılar. Tuğba dersinin olacağı sınıfa giderken Elena'yla Yasemin kendi sınıflarına yol aldılar. Geç kalkmamak adına hızlı adım atıyorlardı. Merdivenleri çıkıp koşar adım koridoru ilerlerken, "Selam," diyen Harun bir an karşılarına çıkınca oldukları yerde durdular. Ona çarpmamak adına geri adım attıkları için neredeyse yere düşeceklerdi.

"Umut'la sözlenecekmişsiniz, Umut öyle demiş Burak'a."

"Evet," diyen genç kız sınıfa gitmek için adım atmak isterken Harun kolunu tutup, "Bir dakika," dedi.

"Bu yaşta evlenmeyi düşünmüyorsun her halde. Bak bir tanıdığım evlendi bir ay sonra boşandılar. Gençliğini yakma."

"Sana ne," diyerek öfkelendiğini belli eden Yasemin kollarının arasındaki kitabı sıkıp burnundan nefes alıp verdi. "Haddin olmayan işlere karışma. Kim oluyorsun da karşıma geçip bana hesap soruyorsun? Yerini bil, benden uzak dur."

Elena'nın elinden çekip sınıfa ilerlediğinde, "Ukala," diyerek Harun'un arkasından saydırıyordu. Kendisi evlenmeden her şeyi yaparken hiçbir sorun olmuyordu, o sevdiği adamla evlilik yoluna girdiği için mi sorun oluyordu? Asla insanları yargılayan biri değildi, herkesin kendi hayatı diyerek saygı duyan biriyken başkalarının da onun hayatına saygı duymasını istiyordu.

Çocuk değillerdi, Umut'ta o da elbette ki karşılarına çıkacak olan zorlukları biliyorlardı. Her şeyin güllük gülistanlık olmayacağını biliyorlardı. Birileri hep akıl vermeye çalışırdı ama dostça yanında olmazlardı. Üzülürsün diyenler üzüldüğünde ilk önce gülen olurdu.

Sinir olmuş durumda dersi dinlerken sonunda dersin bitmesiyle Elena'yla sınıftan ayrıldı. Harun gibi sözleneceğini

duyanlar onu köşeye sıkıştırıp bu kararı nasıl aldığını sormaya başlayacaklardı. Hepsine Umut'u sevdiğini, onunla yaşamak istediğini sıkılmadan anlatırdı. Ama kınayıcı bakışları, küçük düşürücü sözleri duymayı asla duymak ya da görmek istemezdi.

Kampüsün kafeteryasında Umut'la buluşup kendilerine kahve aldılar. Yasemin'in yüzünün asık olduğunu gören Umut, "Ne oldu?" diye sorsa da genç kız omzunu silkip cevap vermiyordu. Elena'ya kaş göz işareti yapan Umut, "Ne oldu Yasemin'e?" derken Elena ellerini iki yana açtı.

"Seni de kınayan oldu mu okurken evlenmeye kalktığımız için?"

"Hayır," diyen Umut kahvesinden içip, "Sorun bu mu?" dedi Yasemin'in bileğinde duran bilekliğin üzerinde parmağını dolaştırarak. "İnsanlar hep konuşur. Bugün biri bana kekelemek senin için zordur dedi. Değil dedim, bir zamanlar duymuyor, konuşamıyordum. Şimdi kekelesem de konuşuyorum, duyuyorum. O yüzden o kişinin sözlerini kafama takıp üzülmedim. Sen de sana söylenenleri kafana takıp üzülme. Neden biliyor musun? Evlenince bugünlerimize güleceğiz, istediğimiz gibi hareket edeceğiz, isteğimiz gibi yaşayacağız. Biz mutlu olacağız gerisi önemli değil."

"Umut haklı," diyen Elena kollarını masanın üzerine koydu.

"Senin bir yaşantın var Yasemin. Seni kınayanlar sen evlendikten sonra yaşayacaklarını şimdi yaşıyor. Geceleri sabahlara kadar sokaklarda geziyorlar, istedikleri için karşı tarafla yakınlaşıyorlar. Yani onlar senin evlendiğinde yapmak istediklerini şimdi yapıyorlar. Aranızdaki tek fark sen resmi nikahlı evli olacaksın onlar bekâr. O yüzden boşuna kafana takma. Görmüyor musun aynı evde yaşayan kaç çift var sınıfta. Kira vermiyorlar mı? Elektrik, su ödemiyorlar mı? Bunların hepsini onlar da yaşıyorken sen resmi nikâhlı kocanla yaşayınca mı sorun olacak? Emin ol şu an uzaktan konuşuyorlar hele bir evlenin o zaman

daha çok konuşacaklar."

"Haklı," diyen Umut tebessüm ettiğinde içi rahatlayan Yasemin derin nefes aldı. "İnsanlar gerçekten çok tuhaflar, kendi hayatlarına bakmadan başkalarının hayatlarını yargılıyorlar. Neyse, bir anlık bir şeydi gelip geçti."

Gelip geçmediğini bilen Umut sandalyeye yaslanıp sevdiğinin yüzünü izledi. Bu yolda en az kendini düşündüğü kadar Yasemin'i de düşünecekti. Onun yaşantısı için rahat ettirebilirdi ama en önemlisi ruhuydu. Kırılgan olan kızı ruhunu yaralamamak adına yanında olup ona desteğini gösterecekti.

Tuğba'nın kafeteryaya gelmesiyle üniversiten ayrıldılar. Hava serin olduğu için hepsi yurtlarına geçti. Yasemin, "Yorgunum," diyerek uyurken Tuğba laptoptan film izliyordu. Saat on bir suları yurtta çalan siren sesiyle gözlerini açan Yasemin yorganı üzerinden atıp, "Tuğba," diye bağırdı. Kulaklığı kulağından çıkaran Tuğba kokuyla, "Ne oldu?" dediğinde o da çalan sireni ve çığlık atan kızların sesini duydu. Yasemin başını hızla tülbetini geçirirken Tuğba onun elinden tutup koridora çıkardı. Kızlar yurdunun ikinci katında yangın çıkmış alevler üçüncü kata kadar geliyordu. Çığlık çığlığa yangın merdivenine koşan kızlar neredeyse birbirlerini ezme noktasına gelmişlerdi.

Dumandan öksüren Yasemin, "Elena'yı almalıyız," diyerek bağırdığında Tuğba'yla ikisi yangın merdivenlerine koşmak yerine alt kata inen merdivenlere koştular. "Yanlış yere gidiyorsunuz," diye bağıran diğer kızları duymadan merdivenin başına geldiklerinde yukarı çıkmaya çalışan Elena'yı gören Tuğba derin nefes alıp, "Elena," diye bağırdı. Korkudan bayılacak duruma gelen genç kız duvardan destek alarak merdivenleri çıktığında Yasemin'le Tuğba onu ortalarına alıp koşmaya başladılar.

Diğer tarafta ise erkekler yurdundan kendini dışarı atan Umut ve arkadaşları yurdun içine girmeye çalışırken bir yandan da kızları arıyorlardı. Hepsinin kalbi korkudan durmak üzerey-

di. Kızlara bir şey olacak düşüncesi kalplerine ağrı girmesini sağlıyordu.

"Umut gel," diye bağıran Serkan'ın peşinden yangın merdivenlerinin olduğu kısma ilerleyen genç adam kızların yüzlerine tek tek bakıp Yasemin'i arıyordu. Yurdun bahçesi ana baba günüydü. Üç itfaiye yangına müdahale etmek için bahçeye girdiğinde görevliler kalabalığı dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Yasemin'i göremeyen Umut, "Yasemin," diye bağırarak etrafında dönerken ona çarpıp giden insanların yüzlerine gözü yaşlı bakıyordu. Tanıdık kimse de yoktu, Yasemin gibi diğer kızlarda yoktu.

"Lütfen yurdun bahçesini boşaltın," diye anonsların seslerini duydukça geriliyordu. Yasemin'in yanan binanın içinde kaldığını düşünen beyni bir yolunu bulup binaya girmesi için baskı yapıyordu.

"Burada durmamalısın genç."

Polis memurunun kolunu tutmasıyla başını iki yana salladı. "Arkadaşım kaldı orada, onu almalıyız."

"Görevliler bakacaklar sizin dışarı çıkmanız lazım."

"Hayır, Yasemin'i almadan gitmem. Bakmam lazım, duman çok fazla etkilenir. Bırakın bakayım."

Polis memuru beline sarılıp onu binadan uzaklaştırırken, "Buradasın," diyerek Umut'un kollarını tutan Yasin, "Gel," diye bağırdı. Ses o kadar fazlaydı ki Umut odaklanamıyordu.

"Abi gel kızları bulduk. Dışarıdalar."

"Yasemin," diye bağırdığında, "O da dışarı da," dedi Yasin. "Yürü abi."

Yasin'in peşinden dışarı koşarken kısa mesafe uzun yol gibi gözüktü gözüne. Koşuyor koşuyor varamıyordu sevdiğinin ya-

nına. Çarptığı insanlar, ağlayan insanlar gözlerinin önüne gelmiyordu şimdi. Sadece Yasemin'e kavuşmak için can atan yüreği bedeninden önce hızlanmış bir an önce sevdiğinin yanına varmak istiyordu.

Sonunda kaldırımda oturan sevdiğini görünce derin nefes alıp adımlarını durdurmadan yanına vardı. Kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdığında beline sımsıkı sarıldı.

"Yasemin," gözlerini yumup Yasemin'in ince belini sıkarken neredeyse kıracaktı.

"İyisin, Yasemin."

Umut'un göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlayan Yasemin kayan tülbentini düzeltmek için elini kaldırdığında Umut ondan önce davranıp tülbenti düzeltti. Gözleri dolmuş, hâlâ şoku yaşarken ağlayan kızların üzerinde gözlerini gezdirdi. Çok şükür hepsi iyiydi, "Umarım kimseye bir şey olmamıştır," diyen Yasin'e, "Umarım," diyerek gözlerini kapadı. Yüzünü Yasemin'in tülbentine dayayıp kokusunu içine çekti. Duman kokusu ciğerlerine girmezken sadece sevdiğinin kokusunu içine çekti.

Bu gece yaşadığı olayı asla unutmayacaktı. Sevdiğinin kalp atışlarını kendi içinde hisseden adam bu akşam neredeyse gözlerini dünyaya kapatacaktı.

Sevdiğin ölürse sen de ölürsün diyen dedesinin sözleri aklına geldi. Öldüğünü düşünürken bile ölecekti. Canından can gidiyordu bu gece.

"Yasemin, su iç."

Başını geri çeken genç kız Serkan'ın elinden suyu alıp bir yudum içti. Korkudan hâlâ titriyordu. Bu yüzden de ayakta duracak hali yoktu. Umut onu kaldırıma oturtup arkaya doğru kayan tülbentini düzeltti. Dışarı çıkan tek tük saçları parmakları titreyerek tülbentin altına sokarken derin nefes aldı.

"Sana bir şey oldu diye aklım çıktı. Seni göremeyince kalbim duracaktı."

"Çok korktum, kızlara bir şey olacak diye çok korktum. Sana kavuşamadan ölmekten çok korktum. Hayallerimiz yarım kalacak diye çok korktum. Sözlenemeyeceğiz diye çok korktum Umut. Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum."

"Ben de korktum. İyisin çok şükür, temiz havayı içine çek ciğerlerin rahatlasın."

Derin derin nefes alan genç kız yanında oturan arkadaşlarını kontrol etti. Gözyaşları durmuş yurdu izliyorlardı. Yangın yurdun üst katlarına yayılmasa da alt katlarda büyük hasar oluşmuştu. Bir kişinin bile zarar görmemesi için dua eden kızlar derin nefes alırken Serkan çalan telefonu açıp, "Efendim Talha amca," dedi. "Burada mısınız? Biz yurdun karşısındayız. Tamam amca."

Telefonu kapatıp, "Babanlar gelmiş," dedi Umut'a. Başını sallayan Umut avucuna su alıp Yasemin'in yüzünü siliyordu. "Oğlum," diyerek yanlarına gelen babasıyla annesi ve diğerleri korkulu gözlerle onlara bakarken Azra Hanım Yasemin'i kolları arasına alıp, "İyi misin?" dedi nefes nefese. Yurdun yandığını haberlerden öğrenir öğrenmez yola çıkmışlardı. Birine bir şey oldu düşüncesinin korkunçluğunu yaşarken buraya gelmek onlar için zor olmuştu.

"Hepiniz iyi misiniz çocuklar?"

"İyiyiz," diyerek ağlamaya başlayan Yasemin, Azra Hanımın beline sıkı sıkı sarılırken saçlarını karıştıran Talha Bey omzuna dokunup, "Ağlama kızım," dedi Yasemin'i teselli ederken. Başını geri çekip gözyaşlarını silen Yasemin başını sallayıp, "Babamı aramam lazım," dedi ağlamaktan boğuk çıkan sesiyle. "Eğer haberlerden öğrendiyse yurdun yandığını korkmuştur. Telefonumda yanımda yok, çok korkmuştur babam."

Yasemin'in yanaklarındaki ıslaklığı silen Azra Hanım, "Korkma," dedi sakin ses tonuyla. "Baban sana ulaşamayınca Talha amcanı aradı. Şu an İstanbul'a geliyorlar. Talha ara istersen iyi olduğunu söyle Yasemin'in."

Cebinden telefonu çıkaran Talha Bey Erdal Beyi arayıp kenara çekildi. Kalabalık olduğu için sesler yüksek çıkıyordu. Telaşlanan adamı panik yaptırmamak adına sakin bir köşeye geçti.

"Talha Bey, kızım nasıl?" diye konuşan adamın nefes nefese kaldığını duyan adam, "Sakin olun," dedi. "Yasemin iyi, şu an yanımızda."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii."

Yasemin, Talha Beyin yanına geçip elinden telefonu aldı. "Baba," dedi titreyen çenesini kontrol altına almaya çalışarak.

"Kızım, iyi misin?"

"İyiyim baba, korkma bir şeyim yok."

"Doğru söyle Yasemin, bir yerine bir şey oldu mu? Ben geliyorum kızım."

"İyiyim baba. Gerçekten bir şeyim yok, kızlarda iyiler."

"Çok şükür."

Ağlamaya başlayan Yasemin'in elinden telefonu alan Talha Bey Erdal Beyle konuşurken Yasemin Umut'un yanına geçip geride sadece is kokusu kalan yurda baktı.

"Ne olacak şimdi?" diyen Yasemin'e "Kayıt alıyorlar," diyen Tuğba kalabalığın arasında gördüğü teyzesiyle eniştesine koştu. Teyzesine sımsıkı sarılıp iyi olduğunu söylerken Elena'da olayı öğrenir öğrenmez gelen anneannesiyle dedesine koştu.

"Babam geliyormuş, büyük bir ihtimal gece burada olur. O

zamana kadar burada benimle bekler misin?"

"Beklerim Yasemin, bu soruyu sorman ayrıca çok saçma. Seni burada bırakıp gidecek miyim?"

Korkudan ne dediğini bilmeyen genç kız omuzlarını kaldırıp indirdi. Azra Hanım Yasemin'i kollarının arasına alıp, "Bizim eve gideriz," dedi. "Burada beklemenin bir anlamı yok. Yangın alt katlarda olduğunu göre sizin eşyalara bir şey olmamıştır. Yarın gelir eşyalarını da alırız."

Olur anlamında başını sallayıp anons yapan yurdun müdürünü dinledi. Herkesin isimlerini güvenliğe yazdırmasını söyleyen müdür dışarıda kimsenin kalmayacağını güvenli yurtlara yerleşeceklerini söylüyordu.

Kızlar aileleriyle birlikte sıraya girip isimlerini kayıt alan güvenliğe ilerlediler. Neden yangın çıktığını, birinin ölme ihtimalini konuşan kızlara cevap vermeden bir an önce buradan ayrılmak istiyorlardı.

Sıra onlara gelince adlarını ve soyadlarını yazdırdılar. Sağlık durumlarının iyi olduğunu söyleyip ailelerinin yanında kalacaklarını söyleyerek yurdun önünden ayrıldılar. Kızlar kendi aileleriyle giderken Yasemin Umut'la ailesinin evine gitmek için Talha Beyin arabasına ilerledi. Çekinerek yürüyordu, bu da Umut'un dikkatini çekmiş, rahat olmasını söylüyordu. Onlar aileydiler, annesiyle babası Yasemin'i kendi evlatları gibi seviyorlardı. Genç kızın utanmasını ya da çekinmesini hiç istemiyordu. En az kendi gibi rahat olmasını istiyordu ailesinin yanında.

Arabaya yerleştiklerinde Talha Bey arabayı çalıştırdı. Arkaya dönen Azra Hanım, "İyi misin kızım?" dedi tekrardan. Her ne kadar Yasemin sakin görünse de korktuğu yüzünden belli oluyordu.

"İyiyim."

"Eve gidince duş alır uyursun. Çok şükür iyisiniz, korkma hadi dinlen biraz."

Başını sallayıp geriye yaslandı. Umut küçük elini kendi elinin arasına aldığında başını ona çevirdi. Vakti dolsaydı bu gece yaşamıyor olacaktı. Umut'la yaşadıkları anlar bu gece bitmiş olacaktı.

İkisi kötüyü düşünmemek adına gözlerini kapadılar. Birbirine bakan Azra Hanımla Talha Bey tebessüm ettiğinde karısına göz kırpıp önüne döndü Talha Bey. Oğlu tıpkı annesi gibi seviyordu. Karısının huyları nasılsa oğlunun huyu da öyleydi. Kendi göreve gideceği zaman Azra elini tutar yanından her zaman biraz daha geç gitmesini sağlardı. Oğlu da aynı annesi gibi sevdiğinin elini sıkı sıkı tutmuş yanından ayrılmaması için çabalıyordu.

Evlerinin önüne geldiklerinde Yasemin'le Umut gözlerini açtılar. Arabadan aşağı inip Azra Hanımla birlikte evin bahçesine girdiler. Hava serin olmasına rağmen bahçede onları bekleyen akrabaları oturdukları yerden kalkıp, "Var mı bir sıkıntı?" diye sordular.

"Çok şükür ölüm yok," diyen Azra Hanım Yasemin'in sırtını sıvazlayıp, "Gel kızım eve geçelim," dedi. Yasemin'in dağılmış halini görenler soru sorarak üzerine gitmek istemedikleri için geri çekildiler.

Azra Hanım Yasemin'i evin içine sokup direkt üst katta olan banyoya getirdi. "Sen bekle ben sana giyecek kıyafetler getireyim."

Başını sallayan Yasemin dumandan siyah olan yüzünü ılık suyla yıkayıp doğruldu. Diri diri yandığı anın hayali gözlerinin önüne düşünce başını iki yana sallayıp kollarını göğsünün üzerinde topladı. Azra Hanım banyoya girince tebessüm edip kollarını çözdü.

"Eşofman takımı ve giyilmemiş iç çamaşırı var burada. Ayrıca anneciğimin özenerek yaptığı çiçekli oyalı tülbentte kıyafetlerin üzerinde. Rahatlıkla duşunu al kızım, kimse seni rahatsız etmez. Ben aşağıdayım bir ihtiyacın olduğunda seslenmen yeterli."

"Teşekkür ederim Azra teyze."

Genç kızın yanağını öpüp banyodan çıkan kadının arkasından kapıyı kilitledi. Tülbentini ve kıyafetlerini çıkarıp duşa kabinin içine girdiğinde ılık suyun altına girip kokudan arındı. Azra Hanımın olduğunu tahmin ettiği şampuanla saçlarını yıkayıp hemen duraladı. Kimsenin gelmeyeceğini biliyordu ama acele hareket ediyordu. Burada olmak onu utandırırken banyoda duş alması hepten geriyordu onu.

Suyu kapatıp kıyafetlerin altında olan temiz havluyla kurulandı. Etiketleri üzerinde olan iç çamaşırlarının etiketleri kopartıp üzerine geçirdiğinde beklemeden eşofman takımını giydi. Üzerine bol gelen eşofmanın paçalarını katlayıp ıslak saçlarını banyo dolabının köşesinde asılı duran saç kurutma makinesiyle kuruttu. Banyoda işi bitince ışığı kapatıp dışarı çıktı. Umut'un annesi, babası, kardeşleri içeri girmişlerdi. Onların yanına inmek için merdivenlerden oldukça yavaş bir şekilde iniyordu. Utanıyordu, bu yüzden de hiçbirinin yüzüne bakamıyordu.

Ömer ve Ali o daha fazla utanmasın diye birbirlerine dışarıyı gözleriyle işaret ettiler. "Biz Pınar teyzemde kalalım bu akşam," diyen Ömer'i onaylayan Ali kardeşiyle birlikte ayağa kalkıp dışarı çıktılar.

Azra Hanımın yanına oturan Yasemin tekli koltukta oturan Umut'a tebessüm edip bakışlarını önünde duran sehpaya çevirdi. Sehpanın üzerindeki geniş dekor kâsenin içindeki rengârenk taşları inceliyordu. Onun sessiz olması Talha Beyle Azra Hanımın dikkatini çektiği için rahat olması adına konu açmak istediler.

"Kahve içer misin kızım?" diyen Azra Hanıma, "Teşekkür ederim istemiyorum," dediğinde Umut ayağa kalkıp mutfak kısmına ilerledi. Yasemin ne kadar istemiyorum dese de içmesinin iyi olacağını düşünüyordu. Yasemin ve ailesi için kahve yapıp yanlarına ilerledi. Bardakları önlerine bırakırken tekrar tekli koltuğa oturdu.

"Babam ne zaman gelir acaba?"

"İki saate gelir sanırım. Uykun varsa yat kızım gelince kalkarsın."

"Uykum yok, o gelince otele geçeriz zaten."

Kahvesinden bir yudum alıp kaşlarını havaya kaldıran Umut, "Burada kalırsınız otel de ne işiniz var," dediğinde bacağını diğer bacağının üzerine alan Talha Bey, "Umut haklı," dedi bakışlarını ürkek kuş gibi oturan kıza çevirerek. "Bu akşam burada kalırsınız. Bundan sonrada yurtta kalmayın, Umut bahsetmişti Azra'nın anneannesinin evi boş orada kalırsınız."

"Babamla henüz bu konuyu konuşmadım. İkinci sene Tuğba'nın evinde kalacağımı biliyor."

"O mahalle güvenli değil, en azından tanıdık yerde kalırsan babanın gönlü rahat olur. Biliyorsun Umut'un halası oturuyor o mahallede. Bir ihtiyacınız olduğunda hemen ondan yardım isteyebilirsiniz."

"Babam gelince konuşuruz o zaman."

"Konuşuruz kızım."

Kahvesini içip duvarda duran yuvarlak saatte baktı. Neredeyse üç olmak üzereydi. Herkesi ayakta tuttuğu için rahatsız hissediyordu. Bardağı sehpanın üzerine bırakıp geri yaslandı.

"İsterseniz siz yatın, ayakta durup uykusuz kalmayın."

"Uykumuz yok güzel kızım. Biz alışığız bu saate kadar

oturmaya."

"Peki," diyerek gözlerini Umut'a çevirdiğinde onun gözlerinin kısıldığını gördü. Hem okul hem iş derken fazlasıyla yoruluyordu. Bu yüzden de uykusuz durmasına gönlü razı gelmediği için, "Sen uyu bari," diyerek mırıldandı. Gözlerini ovuşturan Umut başını iki yana sallayıp, "Yok," dedi. "Ben yüzümü yıkayıp geliyorum."

Beyaz tişörtünü aşağı doğru çekip ayağa kalktı. Merdivenleri tek tek çıkarken onun arkasından hüzünlü bakan Yasemin'in kolunu sıvazladı Azra Hanım.

"Bugünler yorucu olur ama sonu güzel olur. Sizin için çabalamasına üzülme, aksine sevin. İleride bugünleri tebessüm ederek anacaksınız."

Azra Hanıma hak veren genç kız sadece başını sallarken o güzel günlerin bir an önce gelmesini istiyordu.

Bir saatin ardından Yasemin'in babası geldiğinde genç kız oturduğu yerden kalkıp Talha Beyin arkasından kapıya ilerledi. Yurdun yandığını duyan babasının korktuğunu bildiği için bir an önce onu görmek istiyordu. Düşse dizinin acısı geçinceye kadar öpen babası yanan binanın içinde kızının kaldığını öğrendiğinde cayır cayır yanıyormuş gibi hissederdi. Onun düşüncelerini, hislerini bilen Yasemin bahçeye çıktığında bahçe kapısının önünde duran babasıyla göz göze geldi. Saat sabahın dördü, hava soğuktu. Telaşla evden çıkan adam üzerine kalın bir şey giymediği için Yasemin babasının yerine üşüdü. Ona doğru koşup boynuna sarıldı. Kızına sımsıkı sarılan adam içinden duasını ederken ağlamamak için kendini zor tuttu.

Yeğeni Murat Yasemin'in kaldığı yurt yanıyor dediğinde kalbi duracaktı salonun ortasında. Titreyen elleriyle haber kanalını açıp son dakika olarak verilen habere nefes nefese bakmış-

tı. Yeğeni Murat durmadan Yasemin'i aramış ulaşamamıştı. Bu durumda adamı fazlasıyla tedirgin etmişti. Kollarının arasında olan kızının sağlıklı olduğunu gören adam derin nefes alıp ellerini kızının yanaklarına bastırdı. Doya doya alnını yanağını öpüp, "Yavrum," diyerek onu tekrar sardı kollarının arasına. Kızını kaybetseydi, yorgun kalbi asla dayanamazdı. Yirmi yıl önce ölen karısının acısını içinde yaşayan adam kızının yokluğuna dayanamazdı.

Gözleri dolan Azra Hanım oğlunun omzuna başını yasladı. Erdal Beyle aynı hisleri hisseden Umut ise sıkıntıyla iç çekiyor ara sıra gözlerini kapatıyordu. Sevdiğin insanın nefes alması kadar güzel bir şey yoktu bu dünyada.

"Hava serin içeri girelim."

Kızından ayrılan adam, "Biz hiç zahmet vermeyelim," dedi parmaklarını şakaklarına bastırarak. Akşamdan beri başı ağrımaktan çatlayacaktı.

"Zahmet vermiyorsunuz, bu saatte otele gitmenize müsaade etmem misafirimiz olun lütfen."

"Ama," diyen Erdal Bey itiraz edecekken tekrar, "Lütfen," diyen Talha Bey misafirlerini evine davet etti. Kızına sahip çıkan aileyi kırmamak adına, "Tamam," diyen Erdal Bey kızı ve yeğeniyle evin içine ilerledi. Hepsinin gözünden uyku akıyordu. Koltuğa oturup kızını yanına çekti adam. Bedenini, yüzünü incelerken, "Birine bir şey oldu mu?" dedi.

"Hayır baba, çok şükür sadece maddi hasar var bir kişiye bile bir şey olmadı."

"Aman iyi, cana gelmesin de gerisi önemli değil. Toparlarlar tekrardan yurdu. Arkadaşların ailelerin evinde mi?"

"Evet baba."

Başını sallayan adam yorgun olan aileye, "Size de zahmet

verdik," dedi mahcup olmuş sesiyle.

"Biz aile olmak için bir adım attık Erdal Bey birbirimize bu saatten sonra zahmet vermeyiz. Yorgunsunuz uyuyup dinlenin gün ağardığında sohbet ederiz."

"Eyvallah," diyen adam kızının elini tuttu. "Ben de teyzeme geçeyim," diyen Umut, "İyi uykular," diyerek evden ayrılınca Yasemin'le babası Talha Beyin önderliğinde odaya çıktı. Murat'ta Azra Hanımın gösterdiği odaya girdi. Dolaptan eşofman alıp Murat'a uzatan Azra Hanım, "İyi uykular oğlum," diyerek odadan çıktı. Kocasıyla karşılaştığında Erdal Beye, "Eşofman verdin mi?" dedi.

"Verdim, onlar baba kız uyusun biz odamıza girelim. Gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum."

Kocasının uzattığı eli tutan Azra Hanım yatak odalarına girerken Yasemin babasına sarılmış onu sakinleştirmek için iyi olduğunu durmadan söylüyordu.

"Çok korktum, gelemedim hemen sana. Aklıma gelen düşünceleri bir bilsen Yasemin, kafayı yiyecektim."

"İyiyim baba, korktum ama geçti çok şükür."

"İyiyi düşünen beynim kötüyü de düşünüyor. Maazallah çıkmasaydın o binadan Allah korusun düşünemiyorum olacakları. Evlat bambaşka bir şey, saçının teline zarar gelse canımdan can gidiyor. Senin o alevlerin arasında olduğunu bilip sana gelememek çok zordu."

"Geçti bak, şu an yanındayım iyiyim hadi düşünme uyu."

Kızını göğsüne bastıran adam onun varlığını yanında hissederek gözlerini kapadı.

Ertesi gün öğlene doğru uyanan aile birlikte yapılan güzel kahvaltının ardından kahve eşliğinde sohbet ediyorlardı. Ev

mevzusunu açan Talha Bey Erdal Beyin onayını aldıktan sonra Yasemin'e tebessüm etti. Bundan sonra yurtta kalmayacak olan Yasemin heyecandan yerinde duramazken ona biraz daha yakın olacak olan Umut gözleriyle gülümsüyordu. Mutlulukları gözlerinden anlaşılan iki gencin yüzüne bakarak tebessüm eden Ömer Bey, "Yakın bir zamanda da yüzükleri takarız," dediğinde Yasemin'le Umut'un gözleri Erdal Beyi buldu.

"Olur," diyen adam kızına gülümserken babasına sarılmamak için kendini zor tutuyordu genç kız.

"Hadi yine iyisin abi?"

Kardeşinin kolunu dürtüp, "Sus," diyerek işaret dilinde konuşan Umut oturduğu yere sığamıyordu sevinçten.

"Yurda gidip eşyaları alalım ardından eve bakalım. Sizin de gönlünüz rahat eder Erdal Bey."

"Olur," diyen adam, "O zaman gidelim," dediğinde hep birlikte ayaklandılar. Yasemin Azra Hanımın telefonundan kızları aradı. Birlikte yurdun önünde bulaşma kararı alıp telefonu kapadı. Babası Talha Beyin yanına oturmuş Umut'la ikisi de arka kısma oturmuşlardı. Azra Hanım akşam için yemek hazırlayacağı için onlarla gitmemeyi tercih etmişti. Erdal Bey ve Murat'ın uçağı yarın sabah beşteydi. Bir gün daha onları evlerinde misafir etmek istediğini söyleyen aileyi kıramayan adam, "Peki," diyerek tekliflerini kabul etmiş, bu güzel ailenin içinde bir gün daha kalarak onları biraz daha tanırdı. Hoş hepsinin kalplerinin güzelliğini görmüş, kızına verdikleri değeri fark etmeyecek kadar da kör olmadığı için bu aileyi sevmişti. Onun için en önemli şey kızının mutluluğuydu, bu mutluluğu da Aslan ailesi kızına veriyordu.

Umut'u da sevmişti. Efendiliği, insanlarla iletişimi dört dörtlüktü. Zamane gençleri gibi büyüklerin yanında kızını izlemiyordu. Bu da onun hoşuna gidiyordu. Edebi bilen adamla

kızını korkmadan her yere gönderirdi.

Sohbet ederek yurda geldiklerinde Talha Bey arabayı park edip aşağı indi. Yasemin babasının yanına geçmiş arkadaşlarını arıyordu gözleri. Eşyalarını almaya gelenler fazla olduğu için yurdun önü kalabalıktı. Hava da son zamanlarda soğuktu. Nisan ayının ilk başları güzel geçse de hava tekrardan kış ayına dönmüştü.

Babasının koluna kolunu dolayıp birlikte yurdun içine ilerlediler. Güvenliğe yaklaştıklarında kızları fark eden Yasemin, "Tuğba," diye bağırdığında genç kız arkasını döndü. Koşar adım yanlarına ilerleyip, "İçeri giremediniz mi hâlâ?" dedi.

"Hayır, sırayla alıyorlar. Alt kısımlar tamamen yanmış tamir oluncaya kadar başka yurtta kalacakmışız müdür öyle diyordu az önce."

"Biz ayrı eve çıkacaktık zaten başka yurtta kalmamıza gerek yok. Eşyaları alıp eve bırakmaya gidelim. Yarın oraya geçeriz."

"Olur. Buradan sıkılmıştım zaten, az kalsın ölecektik kızım."

"Aman sus, Allah korudu bizi."

Sıra onlara geldiğinde ailelerini dışarıda bırakıp birlikte yurda girdiler. İs kokusundan burunlarını kapatıp merdivenleri hızlı çıkarak odalarının olduğu kata geldiler. Alt katlar durulmayacak gibiydi ama onların katları iyiydi. Elena korktuğu için ilk önce onun odasına girdiler. Eşyaları el birliğiyle bavula koyup odadan ayrıldılar. Üst kata çıktıklarında güvenlik için katları gezen güvenliğe başıyla selam verip kendi odalarına girdiler. Yasemin'in eşyaları düzenli olduğu için rahatlıkla bavula koydu. Tuğba'nın eşyaları karışık olduğundan onun eşyalarını toplamak onları fazlasıyla odanın içinde oyaladı. Bavulun içine eşyaları tıkayıp, "Ben bunları aşağı indireyim," diyen Tuğba'ya, "Bekle beni," diyen Elena diğer eşyaları alıp peşinden gitti. Kızların

dağınık hallerine iç çeken Yasemin, "Ne zaman düzeleceksiniz," diyerek söylendi. Bu kızların toplu olacaklarına dair umudu yavaş yavaş tükeniyordu.

Yatağın üzerine oturup odanın içinde gözlerini gezdirdi. Bu odada sevdiği adama şiirler yazmıştı. Her ne kadar sıkıntı yaşasa da bu yurt ona Umut'u vermişti. Her ne olursa olsun iyi ki bu yurda gelmişim diyerek ayağa kalktı. Kitaplarının olduğu kutuyu eline alıp odadan dışarı çıktı.

Güzel günler veren Akif yurdu güzel seven adam da vermişti ona.

Hızlı adımlarla merdivenleri indi. Güvenliğe, "Hoşça kalın," diyerek kapıdan çıktı. Ailesi yurdun önünde onu bekliyorlardı. Umut kalabalığın arasından geçip onun kucağındaki kutuyu alıp, "Gitme zamanı," dedi. Arkasını dönüp, "Hoşça kal Akif yurdu," diye bağırdı Yasemin.

"Geldiğimizde hoş geldin diye sitede yazıyorlardı. Acaba şimdide güle güle yazıyorlar mıdır? Durun bakayım."

"Ben baktım yazmıyorlar Tuğba," diyen Elana başını olumsuz anlamda iki yana sallarken, "Alçaklar," diyen Tuğba omzunu silkip arabaya ilerledi. Sanki onun bu tavrı yurdun umurundaydı.

Yurtla bütün bağlarını koparan kızlar aileleriyle birlikte yeni kalacakları eve doğru yola koyuldular. Her biri yeni hayatları için fazlasıyla heyecanlıydılar. Yurtta istedikleri gibi dolaşamadıkları için sıkıntı yaşadıkları çok oluyordu. Onlar için en önemlisi dersleriydi, sınav zamanları odalarına tıkanıp küçük kutunun içinde derslerine çalışmaya çalışıyorlardı. Şimdi tam tersi olacaktı, büyük bir evin içinde istedikleri gibi derslerine çalışacaklar, canları istediği saatte eve girip çıkabileceklerdi. Bu yönden mutlu oldukları için aileleri tarafından neşeleri gözle görülecek şekilde fark ediliyordu.

İlk başlarda Yasemin için endişe duyan babası onun güzel dostlara sahip olduğunu gördüğü için gönlü rahattı. Kızı burada kardeş diyebileceği insanlarla beraberdi. Bu durumda gözü arkada kalmadan Adana'ya gideceği için huzursuz hissetmiyordu.

Arabaları durdurup yağan yağmurun altında ıslanmamak adına hemen binanın içine girdiler. Umut ve diğerleri eşyaları yukarı çıkarırken Talha Bey kızların kalacağı dairenin kapısını açıp, "Buyurun hanımlar," dedi tebessüm ederek.

Umut'un kenara bıraktığı bavulunu alan Yasemin ayakkabılarını çıkarıp evin içine girdiğinde hiçbir yere sapmadan kenara çekildi. Tuğba ve Elena'da içeri girince aileleri evi incelerek hole giriş yaptılar. Elena'nın anneannesiyle dedesi dikkatli gözlerle evi incelerken Tuğba'nın teyzesi yeğeninin yanına geçmiş, "Sen beğendiysen benim için sorun yok," dedi. "Biliyorsun kendi evinde var. Orada da kalabilirsin."

"Biliyorum teyze, ama ben burada arkadaşımla birlikte kalmak istiyorum. Evi beğendim o yüzden kararımdan vazgeçmem."

"Sen bilirsin kızım."

Onlar kendi aralarında konuşurken Yasemin'le babası salona geçip klasik koltuklara oturdular. Babası nefesini içine çekip kızının elini kendi avuç içine aldı.

"Sen nerede mutlu olursan orada yaşa kızım. Bu evde rahat olacaksan kal. Benim için önemli olan senin güvenliğin, başına bir şey gelecek diye korkuyorum. Bu devirde erkek kız çocuk ayrı olmaz biliyorum ama ben diğer babalardan biraz daha tedirginim. Erkek çocuklar için tehlikeli olan dünyada kız çocuklarının başına gelenleri duyuyoruz. Sen aklı başında bir kızsın, doğruyu yanlışı bilirsin. O yüzden sana zarar verecek insanlardan uzak dur, seninle aynı tabaktan çorba içecek dostunla yakın ol kızım."

"Ben her şeyi düşünüyorum baba. Aklın ben de kalmasın, merak etme kendime dikkat edeceğim. Eskiden olduğu gibi seninle sürekli mesajlaşacağız, konuşacağız. Asla meraklanacağın bir harekette bulunmayacağım."

"Eminim bulunmazsın, ben kendi kendime pimpirikli bir adam olup çıktım. Hele ki dün akşamki yangından sonra hepten dört dönerim evin içinde. Acaba iyi midir, bir şey olmuş mudur diyerek düşünmekten kafayı yerim."

"Babam korkma, çok şükür dünü atlattık. İnsanoğlunun başına her iş gelebilir. Önemli olan önlemimizi alıp kendimizi korumalıyız. Söz veriyorum asla seni merakta bırakmayacağım. Her an her dakika arayacağım."

Kızının elini öpen adam kapıda onları izleyen Umut'a gözleriyle yanını oturmasını işaret etti. İnce kazağının kollarını hafif yukarı çekip Erdal Beyin yanına oturan Umut yüzünü rahat görmek için oturuşunu yana doğru kaydırdı.

"Allah var seni sevdim. Duruşun, efendiliğin tıpkı yeğenlerim gibi. Kızımı gözüm kapalı onlara emanet ederim, dün akşam farkına vardım ki sana da kızımı gözüm kapalı emanet edebilirim. Kendinden çok onu sakınıyorsun, ruhunla ona değer veriyorsun bu da beni mutlu ediyor. Ben yarın sabah gideceğim, yakın bir zamanda yüzükleriniz takılacak. Farz et ki Yasemin senin sözlün, baban annene nasıl davranıyorsa sen de ona öyle davran oğlum. Kadınlar başımızın tacıdır, baban anneni nasıl baş tacı yapıyorsa sen de kızımı yap. Bu söylediklerim kızım içinde geçerli. Birbirinize saygılı olun, siz artık ciddi bir yola girdiniz. Bu yolda kalplerinizi kırmayın, dönüşü olmayan sözler birbirinize söylemeyin. Ve geleceğinizi asla çöpe atmayın. Okulunuzu okuyup mesleğinizi elinize alın."

Umut ile Yasemin'in eline hafif vurup, "Tamam mı?" dediğinde, "Tamam," dediler aynı anda. "Güzel," diyen adam deminden beri konuşmadan onları dinleyen Talha Beye, "Sözü

aldık," dedi. "Eğer derslerini boşlarsalar okul bitinceye kadar bunları görüştürmeyelim."

"Eğer öyle bir şey yaparsalar o zaman telefonla bile konuşamazlar."

Gözlerini büyüten ikili babalarına şaşkın halde bakarken iki adam onların bakışlarına gülmeden ayağa kalkıp diğerlerinin yanına geçtiler. Heyecandan her zaman olduğu gibi saçlarını karıştıran Umut, "Eve gelir gelmez derslerimizin üstüne düşmeliyiz," dedi. "Evlenince de gezelim, film izleyelim aman boş ver dersi dersem engel ol, olur mu?"

Kahkaha atan Yasemin, "Olur," dediğinde, "Gülme," diyerek mırıldandı. "Babalarımız ciddi, görmedin mi gözlerindeki kararlılığı. Seni göremediğim gibi sesine hasret bırakır bunlar bizi. Benden çok senin derslerinin üzerine düşeceğiz. Ben bir şekilde toparlarım sen tek dersten kalırsan baban seni benden alır."

Umut'un panik yaptığını fark eden Yasemin onu daha fazla korkutmak adına, "Yapar mı yapar," dedi sesinin tonunu ciddi çıkararak. "Babam sinirlendiği zaman gözleri kimseyi görmez ona göre dikkatli olmak gerekiyor. Yok öyle gezelim, film izleyelim demeler. Okul bitinceye kadar belki ayrı odalarda kalmamız en sağlıklısı olur."

"Yok artık," diyen Umut Yasemin'e yaklaştığında genç kız gülmemek için ayağa kalkıp odadan ayrıldı. Şaşkın bir vaziyette bıraktığı adamın karma karışık ruh halini görmeden Elena'nın yanına oturdu.

"Ev güzel, çocuklarda mutlu. Biz kalkalım o zaman. Hafta sonu Elena'nın annesiyle babası gelecek onlarda kızlarının kaldığı yeri görmek isterler. Buraya gelirlerse sizin için sıkıntı olur mu kızlar?"

"Hayır," diyen Yasemin, "Gelsinler tabii," dedi. "Elena'nın

annesiyle babasını merak ediyorum açıkçası gelmeleri güzel olur."

Gülümseyen yaşlı çift, "Biz kalkalım o zaman," dediler.

"Buyurun misafirimiz olun. Gençler yarın sabah gelirler buraya."

"Sağ olun. Biz eve gitsek iyi olur Elena gelmek isterse gelsin sizinle."

"İsterim," diyen Elena Tuğba'ya çevirdi bakışlarını. "Ben de isterim," diyen genç kız teyzesine baktığında onlar işleri olduğunu söyleyip teklifi nazik bir şekilde geri çevirdiler. Saat geç olduğu için hepsi ayaklandılar.

Yarın eve gelince eşyalarını yerleştirme kararı alan kızlar aileleriyle birlikte evden ayrıldılar. Erkekler Serkan'ın arabasına binerken kızlar Talha Beyin arabasına bindiler. Onlarla iç içe oldukları için mutlu olan Yasemin Tuğba'ya, "Çok mutluyum," dedi fısıldayarak. Babasıyla Talha Bey konuşuyor olsalar da onu duymalarını istemiyordu.

"Mutluluğunu gözlerinden görebiliyorum. Bu yangın sizi daha çok yakınlaştırdı iyi ki yanmış mı demeliyiz yurt?"

"Saçmalama," diyen Yasemin sırıtırken, "Tuğba'ya katılıyorum," diyen Elena sesli gülünce elini dudaklarının üzerine bastırdı.

"Baksana babalarınız şimdiden dünür gibi davranıyorlar. E yakın bir zamanda yüzüklerde takılır, sanırım Umut Beyin istediği gibi bu yazda düğününüz olur. Valla sizden iyisi yok."

Tuğba konuştukça kaburgalarının arasından çıkacak olan kalbi her an kalp krizi geçirtecek boyuta sokuyordu Yasemin'i. Sürekli dudaklarını diliyle ıslatıyor, sanki çok sıcakmış gibi ellerini yüzünün önünde sallıyordu. Yanakları hafif pembeleştiği için kıkır kıkır gülen kızlara susun demeyi ihmal etmiyordu.

"Arabada takılamıyorum sana eve gidelim Umut'la ikinize takılacağım," diyen Tuğba'nın bacağını hafif sıkıp, "Sussana," diye mırıldandı.

"Susmak istemiyorum, konuşma özgürlüğümü elimden alamazsınız Yasemin Hanım."

"İyi konuş," diyerek arkasını arkadaşına dönüp alnını cama yasladı. Gözlerini kapatıp elini göğsünün üzerine koydu. İçinde bayram coşkusu varken tuhaf hareketler yapmamak adına kendini zor tutuyordu.

Yolculuk boyunca kendini sıkmış, sonunda Umut'un evine geldiklerinde derin nefes aldı. Yanında onu güldürmek için konuşan arkadaşlarına karşılık vermemek için kendini fazlasıyla sıkmıştı.

Şu an ise rahatlamış halde akşam yemeği için Azra Hanıma sofrayı kurmaya yardımcı oluyordu kızlarla. Murat'la sohbet eden Umut fırsat bulup onu kenara çekmek istiyordu konuşmak için. Ne zaman boş bir anına denk gelse araya biri giriyor genç kızla konuşmasına engel oluyordu.

"Yasemin," diyen Irmak genç kızın kolunu tutup, "Benimle gelir misin? dedi. "Bir saniye," diyen Yasemin elindeki salata tabağını masanın üstüne bırakıp Irmak'la beraber kimsenin olmadığı köşeye geçti.

"Kuzenin Murat'ın sevgilisi var mı?"

Şaşkınlıkla Irmak'a bakan Yasemin, "Yok her halde," dediğinde ellerini birbirine vuran Irmak, "Numarasını bana verir misin?" dedi.

"Ondan iste o versin," diyen Yasemin Irmak'ın yanından uzaklaşacakken genç kız kolunu tutup, "İsteyemem," dedi. "Versen ne olur ki?"

"Ayıp olur Irmak, onun haberi olmadan veremem numara-

sını. Sen iste o verir."

Dudaklarını büzen Irmak, "Öyle olsun," diyerek Yasemin'in yanından uzaklaşırken sıkıntıyla iç çeken Yasemin onu izleyen kuzeni Murat'la Umut'a bir şey yok der gibi başını iki yana salladı.

"Yemekler hazır buyurun gelin."

Gözleri Irmak'ın üzerindeyken Tuğba'nın yanına oturdu. Irmak annesinin yanında oturmuş ağır hareketlerle çorbayı karıştırıyordu. Aslında numarayı verirdi ama Irmak'ın üzülmesinden korkuyordu. O özel bir kız olduğu için eğer Murat tarafından olumsuz bir söz duyarsa kalbi çok kırılırdı. Bunun olmasını istemediği için numarayı vermeme taraftarıydı.

Çorbasını içip Irmak'ı izlemeyi bıraktı. Yemekten sonra durumu düzgün bir şekilde ona anlatır gönlünü alırdı.

"Ne oldu Yasemin? Irmak'ın da senin de yüzün asık."

"Murat'ın numarasını istedi, vermedim diye kırıldı bana."

"Verseydin kız," diyen Tuğba'nın bacağına vurup, "Biraz sessiz," dedi. Dudak okuyan Umut bir yandan çorbasını içiyor diğer yandan onları izliyordu. Bunu fark eden Yasemin, "Önüne dön," diyerek dudaklarını kıpırdattı. Gözlerini kısan adam elleriyle, "Yemekten sonra arka bahçeye gelin," dediğinde başını salladı Yasemin. Dikkat çekmemek adına bu konu hakkında daha fazla konuşmadan yemeklerini yedi. Sofrayı toplayıp büyüklere çay ikram ettikten sonra Tuğba'nın yanına geçip, "Dışarı çıkalım mı?" dedi. "Umut arka bahçeye gelin dedi."

"Onlar çıktılar. Sıkıldım siyaset konularını duymaktan. Hadi çıkalım."

"Biz dışarıdayız," diyerek ceketlerini alıp dışarı çıktılar. Irmak ve Elena peşlerinden gelirken Yasemin arkasını dönüp Irmak'ı çardağın altına çekti.

"Irmak beni yanlış anlama lütfen, Murat'a soracağım şimdi ver derse vereceğim numarasını."

"Gerek kalmadı ben ondan istedim o da numarasını verdi."

"Hangi ara?" diyen Yasemin şaşırırken Irmak, "Yarım saat oluyor," diyerek evin arkasına ilerledi.

"Kızdaki hıza bak, madem kendi alabiliyordu neden senden istedi numarayı? Her halde baktı Yasemin ona yardımcı olmayacak kendi işimi kendim halledeyim dedi."

"Sus be," diyerek hızlı adımlarla evin arkasına geçen Yasemin sesini kalınlaştırarak, "Hey," dediğinde Murat'la Umut'un kuzeni Sinan elindeki sigarayı hızla yere attılar. Kahkaha atan genç kız, "Yakalandınız," diyerek yanlarına yürüdü.

"Ah be yenge, son sigaramdı yapılır mı bu bize?"

"Cadaloz Yasemin, köyde de aynısını yapıyordu. Her defasında anneme yakalandığımı düşünüp sigarayı mundar ediyordum."

"Sigara sağlığa zararlı beyler içmeyin, gençliğinizin baharında ciğerlerinizden olmayın."

Umut'un yanına oturup, "Değil mi?" dedi ses tonunu bu sefer yumuşatarak.

"Haklısın güzelim. Kendilerini zehirledikleri gibi bizi de zehirliyorlar."

"Yakında bırakacağım," diyen Sinan kız kardeşi Irmak'ı kolunun altına alıp saçlarını öptü. "Ben de bırakacağım," diyen Murat'a kaşlarını kaldırarak bakan Yasemin, "Bunu her ay söylüyorsun," dediğinde, "Bu sefer kesin bırakacağım," dedi ciddi ses tonuyla Murat. "Yakında askere gideceğim, bak görürsün döndüğümde bir tane bile içmeyeceğim."

"Umarım," diyen Yasemin başını Umut'a çevirip, "Sen sa-

kın içme olur mu?" dedi.

"İçmem. Onun zararlarını bildiğim için merak etme kendimi zehirlemem."

"Aman," diyen Sinan duvar dibinde duran topa vurup, "Sen de benim gibi kara sevdaya yakalan görürüm o zaman seni," dedi dişleri arasında mırıldanarak.

"Aman Allah korusun," diyen Umut Yasemin'i kendine çekip, "Bir an önce evlenmeliyiz," dedi. "Yoksa bu Sinan'ın mutluluğumuzda gözü kalır."

"Sinan abi bu aralar herkese kafayı takmış abi," diyen Ali'ye, "Haklısın kardeşim," dedi. "Sevgilisi peşinden sürüklüyor diye bizim de aynı şeyleri yaşamamızı istiyor. Hayır, kendi manyak kız arkadaşı ondan manyak."

Kalın sesiyle kahkaha atan Sinan, "Bu söylediklerinizi Nehir'e söyleyebilirim," dedi pis sırıtışı yüzünü kaplarken.

"Aman ha," diye bağıran Ali ortada duran topu ayağının altına aldı. "Abi o kızla asla uğraşamam valla beni dövebilir onda o potansiyel var. Geçen gün Mina'ya dışarı çıkamazsın dediğimde üzerime yürüdü. Nasıl korktum görseniz, dedim Ali kaç bu kız seni dövecek."

Kahkaha atmaktan gözleri dolan Yasemin'i içine katmak isteyen Umut alt dudağını ısırıp ellerini yumruk yaptı. Kollarının arasına alıp sımsıkı sarılmak istiyordu. Yanaklarını öpüp o güzel yüzüne şarkılar söylemek istiyordu. Düşünceleri yüzünden terlemeye başlarken kazağının önünü çekiştirip, "Dua et dövmemiş seni," dedi. "Oğlum, Nehir Sinan'a posta koyuyor valla seni ayağının altına alırsa ertesi gün kendini yoğun bakımda bulursun."

"Ne ertesi günü abi, anında kaldırırız bunu. Okuldan bir arkadaş ders notlarını istemek için beni aradı. Saat de akşamın onu, kızın ismini ekranda görür görmez elimden telefonu alıp

açtı. Buyur diyerek kızın lafını ağzına tıktı ilk anda. Kız korkudan telefonu kapatırken ne yapıyorsun dedim. Abi nereden dedim, sen beni bununla mı aldatıyorsun diyerek omzuma yumruğu geçirdi. İki gün üstüne yatamadım kolumun."

Artık kendini tutamayan kızlar gibi bağıra bağıra gülen erkekler, "Helal yengeye," diyerek Sinan'la dalga geçmeye başladılar. "Kesin sesinizi," diyen Sinan sevgilisinin sesini duymak için telefonu cebinden çıkarıp gülen grubun yanından ayrıldı. Sıra Yasemin'le Umut'a gelince ellerini birbirine sürten kuzeni Demir, "Bundan sonra senin evinde kalırız abi," dedi. Kaşlarını havaya kaldıran Umut, "Sizin eviniz yok mu?" diye sitem ederken Yasemin dirseğiyle onu uyarıyordu.

"Var ama siz de kalkmak daha zevkli olacak. Parti yaparız evde, çılgınlar gibi eğleniriz."

"Bizim ev gece kulübü olmayacak yalnız. Geleceğiniz zaman çat kapı gelmeyin, efendi gibi arayın, abi biz geliyoruz deyin haberimiz olsun. Bir anda gelirsiniz sizi eve almam ona göre."

"Görürsün sen," diyen Demir sırıtırken, "Ben de İstanbul'a geldiğim zaman siz de kalırım," diyen Murat'a Yasemin, "Olur," diyecekken, "Burada kalırsın kardeşim," diyen Umut yüzünden ağzını kapatmak durumunda kaldı. "Bizim ev küçük olduğu için sığamayız."

Üç oda ve bir salonu olan ev nasıl küçük oluyordu anlamıyordu Yasemin. "Ayıp ediyorsun Umut," diyerek mırıldandığında, "Hiçte bile," diyen Umut genç kıza göz kırptı. "Bunlara elimizi verirsek kolumuzu kaptırırız. Serserilikten başka bir şeyden anlamıyorlar. Olgunlaşınca bize gelirler."

Gözlerini devirip, "Siz Umut'un kusuruna bakmayın," dedi kuzenlerine. "O ne dediğini bilmiyor."

"Biliyorum," diyen Umut'un elini sıkınca Demir, "Biz alın-

mayız yenge," dedi.

"Bak ben sana dedim bunlar yüzsüz, o yüzden sen bunları kafana takma. Gelme diyelim, eğer gelin dersek bizden çıkmazlar."

Başını iki yana sallayan genç kız, "Sen nasıl istersen," dediğinde, "Bunlarda uçtu," diyen grup yanlarından kalkıp ortada duran topu alıp ileri doğru gittiler. Murat'la bakışan Irmak'ın üzerinde göz gezdiren Yasemin gözlerini kısıp, "Ne oluyor?" diyerek mırıldandı.

"Yarın babanı yolcu ettikten sonra eve geçmeden alışveriş yaparız. İki evde boş."

"Olur. Çok heyecanlıyım."

"Ben de, hele ki birlikte yaşayacağımız için daha çok heyecanlıyım. Umarım zaman bir önce geçer. Yoksa ben yaşlanacağım."

"Geçer geçer, bu güzel günlerimizin tadını çıkaralım her şeyi vaktinde yaşayalım bizim için en önemlisi bu."

***

Sabah Yasemin'in babasıyla kuzeni Murat'ı yolcu ettikten sonra havaalanından dönen ikili arabanın içinde konuşmadan akıp giden yolu izliyorlardı. Arkadaşları erkenden eve gitmişlerdi. Onlar eve gitmeden market alışverişi yapacakları için ilk sorumluluklarını bu sabah almışlardı.

Genç adamın yüzünü izleyen Yasemin onun düşüncelerini merak ediyordu. Umut parmaklarını bacağına hafif vurarak yolu izliyordu. Kalın dudakları iki yana kıvrılmış yan profilden gülümsediğini görebiliyordu. Şimdi eskisinden daha yakın ola-

caktılar. Babası sınavlarınız başlamadan yüzükler takılır demişti. Bu da demek oluyordu ki üç hafta içinde sözlenecektiler. Bunun heyecanını şimdiden yaşıyordu ikisi. Zaman her gün biraz daha yaklaştırıyordu onları. Birbirlerine uzaktan mektup yazarken şimdi şiirler, sözler gözlerinin içine bakarak dökülecekti dillerinden.

Gözleri onu izlerken yan dönüp tebessüm etti Umut. Ellerini kaldıracağı zaman kaşlarını yukarı kaldırdı Yasemin. Gözlerini kısıp ellerini indirdi. O ne zaman ellerini kaldırıp konuşursa Yasemin'de bu şekilde karşılık veriyordu.

"Mahallenin girişinde market var, biz orada inelim alışveriş yapalım."

Eskisi gibi zor olmasa da sesli konuşurken biraz daha kendine güveniyordu. Tebessüm edip, "Olur," dedi Yasemin.

Taksi şoförü mahallenin başında arabayı durdurunca Umut parayı ona uzattı. Yasemin'le birlikte arabadan inip marketin içine girdiler.

Umut köşede duran sepeti alıp "Ne alacağız?" dedi biraz yüksek sesle. Konuşmak için kendini zorladığı için sesi yüksek çıkıyordu. Bu da insanların dikkatini çekiyordu. Kimi sorun etmese de bazı insanlar tuhaf bir şekilde ona bakıyordu bu durum en az onu huzursuz ettiği gibi Yasemin'i de huzursuz ediyordu.

Geriliyordu, kulağında işitme cihazı var belli ki zor duyuyor ve konuşuyor. Bunu anlamaları zor olmamalıydı. Genç adamın o anda bozulan yüz ifadesini görünce insanlara kaşlarını çatarak bakıyordu. Anlayışsız insanlara katlanamıyordu.

"Önce kahvaltılık alalım," diyerek Umut'u buzdolaplarının olduğu kısma yönlendirdi. Peynir çeşitlerinden iki adet alıp sepete koydu. Umut'ta salam ve diğer kahvaltılık türlerini alıp sepete doldurdu. İki eve alışveriş yaptıkları için fazladan yiyecek alıyordular.

Sepeti doldurup hesabı birlikte ödedikten sonra marketten ayrıldılar. İkisinin eli doluyken önlerinde duran rampa gözlerinde büyüyordu. Adım attıkları her dakika ellerindeki poşetler kollarını aşağı çekiyordu.

Dinlenmek için poşetleri yere bırakıp kaldırama oturdular. Umut'un alnı terlemişti, Yasemin montunun cebinden selpak çıkarıp alnını sildi. Genç adam başını yana eğip, "Teşekkür ederim," dedi elleriyle. Yorulmuştu bu yüzden de hızlı nefes alıp verdiği için sesli konuşsun diye onu zorlamayacaktı. Göğsü hızlı inip kalkıyordu. Nefesi zor alıp verirken bir de konuşacağım diye çabalarsa hepten zorlanırdı.

"Keşke Serkan geleyim mi dediğinde gel deseydik. Yoruldun."

"Sadece ben değil sen de yoruldun. Biraz dinlenelim gideriz."

Başını sallayıp sırtını bahçe duvarına yasladı Umut.

"Annem bu mahallede büyümüş. Çocukluğu bu sokakta geçmiş. Kim bilir oturduğumuz kaldırımın üzerinden kaç kez geçmiştir?"

"Küçük Azra'yı gözlerinin önüne getirebiliyor musun?"

"Evet, küçüklük fotoğraflarını gördüğüm günden beri ne zaman bu mahalleye gelsem annem, teyzemle birlikte büyümüş gibi hissediyorum. Hoş annem beni kucağına aldığında yirmi yaşındaymış, onunla büyüdüm desem yeridir."

"Çok şanslısın bunu her zaman söylüyorum. İnsanın annesiyle arkadaş gibi olması harika bir his. Biz annemle vakit geçiremedik ama babamla arkadaş olduk. Top oynadık, saklambaç oynadık mahallemde babamla bir sürü anım var."

"Babanı seviyorum Yasemin. Sana değer veriyor, normalde babam dışında başka bir adamın yanında rahat olamam ama senin babanın yanında çok rahatım. Düşün ona baba demek için kendimi zor tutuyorum."

Kahkaha atıp, "Aman ha," dedi. "Adamın kalbine indirme, zaten çok erken diye küçük söylemlerde bulunuyor bana. O yüzden sen en iyisi yüzük takılıncaya kadar bekle."

Göz kırpıp poşetleri eline aldı genç adam. "Sen bekle diyorsan beklerim," dedi bağırarak. Gülümseyip başını iki yana salladı Yasemin.

"Bağırma. İlk günden arkamızdan konuşturacaksın komşuları."

Hiç kimse umurunda olmadığı için, "Hadi gidelim," dedi. İnsanları kafaya takıp mutlu olduğu anlarını bozmazdı. İstediği yerde istediği şekilde sevdiğiyle eğlenirdi.

Poşetleri eline alıp dinlenmiş halde bayırı çıkmaya başladılar. Umut parmağını köşede duran küçük bakkala uzattı. "Annemle babam ilk burada karşılaşmış. Annem babamın sert gövdesine çarpınca kalçasının üzerine düşmüş. Babam diyor ki anneni görevdeyken rüyamda gördüm. Kınalı elleriyle bana su içirdi, onu canlı bir şekilde karşımda görünce kalbim duracaktı dedi."

"Ne güzel," dedi iç çekerek Yasemin. "Annenle babanın aşkına hayranım şimdi bile birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar."

"Umarım bir ömür uzun yılları olur."

"İnşallah."

Sohbet ederek eve geldiklerinde oturmadan aldıklarını dolaba yerleştirdiler. Yasin ve Serkan kendi evleri için alınan yiyecekleri üst kata taşıdılar. Umut'ta üzerimi değiştireyim diyerek üst kata çıkınca, kızlarla salonda masayı hazırlayıp aşağı inmelerini beklediler.

"Karşı binada Neşe teyze, Selim amca ve Buğra amca oturuyormuş. Eşleriyle pencereden bakışarak tanışmışlar. Düşün-

sene her akşam sevdiğin adamla uyuyuncaya kadar pencereden bakışıyorsun. Ne romantik."

Elena'ya hak verip, "Kesinlikle," dedi. "Bu mahalle onların aşkına şahit olmuş, aradan yıllar geçmiş şimdi çocukları burada."

"Kızlar onu bunu bırakında Irmak'ı aradım sabah senin kuzene gönlünü kaptırmış. Bir gecede âşık mı oldun Irmak diyorum evet diyor. Murat onun hislerinin farkına varırsa ya beni arama derse."

Kaşlarını çatıp, "Murat öyle bir şey yapmaz," dedi Yasemin. "Ama kıza da ümit vermez, onu kırmadan konuşur. Tabii Irmak nasıl tepki verir bilmiyorum. Durumunu biliyorsunuz, o güzel kalbi kırılırsa çok üzülürüm."

"Al benden de o kadar. Görsen nasıl heyecanla konuşuyordu. Irmak o seninle arkadaş olarak konuşuyordur dedim. Şimdi arkadaşız ileride beni sevebilir dedi."

"Of, dün sohbet ediyoruz diye Murat'la da konuşamadım bu konuyu. Emin olun Murat o niyetle yaklaşmaz ona. Gönlü olsa evet derim ama asla birine karşı duygusal anlamda bir şey hissetmezse konuşmaz. Bunu kendine yakıştırmaz."

"Murat'ı tanıdık canım o yönden sıkıntı yok. Irmak bazı durumları yanlış anlayabilir bunun için konuşsan yeter. En azından o da ona göre davranır."

"Gün içerisinde arayacağım onu."

Evin kapısı açılınca susup masanın üzerinde duran bardaklara çayı doldurdu Yasemin.

"Geç kaldınız."

"Buzdolabını yerleştirdik sonra üstümüzü değiştirdik."

Yasemin'in yanındaki sandalyeyi çekip, "Anca bitti işimiz," dedi Umut. Başını iki yana sallayıp, "Bir de kızlara geç hazırla-

nıyorlar derler" dedi homurdanarak. Onların ilişkilerinde bekleten taraf değil bekleyen taraf olacaktı Yasemin.

"Bir daha olmasın," diyerek tabağına soğumuş omlet aldı. Onlar yüzünden omlet buz gibi olmuştu.

"Akşam yemeklerini birlikte yeriz kızlar. Hatta sabah kahvaltılarında da birlikte oluruz."

"Çok biliyorsun Serkan, evimizi ayrı sürekli bize gelmek yok valla Güneş ablaya söylerim."

Peçeteyle ağzını silip, "Tuğba haklı," dedi Yasemin. "Evin anahtarını alayım Umut."

"Ama bendeki yedek anahtar sizden haber alamadığımızda eve gireriz bununla."

"Başka?"

"Haber alamadığımızda dedim, kapıya vururuz, ararız baktık bize dönüş yapmıyorsunuz o zaman eve girmek durumunda kalırız. Söz sizi rahatsız etmeyeceğiz."

Gözlerinin içi gibi ses tonu da doğru söylüyordu. "Peki," diyerek önüne döndü Yasemin. Kahvaltısına kaldığı yerden devam ederken Irmak olayını Umut'a bir şekilde söylemesi gerektiğini de aklına kazıyordu. Eğer söylemezse kırılırdı, aramızda sır olmayacak diye birbirlerine söz vermişti. Her şey güzel gidiyorken huzurlarını kaçıracak en ufak bir olayı bile saklamamaları lazımdı.

Kahvaltılarını bitirdikten sonra akşama kadar evin içinde vakit geçirdiler. Saat on bire gelirken Yasin duş alacağım diyerek yukarı çıktı. Umut'la Serkan'ın gitmeye niyeti yokmuş gibi koltuğa yayılmışlar televizyon izliyorlardı. Elena'yla Tuğba ise yorgunluktan gözlerini kapanıyordu.

Oturduğu yerde kıpırdayıp, "Kızların uykusu geldi isterse-

niz evinize çıkın," dedi Yasemin. Onu duymuyorlarmış gibi televizyona bakan ikiliye, "Ciddi misiniz?" dediğinde Umut elini ağzına bastırıp esnemesini engel oldu.

"Harbi siz bu evden gitmeyeceksiniz. Talha amcayı arıyorum."

Aynı anda oturdukları yerden kalkıp koşar adım salonun çıkışına yürüdüler. Kıkırdayıp oturduğu yerden kalktı genç kız. Onları yolcu etmek için kapıya kadar peşlerinden gitti. Ayakkabılarını giyip doğrulan Umut göz kırpıp, "İyi geceler," dediğinde, "Bir saniye," dedi. Serkan, "İyi geceler," deyip merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Umut omzunu kapıya yaslayıp Yasemin'in ne söyleyeceğini merak ediyordu. Burada kal demesini bekliyorsa yanılıyordu.

"Irmak Murat'ın numarasını istedi vermedim. Kendisi ondan almış, sanırım kuzenime karşı farklı duygular hissediyor. Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey, bırak konuşsunlar. Murat üzmez onu."

"Üzmeyeceğini ben de biliyorum ya Irmak ona daha fazla bağlanırsa?"

"Şimdi konuşma dersen inat edip daha çok aramak ister. O yüzden bırakalım konuşsun zaten sıkılınca aramaz. Ayran gönüllü o.

"Sen öyle diyorsan öyledir. Hadi git yat."

"Uykum yok ama gideyim bari," diyerek Yasemin'e doğru eğildi. Yasemin başını geri çekip parmağını yüzünün önünde sallayınca oflayıp arkasını döndü. Şımarık adamıydı onun.

Kapıyı kapatıp, "Kızlar odanıza," diye bağırdı. Kızlar bu anı bekliyorlarmış gibi oturdukları yerden kalkıp odalarına gittiler.

Yasemin ise televizyonu kapatıp çerez tabaklarını topladı.

Evde olmak iyi hissettiriyordu. Pencere kenarlarına vuran yağmur sesi, evin içinin sıcacık olması kendi evimdeymiş hissi veriyordu. Bu evin içinde birilerinin anıları vardı. Onların dolaştığı her yerde onlar dolaşmıştı. Azra Hanım'ın annesinin çocukluk anıları bu evin içindeydi. Çok mu duygusaldı acaba? Her şeyi ince detayına kadar düşünüyordu. Hayal dünyası fazlasıyla genişti. Tek kaldığı anda aklı tamamen başka yerlere gidiyordu.

Mutfağın ışığını kapatıp odasına girdi. Kapının kenarında duran ışığın düğmesine basıp odayı aydınlattı. Uykusu olmadığı için ilk önce eşyalarını tek tek dolabın içine yerleştirdi. Boşalan bavulu dolabın yanına koyarken yatağa temiz çarşaf serdi. Yarım saat içinde işleri bittiğinde tülü sonuna kadar açıp parkeye oturdu. Önüne çektiği laptop masasının üstüne defterini ve kalemini çıkardı. Telefonunu da yere bıraktığında camı hafif kaydırıp yağmurun sesini daha iyi duymak istedi.

Bir süre dışarı izlerken parmaklarının arasında olan kalemi döndürdü. Ruhu yazma arzusuyla çalkalanırken defterin kapağını açıp ilk kelimesini yazdı.

Selam...

Uzun zaman oldu sana yazmayalı. Sanırım sevdiğim adama kavuştuğum için seni biraz boşladım. Bunun için kusuruma bakma lütfen, bendeki yerin her zaman çok farklı biliyorsun. Umarım bana kırgınlığın geçmiştir, sana uzun uzun sevdiğim adamı anlatmak istiyorum. Sana uğramadığım zaman neler yaptığımızı anlatmak istiyorum. Anlayacağın ben çok heyecanlıyım, o yüzden sabırla beni dinlersen mutlu olurum sevgili sırdaşım.

Bir adam sevdim, yüzü güzel, bir adam sevdim, kalbi çok güzel. Kimse için kötülük düşünmeyen, her zaman pozitif olan... Gözlerimin içine bakıp beni üzmemek için çabalayan bir adamı çok sevdim. Ve ben bu adamla az kalsın yollarımı ayırıyordum. Kalbimi öldürecektim, sana uğrayamayacaktım. O hayatımda olmazsa sanırım parmaklarım bu güzel sözler için kalem tutmazdı.

Kalbimden bir daha güzel sözler geçmezdi sanırım. İyi ki gitmemiş biliyor musun iyi ki ben git dediğim halde benimle kalmış.

Çok mutluyum sevgili sırdaşım. Ben sevdiğim adamla evleniyorum. Belki sen de herkes gibi erken diyeceksin. Evlilik ciddi sorumluluk getirir diyeceksin, siz yapamazsınız, altından kalkamazsınız diyeceksin. İnan yapabileceğimize inanıyoruz. Biz bir olduktan sonra her zorluğa göğüs gereceğimizi düşünüyoruz. Bu zor hayata inat el ele savaşacak, yan yana yürüyerek üzerimize gelen zorlukları kolaylıkla aşacağız.

Mutluyum sevgili sırdaşım. Kalemimi burada durduruyorum, merak etme sana gelmek için geç kalmayacağım. Yakın bir zamanda tekrar seninle bulaşacağız. O güne kadar kendine iyi bak.

Kalemin kapağını kapatıp masanın üzerine bıraktı. Defterin kapağını kapattığında telefonuna gelen mesaj sesiyle yatağa uzandı. Yastığının üstüne bıraktığı telefonu alıp bacaklarını uzattığında yüzündeki gülümsemeyle ekranda yazan yazıları okudu.

UMUT...

Öylesine güzel seviyorum ki seni, öylesine saf, öylesine derin ve "öylesine" değil. (Özdemir Asaf)

Karşı binanın boş camına yansıyan görüntünü sabaha kadar izleyebilirim. Ara sıra gülümseyen dudaklarını, hızlı hızlı hareket eden parmaklarını bir ömür izleyebilirim Yasemin. Hareket ettiğin her an kalbim yerinden çıkacak sanki. Ne yapacak, gülümseyecek mi, dışarı bakacak mı diye düşünmekten yerimde zor duruyorum. Keşke şu düğün bir an önce olsa seni uzaktan değil yakından izlesem.

Bakışlarını karşı binaya çevirdi. Boş cama yansıyan görüntü tek onun değil Umut'un da görüntüsüydü. Yasemin gibi yere oturmuş dışarıyı izliyordu. Daha doğrusu karşı cama yansıyan genç kızın görüntüsünü izliyordu. Onun gibi dönüp ellerini çenesinin altına aldı genç kız. Yabancı bir evin camına yansı-

yan görüntülerini izliyordular. Biri bu hallerini görse neler derdi kim bilir. Elena'nın dediği gibi bu mahalle aşk mahallesiydi. İlk günden birbirlerini yabancı bir evin camına misafir etmişti.

Ve o ev doluncaya kadar her gece misafir edecekti...

Elini aralık olan camdan dışarı uzattı. Yağmur suyu avuç içine dolarken gözleri karşı binanın camındaydı. Yasemin gibi elini dışarı uzatmış suyun ikisinin eline bulaşmasına izin veriyordu Umut. Onun avucundan aşağı akan buz gibi su Yasemin'in avuçlarının arasına doluyordu. Sımsıcak, teninin sıcaklığının izini taşıyordu.

Bacaklarını karnına çekip çenesini dizlerine yasladı. Umut dizlerine doladığı sol kolunu serbest bırakıp saçlarıyla kavuşturdu elini. Uzun parmakları dağınık saçlarının arasında gezerken gözleri camın üzerindeydi. Eli saçlarının arasından hızlı bir şekilde yana doğru düştü. Sanırım yerde telefonu duruyordu. Sol elinin avuçlarının arasında duran telefonun ışığı yandı. Parmakları hızlı hareket ederek mesajın üzerinde dolandı. Yasemin'in telefonu titrediğinde telefonu çenesine dayayıp başıyla telefonu almasını işaret etti Yasemin'e.

Laptop masasının üzerinde duran telefonu alıp attığı mesajı okudu genç kız.

UMUT:

Yağmurun altında yürüyelim mi?

Saat gecenin on ikisiydi, neredeyse gece olmak üzereydi. Bir yanı otur aşağı bu soğukta dışarıda ne işin var derken diğer yanı bu fırsatı kaçırma diyordu. Gözleri tekrar Umut'un gözleriyle buluştuğunda başını aşağı yukarı salladı. Gülümseyip elini içeri aldı. Umut ayağa kalkarken masayı ileri itip o da ayağa kalktı. Perdeyi kapatıp dolaptan montunu aldı acele ederek. Odanın ışığını kapatıp telefonunu ve küçük cüzdanını montun cebine koydu. Ses çıkarmadan karanlık holde ilerleyip dış kapıyı açtı.

Karşısında Umut'u görünce irkilip, "Ödümü patlattın," dedi kısık sesle. Hangi ara inmişti aşağı farkında değil.

"Korkutmak istemedim. Kızlar uyanmasın diye de zile basmak istemedim. Hayır, yedek anahtarım var ama birileri kızar diye içeri giremiyorum."

Kaşlarını çatıp ayakkabılarını giydi Yasemin. "Sakın adımını atma," dedi onun gibi elleriyle. Umut, "Şimdilik," dediğinde kapıyı kapatıp kolunu sıktı. "Kapının kilidini değiştiririm."

"Pencereden girerim. Üçüncü kata tırmanmak zor değil benim için."

Başını aşağı yukarı sallayıp, "Haklısın," dedi Yasemin. "Ne de olsa senin baban yüzbaşıydı değil mi? Küçüklüğünden beri eğitim aldın.

"Evet. Sorun değil o yüzden."

Montunun fermuarını kapatıp açtığı demir kapının arasından geçti. Yağmur şiddetli yağmıyordu ama yine de onları ıslatacak kadar yağıyordu.

"Babana söyleyeyim de pencerelere demir taktırsın. Sabırsız bir oğlu var."

Siyah montunun şapkasını takıp, "Söyle," dediğinde bacağına hafif tekme attı Umut'un. Aynı şekilde Yasemin'in bacağına ayağını dokundurduğunda kızıyormuş gibi kaşlarını sert bir şekilde çattı genç kız. Umut, bundan hiçbir şekilde etkilenmedi. Bacağına bu sefer daha sert vurduğunda ayağını geri çekti, ayağına vuracağını anladığı an bayır aşağı koşmaya başladı genç kız. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Umut ardından geldiği için onu yakalamasın diye ondan hızlı koşmaya çalışıyordu. Bir yanda yağmur yüzüne çarpıyor diğer yanda gülmekten karnına ağrı girmişti. Durmasına fırsat vermeden önüne geçip kollarını iki yana açtı Umut. Yasemin'in alnı göğsüne çarptığı

için nefes nefese durdu. "Nereye kaçıyorsun?" dedi Yasemin gibi nefes nefese. "Seni yakalayamayacağımı mı sandın?"

"Hayır, yakalayabileceğini tabii ki düşündüm."

Başını yana eğip işaret parmağıyla başparmağını birleştirdi gözlerinin önünde. "Kısacık da olsa seni peşimden koşturmak istedim. Ve bunu başardım da kendimle gurur duyuyorum."

"Kollarını iki yana açıp gözlerini kapa ve sana sarıldığımı hayal et," dedi. Sesi yüksek çıkıyordu, bunu gecenin bir vakti umursamıyordu genç kız. Kendine inanamıyordu. "Sana sımsıkı sarılıyorum Yasemin, ince bedenini kollarımın arasına almış senin kokunu içime çekerek sımsıkı sarılıyorum."

Onun gibi kollarını iki yana açıp biraz bedenine yaklaştı genç kız. Bedenine değmeyen kolları iki yanda duruyordu. Yüzleri birbirine yakın, gözleri yüz hatlarının üzerinde dolaşıyordu. Her zaman olduğu gibi gözlerine hapsoluyordu. Bu gece ikisinde de farklılık vardı, gözleri dudaklarına uğramıştı. Bir süre aralık duran dudaklarını izlerken bakışları aynı anda çekip yutkundular. Umut sağ elini ensesine götürürken bakışları yeri buldu. Yasemin'in ise elleri birleşmiş ayağının altından akıp giden suya ayakkabısının ucunu bastırıyordu. Dudakları birbirine temas etmeden darmaduman olmuştular. Bu soğuk gecede yanakları yanarken, "Umut'un yürüyelim mi?" diyen efsunlu sesiyle adım atmaya başladı genç kız. Sanki yeni yürümeyi öğrenmiş bebek gibi adım atarken Umut'un ayaklarına uyum sağlıyordu ayakları. Umut'un alıp verdiği nefesi işittiği gibi, göğsünü döven kalp atışlarını acaba Umut'ta hissediyor mu diye merak etti.

"Parka girelim mi?"

"Olur."

Sonunda tek kelime edip biraz da olsa ortamdaki garipliği dağıttılar. Yasemin'in konuşmasıyla rahatlayan Umut'un yüzü gülümsediğinde onun gibi tebessüm etti genç kız.

"Sallanmak istiyorum hadi beni salla."

"Islak ama."

"Bir şey olmaz."

Salıncağa doğru koşup ıslak oturağa oturdu. Genç adam başını iki yana sallayarak yanına koştu. Arkasına geçip Yasemin'i öne doğru ittiğinde, "Hızlı salla," diye bağırdı genç kız.

"Düşersin."

"Merak etme alışık olduğum için düşmem. Hadi hızlı salla."

Kahkaha atıp aynı hızda salladığında kendi ayaklarıyla hızlanmaya çalışıyordu. Bir yerine zarar gelecek düşüncesiyle salıncağı tutuyordu Umut. O sıkı sıkı salıncağı tutarken Yasemin nasıl hızlanacaktı ki?

"Umut, rahat sallanamıyorum."

Önüne geçip salıncağı durdurdu genç adam. Ellerini zincirin üzerinde kaydırarak aşağı eğildi. Dizleri ıslak kumla buluştuğunda, "Islanıyorsun," dedi sesinin tonunu kısık tutmaya çalışarak. Bazı evlerin ışıkları yanıyordu, ilk günden komşularını rahatsız etmek istemiyordu.

"Sorun değil."

"Farkında mısın artık konuşabiliyorsun. Ben sana dedim hep konuş, susarsan sesini kaybedersin."

Cevap vermeyip yüzünü izleyemeye devam etti genç adam. Aralık duran dudaklarını kapatıp bakışlarını başka yöne çevirdi Yasemin. Neden kış gününde yanakları yanıyor ki? Umut salıncağı arkaya doğru hafif ittiğinde bakışları tekrar gözlerini buldu. Benden başka bir yere bakma der gibi bakıyordu. Bakmak istiyordu ama utanıyordu. Umut çok derin bakıyordu, dokunmuyordu ama bakışlarıyla dokunuyor hissi veriyordu. Bu da genç kızı heyecanlandırıyor, zavallı kalbinin atışlarını hızlandırıyor-

du.

"Benim de mi düşüncelerim olacaktı, ben de mi böyle uykusuz kalacaktım? Sessiz, sedasız mı olacaktım böyle? Çok sevdiğim salatayı bile aramaz mı olacaktım? Ben böyle mi olacaktım?"

Orhan Veli Kanık'ın şiirini biraz zorlanarak okuduğunda eli Umut'un yanağına doğru yol aldı. Buz gibi yanağı Yasemin'in avuç içine dayandığında gözlerini kapadı genç adam.

"Her şeyde sen varsın Yasemin. Yatarken sağ tarafıma döndüğümde karşımdasın, yemek yediğimde karşımdasın, ders çalıştığım da yanımdasın, işe giderken benimle birlikte yürüyorsun. Hayatımın her anında sen varsın. Ben sen olmadan nefes alamam sanırım. Düşün yemek yediğim vakit kaşığı ağzıma götürdüğümde gözlerimin önüne görüntün geliyor o an kaşığı tabağın içine bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Aklıma düşen hayalini kuruyorum. Hayallerimde elini tutuyorum bunu inkâr edemem, bazen de sarılıyorum." Tek gözünü açıp, "Kızdın mı?" dediğinde kaşlarını yukarı kaldırdı Yasemin. Tekrar gözlerini kapattı Umut. "Bazen de sana saatlerce şiir okuyorum. Ansızın seninle evli olduğumu düşünüyorum. Genelde gecenin bir vakti uyanıyor sanki yanımda sen varmışsın gibi sana şiir okuyorum. En çok güzelliğini fısıldıyorum. Bunları hayalimde yapmak muhteşem hissettiriyorken gerçeği nasıl hissettirir kim bilir."

Dolan gözlerini kapatıp açtı genç kız. Parmağı Umut'un pürüzsüz yanağında hafifçe dolaşırken kapalı gözlerini, burnunu izledi. Ona karşı hissettiklerini onun da Yasemin'e karşı hissetmesi anlatılmayacak kadar güzeldi. Kalpleri birbirini seçtiği günden beri ikisi de ona ayak uyduruyordu. Her şeyden çok istiyordu Umut'a sarılmak, elini tutmak. Bunu yaşadıklarında emindi ki en özel anlarından biri olacaktı. Biliyordu ki eline değen eli ona her defasında en özel anları yaşatıyordu. Tıpkı ilk tuttuğu anki gibi yine aynı hisleri hissettirecekti. O çok özeldi

ve bu özel adam Yasemin'indi.

"Seni seviyorum. Bunu sana hissettiremiyorum farkındayım. Bazen sarılmak istediğini, elimi tutmak isteğini anlıyorum. Diğer sevgililer gibi benimle olmak istiyorsun görebiliyorum. Ben de istiyorum ama inancım gereği kendimi biraz geri çekiyorum. Şu an bile sana yakın olmamam gerek ama ben kalbime engel olamıyorum."

"Bunun için sana kızmıyorum buna hakkımda yok çünkü. Ben seni dokunmadan da çok seviyorum Yasemin. Aşk dokunarak yaşanmaz, ruhlarımız, kalplerimiz bir bütün. Bedenlerimiz birbirine değmese de olur. Onların vuslatı için sabırla beklerim. Asla kendini kötü hissetme, seni gözümde büyüten kararlarının arkasında durman. Farklı değilsin, sen sensin Yasemin. Olması gerektiği gibi. İnan ben bu Yasemin'i çok seviyorum. Sakın değişme, birazcık değişirsen benim Yasemin'imi ararım."

"Değişmem," dedi gözlerini parkın girişine çevirirken. Parka bir grup genç giriyordu. Bundan huzursuz olup Umut'un yanağındaki elini geri çekti. Umut rahat olması için tebessüm etse de ister istemez geriliyordu.

"Gidelim mi?" Dediğinde, "Olur," dedi genç adam. Salıncaktan kalkıp onunla yan yana ilerlediler. Yasemin ne kadar gerginse Umut bir o kadar rahattı.

"Abi otursaydınız biz arka tarafta takılacağız."

"Yok kardeşim geç oldu. Size iyi oturmalar."

"Eyvallah."

Gençler ellerindeki bira şişeleriyle kaydırağın arkasına ilerlerken gözlerini onların üzerinden çekip parkın çıkışına ilerledi. Hızlı adım atıyordu, Umut kolunu tutup, "Korkma," dediğinde daha çok korktu.

"Onlar bu mahallenin gençleri hepsini tanıyorum. İnan

kimseye zararları dokunmaz. Kendi aralarında içiyorlar."

"Böyle ortamda daha önce olmadığım için geriliyorum. Biri bir şey der sen cevap verirsin alsana kavga."

"Sana laf atamazlar attılar diyelim karşılığını tabii ki alırlar. Korkak gibi kaçmam."

"Üşüdüm ben, koşarak eve gidelim."

Kahkaha atıp, "Sen var ya sen," dedi Yasemin'in yanında yürürken. "Yanındayım kimse laf atamaz sana. Hem dediğim gibi bu mahallenin gençlerinin hepsi delikanlı. Mahallenin kızlarını kardeşleri biliyorlar. Halam burada olduğu için sürekli geliyorum, rahat ol."

Başını sallayıp adımlarını yavaşlattı genç kız. Sakin bir şekilde ilerlerken yağmurun altında iyice ıslanmıştılar. İkisi de hasta olmasa iyiydi.

Binanın içine giriş yaptıklarında merdivenleri çıkıp Yasemin'in dairesinin önüne geldiler. Ellerini cebine sokan Yasemin anahtarı bulamayınca elini alnına vurup, "Anahtarı evde unutmuşum," dedi.

"Biz de kal."

Sen çok akıllısın bakışıyla Umut'un yüzüne bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi genç adam.

"Ben sadece komşuluk görevimi yapıyorum."

"Kendini akıllı sanan sevgili komşum. Evin yedek anahtarı sen de var neden onu getirmiyorsun?"

"Ben sizin eve girmeyeyim diye o anahtarı sakladım."

"Bak hele, yalan söylemeyi de beceremiyorsun. Ver hadi binanın içinde bağırıyoruz biri kızacak."

Montunun cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı Umut.

"Hemen duş alıp uyu, üstünü de sıkı sıkı ört tamam mı?"

"Tamam. Yarın sabah görüşürüz."

İçeri girip kapıyı kapadı. Oyalanmadan odasına girip kıyafetlerini aldı. Hem uykusu gelmişti hem de fazlasıyla üşüyordu. Ilık su iyi gelecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor."

Özdemir Asaf.

Bir haftadır Umut'la birlikte gece yarısına kadar pencerenin karşısında oturan Yasemin kendini on beş yaşında hissediyordu. Gece yarılarına kadar karşılarında duran bomboş pencereye yansıyan görüntülerini izleyip bazen uykuya dalıyorlardı. Asla okulu aksatmıyorlardı. Erkenden kalkıp birlikte yapılan kahvaltının ardından okula gidiyorlardı. Onların tatlı hallerine karışmak istemeyen arkadaşları genelde onlardan bağımsız hareket ediyordular.

Bugün dersleri erken biten çift birlikte Azra Hanım'ın okuluna gideceklerdi. Uzun zamandır çocuklarla vakit geçirmedikleri için akşama kadar oyun oynayacaklar, mutlu olmaları için onlarla resim yapacaklardı.

Okula geldiklerinde Yasemin babasıyla konuşacağını Umut'a söyledi. "Tamam," diyen genç adam okulun içine girerken okulun yan tarafında bulunan parka doğru ilerledi Yasemin. Pembeye boyanmış bankın üstüne oturduğunda babasını arayıp sakin esen rüzgârın keyfini çıkardı. Sanki sonbahar ayına yeni giriyorlarmış gibiydi hava. Hafif esiyor, yüzüne çarpan rüzgâr

tenini üşütmüyordu. "Kızım?" diyen babasının sesini duyunca derin bir iç çekti.

"Nasılsın baba? Derste olduğum için açamadım, önemli bir şey yoktur umarım."

"İyiyim kızım. Sabah Talha Bey ile konuştum hafta sonu sizin yüzükleri takalım diyoruz."

Eli göğsünün üstünde, "Sahiden mi?" dediğinde sesi ister istemez yüksek ve heyecanlı çıktı.

"Sahiden. Hesabına para yatıracağım oradan alman gereken bir şey olursa alırsın. Talha Beyler cumartesi geleceğiz diyorlardı."

"Tamam baba. Ben biletimi şimdiden ayırtırım."

Heyecandan bacaklarını sallarken babasının nefesini sesli bir şekilde verdiğini duydu. Onun üzüldüğünü hissediyordu, bunun için o da üzülüyordu. Ama bir yanı da deli gibi heyecandan çıldırıyordu. Hafta sonu sözlenecektiler ve onun bu haberi bir an önce Umut'a vermesi gerekiyordu.

"Camiye giriyorum kızım. Hesabına fazla para yatırıyorum Umut'un yüzüğünü sen al."

"Tamam baba."

Telefonu kapatıp ayaklarını yere vurdu. Heyecandan telefonu göğsüne bastırırken biri onu izliyor mu diye gözlerini etrafta gezdirdi. Güvenlik kulübesinden çıkan adamla göz göze gelince yanaklarına hücum eden ateş oturduğu bankta daha fazla tutamadı onu. Ayağa kalktığı gibi okula doğru koştu. Ne kadar kendi kendine sakin ol Yasemin dese de sakin olamıyordu. Heyecandan ve mutluluktan bağırmak istiyordu. Bir an önce bu güzel haberi Umut'a vermek için can atıyordu.

Nefes nefese merdivenleri çıkıp okulun koridoruna attı

kendini. Etrafta dolaşan çocuklar ve öğretmenler şaşkın halde ona bakarken mahcup olmuş halde, "Selam," diyerek tek elini kaldırdı.

"İyi misiniz Yasemin Hanım?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı. Bir adım geri gidip çantasının sapını avuçları arasına aldı. "İyiyim Gülhan Hanım. Umut, annesinin odasında sanırım."

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Arkasını dönüp yüzündeki sırıtışı silmeden odanın içine giriş yaptı. Kapıyı vurmadığı için kendine kızsa da Azra Hanım odada olmadığı için rahatladı.

Elinde kalem önündeki evrakları inceleyen Umut başını kaldırmadığında, "Neden bakmıyorsun bana?" dedi sitemle. Odaya resmen dalış yapmıştı insan kim gelmiş diye bakar. Genç adamın onu görmemesi canını azıcıkta olsa sıktı.

"Duyabiliyorum artık sevgilim. Kapının önünde beni sorduğunu duydum, içeri senin girdiğini biliyordum anlayacağın."

"Şu an sinirlendim ama uzatmayacağım. Heyecanlı ve mutlu olduğum için alttan alıp üzerine gelmeyeceğim."

Umut'un hiçbir suçu yokken durduk yere neden celallenıyordu kendi bile farkında değil. Ruh hali son zamanlarda fazlasıyla karışık olduğu için verdiği tepkilerde tıpkı ruhunu yansıyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Babam bu hafta sonu yüzükleri takalım dedi. Babanla konuşmuş."

Parmaklarının arasında duran siyah kalem defterin üstü-

ne düşerken gözleri de yavaş yavaş büyüdü genç adamın. Mavi gözleri cam gibi parlıyordu. Onun şaşkınlığını gören Yasemin tebessüm edip ellerini iki yana açtı. Hâlâ şaşkın şaşkın yüzüne bakan genç adama, "Doğru duydun," dedi. Oturduğu yere yapışan Umut'a doğru adım atıp ellerini masanın üzerine koydu.

"Bu hafta sonu nişanlanıyoruz."

Tekerlekli sandalyeyi geri itip ayağa kalktı bir hışımla genç adam. Bir iki kere kulağındaki cihazları çıkarıp tekrar taktı. Hâlâ duyduklarına idrak edemiyordu. Ona göre yazın gerçekleşecek olan olay şimdi oluyordu. Emin olmak istiyordu, kulakları yanlış duyduysa gözleri sevdiğinin dudaklarını okuyarak doğruluğunu ispatlamak istiyordu.

"Yapma şunu, doğru duydun. Bu hafta sonu nişanlanıyoruz."

Işık hızıyla yanına gitti Yasemin'in. Genç kız ne olduğunu anlamadan elinden çekerek kollarının arasına aldı onu. Yasemin'in dudakları şaşkınlıktan açılırken iki yanda duran kolları boşluğa düştü.

"Çok mutluyum, heyecanlıyım. Şaka gibi biz nişanlanıyoruz. Sonunda Yasemin ve Umut kavuşuyor. Utanmasam ağlayacağım."

Dudağını ısırıp, "Ben ağlamak üzereyim," dedi genç kız burnunu çekerek. Geri çekilip ellerini yanağına bastırdı Yasemin'in.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Hemen gidip yüzükleri almalıyız, sonra senin için nişan elbisesi benim içinde takım almamız gerekiyor. Yasemin, gencecik yaşımda kalp krizi geçireceğim. İçim içime sığmıyor."

"Hele benim. Karnımın içinde kelebekler sürekli dans ediyor, babam hafta sonu yüzükleri takalım dediğinde çığlık atma-

mak için kendimi zor tuttum. Tozpembe bulutlar bizi esir almış Umut, ikimizi gökyüzünde uçuruyor. Ellerimiz birbirinden ayrılmadan seninle bulutların üstünde dans ediyoruz. Yaşamak için birlikte nefes alıyoruz. Sen bensin ben de sen ve biz sonsuz olmak için seninle bir adım atıyoruz."

Gözlerini kapatıp alnını alnına dayadı. Onunla ilk kez bu kadar yakınlaşıyordu Yasemin. Elleri titriyordu, Umut'un da Yasemin'den eksik bir kalır yanı yoktu. Elleri titriyor, kalp atışları en az onunki kadar hızlı atıyordu. Birlikte nefes alıp birlikte nefes veriyordular.

"İyi ki dünyamda varsın Yasemin, iyi ki gecemde yıldızım gündüzümde güneşimsin. Nefesim nefesin olsun, ruhum canın olsun. Bu yalancı dünyada ve diğer dünyada seninle hep birlikte olalım. Ruhumuzu asla öldürmeyelim."

Elinin üzerine damlayan gözyaşını başparmağıyla silip kokusunu derin derin içine çekti.

"Bu kokuyu içime çekmemek için kendimle çok savaştım. Yakınımdasın, nefes alışverişlerin yüzüme çarpıyor kokun burnumun içinden giriyor ciğerlerime çiçek açtırıyor. İçim tıpkı senin gibi çiçek kokuyor Yasemin. Bu koku bir ömür ne senden geçsin ne de benden."

İkisinin de gözleri dolu dolu birbirlerinin yüzlerine bakarken odanın kapısı açıldı. Bir anda geri çekildi Yasemin. Sendelediği için Umut kolundan tutup, "Anne," dedi sesini ciddi tutarak.

"Çocuğum ben bir şey görmedim. Böyle durumlarda konuyu kapatmanız lazım anne diye bağırman gerekmiyor."

"Maşallah her konuda bilgilisin."

"Baban sağ olsun," diyen Azra Hanım Yasemin'in yanına gidip kolunun altına aldı genç kızı. Yanağını öpüp, "Baban ha-

beri verdi mi?" dedi yumuşak sesiyle. "Evet," dedi hâlâ titreyen sesiyle Yasemin. Onun gözlerindeki sevinci gören Azra Hanım yanaklarını döver gibi ellerini vurup öptü.

"Anne, ne yapıyorsun? Kızın yanağını kızarttın."

"O benim kızım ben onu böyle seviyorum. Seni de sevmemi ister misin?"

"Döverek mi? Hayır almayayım. Yasemin'i de böyle sevmezsen sevinirim."

"Sana ne, kız benim kızım olduğuna göre istediğim gibi severim."

Annesine hâlâ kaşları çatılı baktığı için Yasemin içinden, "Yok artık," diyerek Azra Hanım'ın beline sarıldı. Sanki görmemesi gereken garip bir şey görmüş gibi bakıyordu Umut onlara

"Gel yemek yemeye gidelim o da kıskançlıktan kudursun burada."

"Olur."

Koltuğun üstünden çantasını alıp Azra Hanım ile birlikte odadan çıktılar. Üzerindeki şoku yeni atlatan Umut peşlerine takılıp Yasemin'in yanından yürümeye başladı.

"Bir alt sokakta balık restoranı var oraya gidelim, olur mu?"

"Olur, uzun zamandır balık yemiyordum."

Umut, montunun önünü kapatıp, "Bence de olur," dediğinde arkaya oturdu. Azra Hanım ile birlikte öne oturup arkasını döndü Yasemin. Umut göz kırpıp tebessüm ettiğinde önüne döndü. Her zaman Umut'a gülmek daha çok yakışıyordu. Kaşları çatılı gördüğü zaman o yüz ifadesinden hoşlanmıyordu.

"Bu hafta sonu nişan olacağı için alışverişi burada yapalım. Cumartesi vaktimiz olmaz gezmek için. Yüzükler takıldıktan

sonra derslerinize sakın boşlamayın çocuklar babalarınız size güveniyor. Onların güvenini sakın boşa çıkarmayın olur mu? Her zaman yanınızda olacağız sizin zor duruma düşmemeniz için aileniz olarak desteğimizi vereceğiz. Sizin yapmanız gereken tek şey sorumluluklarınızı bilmeniz. Aranızda problemler olduğu zaman eğer kavga edecek boyuta gelirseniz biriniz sakinleşsin. Eğer ikiniz bağırıp çağırırsanız birbirinizi üzerseniz bir taraf susarsa diğer taraf da susar. Hele ki aynı evin içinde yaşamaya başladığınızda ne kadar birbirinizi sevseniz de aranızda illaki uyumsuzluklar oluşacak. Asla evi terk etmeyin, başka bir odaya geçip sakinleşmeyi bekleyin. Eğer aranıza mesafe koyarsanız kalbinize soğukluk sokmuş olursunuz. Beni dinliyor musunuz?"

Aynı anda, "Evet," diye bağırınca başını sallayıp konuşmaya devam etti Azra Hanım. "Yaşınız küçük, evlilik ciddi bir sorumluluk istiyor. Bunu başaramazsınız diye korkuyorum. Umarım birbirinizi ilk günkü gibi seversiniz, birbirinize olan saygınızı yitirmezseniz. Bir tabak çorba içer akşam yatağa mutlu girersiniz. Evinizdeki huzur hiçbir zaman eksilmez umarım, parmağınıza girecek olan iki halka bir ömür boyu orada kalır. Kısacası sevdanızı kirletmeyin çocuklar, siz istediğiniz için aileniz sizi birleştiriyor. Bu evliliğe kimse sizi zorlamıyor, Umut ve Yasemin istedi diye iki aile birleşiyor. Kendinizi üzmeyin der ve arabayı restoranın önünde durdururum."

Tebessüm edip, "Teşekkür ederim," dedi genç kız. "Ben birbirimizi üzeceğimizi düşünmüyorum. İster istemez tartışırız ama kalbimize soğukluk girinceye kadar küs kalmayız."

"Ve sonsuza kadar birbirimizi seveceğiz anne. Evet, yaşımız küçük ama düşüncelerimizde ikimiz de olgunuz. Bizim için endişelendiğinizi görebiliyorum. Lütfen bunu dert etmeyin olur mu? Tüm dünyam Yasemin olmuşken onu üzmem."

"Çok güzel. Eğer üzersen seni evden kovar Yasemin'i bırakmam bilmiş ol. Hadi şimdi aşağı inip karnımızı doyurmaya

gidelim."

Arabadan inip elini dudaklarının üzerine bastırdı sesli gülmemek için Yasemin.

"Annem seni çok seviyor, tıpkı benim gibi. Kalbin o kadar güzel ki seni tanıyanlar kolaylıkla kalbine alıyorlar. Ah! Ben çok kıskanç biriyim, nişanlımı kimseyle paylaşmak istemiyorum. "

Hareket eden elinin üzerine vurup, "Söyleme öyle," dedi. "Annen beni sevdiği için çok mutluyum, tıpkı baban kardeşlerin gibi. Bu ailenin içinde olduğum için şanslıyım."

"Asıl onlar şanslı senin gibi kalbi güzel bir kızı tanıdıkları için."

Herkes kalbinin ekmeğini yerdi. Yasemin'de kalbinin ekmeğini yiyordu. Seviyordu ve seviliyordu. Sevdiği kişi tarafından sevilmek güzelken ailesi tarafından sevilmek muhteşemdi. Köyde arkadaşlarından az çok duyardı eşimin ailesi beni sevmiyor, onlarla tartıştık diye, bu tür sorunlar yaşamadığı için şanslıydı. Aralarındaki sevgi bağları hiçbir zaman bitmezdi. Her zaman saygı ve hoşgörü içinde yaşamayı diliyordu.

Köşede duran boş masaya yerleşir yerleşmez önlerine bırakılan menüyü incelediler. Azra Hanımla Yasemin hamsi söylerken Umut istavrit sipariş verdi. Okulda yapılacak iş çok olduğu için acele ediyorlardı.

"Yarın müsaitsen alışverişe gidelim mi kızım? Kızlar da gelir bizimle. Kendini rahat hisset yanımda."

"Onların işi olduğu için sanırım gelemezler."

"O zaman anne kız alışveriş yaparız."

Su bardağını sıkıp bakışlarını utanarak çekti. Anne kelimesi kulaklarından girdiği an içi buruk oluyordu. Azra Hanım onu asla ona anne demesi konusunda zorlamazdı. Öz annesi gibi his-

settirir, severdi.

Annesiyle onu izleyen Umut'la gözleri kesiştiğinde, "Ne oldu?" dedi fısıldayarak. "İkiniz de çok güzel gözüküyorsunuz, sabaha kadar sizi izleyebilirim."

"Az önce aramızdaki ilişkiyi kıskanan kimdi?"

"Ben değildim," deyip garsonun getirdiği balıkların üzerinde gözlerini gezdirdi. Oyalanmadan yemeye başlarken Azra Hanım ise Yasemin onun bu haline gülüyorlardı. Umut hem söyleniyor hem de iştahla balıkları yemeye devam ediyordu. Azra Hanım ile onu izlemeyi bırakıp balıkları yemeye başladılar. Kıskançtı ama güzeldi Umut.

Balıkları bitince oyalanmadan okula geldiler. Azra Hanım odasına giderken Umut'la birlikte ayakkabılarını çıkarıp oyun odasına girdiler. Çocuklar öğretmenleriyle yakalamaca oynuyordu. Beklemeden aralarına katılıp elleriyle, "Bizi yakalayın," diye bağırdılar. Çocuklar sessiz gülüşleriyle onları kovalarken Umut'la her defasında kendilerini önlerine atıp onların yakalamasına izin veriyordular. Hepsinin yüzü pırıl pırıldı. Bunlardan biri de Meryem'di. Çekingen ama heyecanlı bir şekilde Umut'u yakalamaya çalışıyordu.

Yasemin, belinden tutup havaya kaldırdığında Umut'a doğru koştu. "Beni yakalamayın," diyen Umut kolların iki yana açtığında Meryem'i kucağına verdi genç kız. Küçük kızın koltuk altlarından tutup etrafında döndürdü Umut. Mutlu olduğu için gülümsemekten dudakları kapanmıyordu minik kızın. Onun eğlendiğini gören çocuklar kollarını havaya kaldırıp Umut'un onları döndürmesi için durdukları yerde zıplamaya başladılar. Yirmiye yakın çocuğun üstünde göz gezdiren Umut gözlerini büyütürken Meryem'i kucağından indirmeden kendini yere bıraktı.

"Bunu yapamam çocuklar, abiniz hafta sonu nişanlanacak

yirminizi döndürürsem ölürüm. Şu gördüğünüz ablanız ölürsem beni affetmez."

Kahkaha atıp, "Umut abiniz haklı," dedi Yasemin. Çok yorulduğu için yere oturup bozulan şalını düzeltti.

"Ama biz oyun oynamak istiyoruz," diyen esmer çocuğa, "Oynarız," dedi tüm içtenliğiyle. Çocuğun asılan yüzü gülümseyince Umut'la göz göze geldiler. Bugün akşama kadar bu afacanlara oyun oynayacaktılar, ikisi de akşam eve gittiklerinde yorgunluktan hemen uyuya kalacaklarını biliyorlardı.

Yerde oturmalarından rahatsız olan ufaklıklar yüzlerini asınca Umut'la birlikte ayağa kalktı Yasemin. İstedikleri oyunları sırayla oynayıp onların mutlu olması için hiçbir isteklerini reddetmediler. Yoruldular ama değdi, en azından akşam uyudukları zaman dudaklarında tebessüm oluşacaktı. Bugün çocuklar eğlendikleri için açıkçası onlarda huzurlu bir uyku çekecekti.

Öğrenciler ve öğretmenler gidince Azra Hanım Umut'la Yasemin'i eve bırakıp gitti. Yorgun olan Yasemin oyalanmadan direkt banyoya girip duş aldı. Yorgunluğu biraz olsun geçince kızların hazırladığı makarnayı yedi. İkisi komedi programına dalmışlar sanki Yasemin yokmuş gibi televizyona bakıyorlardı.

"Hafta sonu nişan olacak babam aradı bugün."

Aynı anda hızlı bir şekilde başlarını Yasemin'e çevirip, "Şaka yapıyorsun," diyerek bağırdılar. Kaşlarını kaldırıp, "Ciddiyim," dedi heyecanla bakan arkadaşlarına.

"Pazar gününden sonra parmağımda yüzük olacak. Heyecandan yerimde duramıyorum."

"Senin adına çok sevindim Yasemin. Her şey o güzel gönlünce olsun."

"Âmin Tuğba'm. Yorgun olduğum için odama çekilsem ayıp olur mu size?"

"İstediğin gibi takıl, aynı evde yaşıyoruz diye sürekli dibimizde olmak zorunda değilsin. Hadi git."

"Sizi seviyorum," deyip oturduğu yerden kalktı. Tabağı yıkayıp yerine koyduktan sonra koşarak odasına girdi. Gece lambasını yakıp pencerenin önüne koştu. Tahmin ettiği gibi Umut pencerenin önünde oturuyordu. Akşam yine pencerenin önünde buluşma sözü vermiştiler birbirlerine.

Umut camı açıp aşağı sepet uzattığında kendi camını açıp odasına kadar uzanan sepeti aldı. İçinde çikolata ve kahve vardı. Kahveyi dökmeden alıp kenara koydu. Aynı şekilde çikolata ve not kâğıdını alıp geri çekildi.

Gönül bu kahveyi karşılıklı içmek ister ama nişana kadar bekleyeceğiz artık.

Sırıtıp, "Şebek," dedi dilinin ucunu ısırırken. Sanki istese gelmeyecek aşağı?

Notun arkasına, "Teşekkür ederim," yazıp sepetin içine koydu. Sepeti geri çekmesi için hafif salladı, çekmedi Umut. Gözlerini karşı binanın penceresine çevirdi Yasemin. Tek elini çenesine bastırmış gözleriyle sepeti işaret ediyordu genç adam.

YASEMİN:

Ne istiyorsun? Diye mesaj attı.

UMUT:

Saçının kokusuna bulaşan yazmanı.

Ekrana öylece bakarken ne yapacağını bilemedi. Umut, ilk kez böyle bir şey istiyordu ve o ne yapacağını bilemiyordu. Israr etmeden karşı binanın camına bakıyordu. Büyük bir ihtimal hareketlerini kaçırmamak için gözlerini kırpmıyordu. Eve gelince çıkardığı şalını yatağın üstünden alıp sepetin içine koydu. Sepetin içine şalın koyulduğunu gören Umut acele ederek sepeti

yukarı çekti. Sanki her an düşürecekti hızlı hareket ettiği için. Sepeti içeri alıp içinden şalı çıkardığında boynuna doladı. Ona koşup sarılmak isteyen yanını zor zapt ediyordu Yasemin. Sevdası kalbine fazla geliyordu, nefsi ona yeniliyordu. Ruhu tutkun olmuştu, duyguları tapma boyutuna geçiyordu ve o bundan deli gibi korkuyordu.

Namaz kılacağım diye mesaj attı. Perdeyi kapatıp yerden kahveyi ve not kâğıtlarını aldı. Bu gece Yaradan'la baş başa kalacaktı. Azıtan nefsini köreltmek için namaz kılıp dualar edecekti. Kalbine bu sevgiyi koyan Rabbini son zamanlarda boşlamıştı. Kendinden utanıyordu, sadece borç diyerek namazını kılıp hemen kalkıyordu seccadenin üstünden. Oysaki o her namazımdan sonra en az yarım saat dua ederdi. Ne olmuştu ona, bu halini tanıyamıyordu. Gaflete düşen bedenini silkeleyip gerçek huzura sığınması gerekiyordu.

Abdestini alıp odasına döndü. Namaz kılarken giydiği feraceyi giyip Allah'a secde etti. Saatlerce namaz kıldı, saatlerce Kur'an okuyup dualarını etti. Her duasında Umut vardı, her duasında onu veren Allah'a şükür vardı.

Ellerini iki yana açıp başını hafif kaldırdı.

"Yaşadığım hayat için şükürler olsun Allah'ım. Elimden geldiğince senin emirlerini yerine getiriyorum. Umarım yürüdüğüm bu yolda seni üzecek bir şey yapmıyorumdur. Umut'u seviyorum, seni daha çok seviyorum. Bugünlerim için şükürler olsun."

Elini yüzüne sürüp Kur'an-ı Kerimi kaldırdı. Tülbenti ve feraceyi çıkarıp yatağın üzerine uzandı. Telefon ışığı yanıp sönüyordu. Umut mesaj atmıştı. Cenin şeklinde yatıp attığı mesajı okudu.

UMUT:

Bir pınarsın içilen ama hiç kanılmayan

Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan

Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen

Varken doyulmayansın, yokken dayanılmayan"

Ümit Yaşar Oğuzcan.

Parmakları bu anı bekliyormuş gibi hemen harekete geçti. Onunla en çok yazışmayı seviyordu. Birbirlerine şiirler yazıp göndermek eski zamandaki gibi hissettiriyordu.

YASEMİN:

Canım sevdam, bendeki yerin o kadar özel ki sana hangi değerli yazarların şiirlerini göndersem bilemedim. Sen hep benimlesin, her anımda yanımdasın. Aklımda, kalbimde hep sen varsın. İyi ki sensin...

UMUT...

İyi ki sensin.

***

Günlerdir yağan yağmur bugün bu güzel şehri terk etmişti. Azra Hanım ile alışverişe gidecek olan Yasemin'in içi içine sığmıyordu. Hava bir sıcak bir soğuk oluyordu. Şansına bugün güzel olan hava gözlerindeki ve dudaklarındaki gülümsemenin daha fazla artmasını sağlıyordu. Güzel işler yaparken pozitif düşünüp negatif enerjiyi üzerine çekmiyordu. Dünden beri her şey güzel olacak diyerek sabahı etmişti. Ve şimdi havanın güzel olması her şeyin gerçekten güzel olacağını gösteriyordu.

Ellerini birleştirip pencerenin önünde hafifçe sağa sola sallanıyordu. Azra Hanımın arabasını görmek isteyen gözleri sabır-

sızca bomboş yolu izliyordu. Beş dakikaya orada olurum dediği için montunu giyinmiş sırtına sırt çantasını takmıştı. Bugün alışveriş yapacakları için okula da gitmemişti. Umut'un önemli dersi olduğu için akşamüzeri onlara katılacaktı.

Pencerenin önünde beklemek yerine dışarı çıkmak en doğrusu olacaktı. Yoksa sabırsız bir halde pencerenin önünde kök salacaktı.

Tülü kapatıp televizyonu ve ocağı kontrol etti. Hepsi kapalı olduğu için gönül rahatlığıyla evden çıktı. Merdivenleri indiğinde demir kapıyı açıp dışarı çıktı. O sırada Azra Hanım'ın arabası mahalleye giriş yaptı. Tebessüm edip kaldırımdan aşağı indi sakin olmaya çalışarak. İçi maratona katılmış gibi koşarken dışı oldukça sakin adım atıyordu. Arabanın kapısını açıp Azra Hanım'ın yanına oturdu.

"Kusura bakma bakkalın orada komşuları görünce sohbete daldım. Kızdın mı?"

"Hayır tabii ki. Sorun değil."

Evin önünden ayrılıp, "Güzel," dedi neşeli sesiyle Azra Hanım. "Komşularla seninle Umut'un dedikodusunu yaptık aşkınız mahallenin ağzında."

Yan dönüp, "Nasıl?" dedi sesini kaybetmiş gibi.

"Akşam altlı üstlü birbirlerine sepetin içinde bir şeyler veriyorlar diyorlar. İkisi de avare gibi karşı boş evin camından birbirini izliyorlar diyorlar."

Yanaklarına vuran ateş tenini cayır cayır yakıyordu. Öne doğru dönüp bacaklarını birleştirdi. Çantasının sapını sıkarken kimin onları gördüğünü düşünmeye başladı. Onlar pencereye çıktıklarında herkesin ışıkları kapalı oluyordu. Kim görmüştü ki onları?

"Neşe teyzenin annesi görmüş sizi."

Eyvah, eğer Neşe teyzenin annesi onun gibiyse onları gördüğü her yerde açardı bu mevzuyu. Gözlerini kapatıp başını koltuğun başlığına dayadı.

"Utanma güzel kızım. O pencere ablamın, benim, hatta Neşe teyzenin aşkına şahitlik etti. Eskiden boş olan evde Selim amcanla Buğra amcan oturuyordu. Neşe teyzen Buğra amcanı görür görmez âşık olmuş görsen sabah akşam bizim evdeydi onu izleyeceğim diye."

"Çok güzel anılarınız var. Umut'ta anlatıyor ara sıra size imreniyorum."

"Senin de güzel anıların olabilir kızım. Hayatını yaşa, gez dolaş mutlu olabileceğin her şeyi yap. Yaşın ilerleğinde geçmişine dönüp tebessüm et güzel günlerini düşünerek. Asla kötü günleri düşünme. Onları mümkün olduğunca kafandan sil, eğer aklına getirirsen her zaman kötü bir anı olarak mutsuz olmanı sağlar."

"Haklısınız. Beni az çok tanıdınız Azra teyze kendi yaşantılarım var. Oğlunuz beni zorlamıyor, ben rahat edeyim diye elinden geleni yapıyor. Onu güzel yetiştirdiğiniz için size minnettarım. Bunu daha öncede söyledim biliyorum ama sanırım her zaman söylemeye devam edeceğim."

Kumral saçlarını dağıtıp, "Babasının oğlu olduğunu da her zaman söyleyeceğim," dediğinde gülümsedi Yasemin.

"Aşkta zorlama olmaz. Eğer seni bir şeylere zorluyorsa orada aşk olmaz. Sen istemeden elini tutmaya çalışıyorsa ya da öpmeye çalışıyorsa ondan uzak durmalısın. Seven insan sevdiği ona yakın olduğunda yakın olur. Dokunmak istediğinde dokunur. Eğer sadece kendi hislerine göre yaşarsa bu ilişkide mutlu olan sadece o olur o da senden istediği karşılığı bulamayınca belli bir süre sonra ayrılmak ister."

"Neyse ki sizin oğlunuz öyle değil. O beni uzaktan seviyor, sanırım ben de onun sevişini seviyorum."

"Sen böyle konuşunca içim kıpır kıpır oluyor. Oğlumun sevdiği kızla bunları konuşmak harika hissettiriyor. Hep hayal ederdim gerçek oldu. Söz sana kaynanalık yapmayacağım iki arkadaş olacağız seninle."

Kahkaha atıp elini kaldırdı Yasemin. "İzci sözü, ben de sizin gelininiz değil kızınız olacağım. Sizinle dertleşip oğlunuzu çekiştireceğim."

Azra Hanım, "Çok heyecanlı," diye bağırdığında, "Kesinlikle," dedi onun gibi sesli gülerken.

"Bu arada çantamın içinde olan telefonum deminden beri titriyor. Oğlunuz ayrıca meraklı biri."

"O bizim ailenin erkeklerinde ve kadınlarında genetik. Bak görürsün yarım saat sonra Talha amcan arayacak ardından Ömer, Ali. Hepsi ne yapıyorsun anne, karıcığım diyecek. Yemek yedin mi diyen kocama yedim dediğim halde istersen yanına geleyim sana yemek ısmarlayayım diye neredeyse baskı uygulayacak. Bunu her gün yapıyor inanır mısın? Duyanda hiç yemek yemiyorum sanacak."

Gülmekten gözleri yaşarmıştı Yasemin'in. Bu aile harikaydı.

"Aslında babam da çok meraklı bir adamdır ama o öyle fazla baskı yapmaz. Bir kere arar dönüş yapmıyorsam belli bir saat geçer tekrar arar. Yine dönüş yapmadıysam mesaj atar iyi misin kızım diye. Artık ondanda cevap almazsa üst üste arar."

"Adam haklı kızı İstanbul'da ister istemez merak ediyor onu. Bu şehir güzel olduğu kadarda tehlikeli, seni düşündüğü için üstüne düşüyor."

"Biliyorum. Hiçbir zaman bana baskı yapmadı, her zaman benim kararlarıma saygı duydu."

"Kapanmayı kendin mi istedin baban mı?"

"Babam asla böyle bir şey istemez. Küçüklüğümden beri camiye giderdim, halamlarla Kur'an okuyan kadınların yanına giderdim. Pek gezmezdim, hep evde olup Kur'an okurdum. Kendim istedim o da saygı duydu."

"Ne güzel, bazı aileler baskı yapıyor evlatlarına. Baban konusunda şanslısın."

"Öyleyim. Eğer baskıcı ailenin içinde büyüseydim şimdi mutlu olduğum gibi olmazdım. Bizim oralarda özgürlüğe önem veren insanlar kadar vermeyen insanlarda var. Kadını sadece yemek yapıp çocuk doğuracak biri olarak görüyorlar. Tabii bu nadirde olsa var inkâr edemem. Açıkçası öyle bir ailenin içinde büyümediğim için şanlıyım."

"Fazlasıyla. Umarım kızlarımızın kendi kararlarını kendilerinin verdiği bir dünyada yaşarız. Erkek egemenliğinde değil kendi ayaklarımızın üzerinde durarak güçlü oluruz. Tabii ki severiz, eşimiz deyip sözlerine önem veririz. Ama kendi gücümüzle, kendi çabamızla bir yerlere geliriz. Kendi paranı kazandığın zaman evinde de işinde de mutlu oluyorsun. Eşine yük olmuyorsun en azından."

Camı biraz aralayıp, "Bazı kadınlarımız çalışmak istiyor çalıştırmıyorlar," dedi canı sıkılmış halde Yasemin.

"Umarım kadın hakları bir an önce gelir, Yasemin."

Sohbet ederek arabayı otoparka park edip alışveriş merkezin içine girdiler. Yasemin tam olarak ne yapacağını bilmediği için Azra Hanım nereye götürürse peşinden gidecekti. Babasının gönderdiği parayı dün akşam çekmişti bankadan. Umut'a alınması gereken bir şey varsa en azından Azra Hanım'ın yardımıyla alabilirdi. Tek başına erkek kıyafeti ya da başka bir ihtiyacı almayı beceremezdi.

"İlk önce elbisene bakalım üzerine göre ayarlanması gerekirse bekleriz."

"Tamam, Umut'a da kıyafet alacağız değil mi? Ben tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum Azra teyze."

"Umut'a bir şey almayacağız kızım. Biz bugün sadece senin için alışverişe çıktık."

"Ama böyle olmaz ki, ona da almamız gerekiyor."

Azra Hanım tebessüm edip Yasemin'in elinden tutup yürüyen merdivenlere yönlendirdi. Hızlı ve dakikti. Konuşurken yürüyebiliriz diyen kadınlardandı.

"Takım elbisesini alırız o zaman. Zaten düğünde ikiniz için baştan alışveriş yapacağız. Bugün sadece seninle ilgilenelim."

"Pekâlâ, siz ne derseniz o."

Mağazaların olduğu kata geldiklerinde durmadan Azra Hanım'ın ilerlediği lüks mağazaya yürüdüler. Burası ünlü bir markaya ait olduğu için ürünler pahalı olabiliyordu. Buradan almayalım pahalı demek isteyen yanını susturup kuzu gibi yanında yürümeye devam ediyordu Yasemin. Eğer itiraz ederse Azra Hanım'ın gözünde her şeye itiraz eden biri gibi görünürdü. Bunun olmasını istemediği için bu tür konularda sesini çıkarmamaya çalışacaktı.

Vitrinde duran krem rengi omuzları dantel olan elbiseyi inceleyerek mağazanın içine girdiler. Siyah takım giymiş görevli kız elleri önünde, "Hoş geldiniz," dediğinde, "Hoş bulduk," dediler.

"Nişan elbiselerine bakacağız."

"İstediğiniz model var mı?" diye soran kıza, "Mümkün olduğunca sade elbise istiyorum," dedi Yasemin. "Koyu renk olmasın."

"Buyurun elbiselerimizi birlikte inceleyelim."

Sanki daha önce hiç elbise giymemiş gibi heyecan sarmıştı

içini. Bayramlıklarını giymek isteyen küçük kız gibi hissediyordu kendini.

Görevli sıraya dizilmiş elbiselerden pudra pembesi olan balık model elbiseyi askıdan alıp Yasemin'e doğru tuttu. Direkt başını iki yana salladı.

"Balık model ya da dar olmasın mümkün olduğunca. Rahat edemiyorum."

"Peki."

Sabırla yanında duran Azra Hanıma tebessüm edip, "Dar giyince rahat edemiyorum," dedi. "Sanki vücuduma yapışıyormuş gibi bunalıyorum."

"Kendine yakıştırdığına al kızım. Eğer beğenmediğin olursa zorla buradan alacağım diye kendini şartlandırma. Başka yerden de bakarız."

"Sağ ol Azra teyze."

Görevli kız buz mavisi beli dar etek kısmı bol olan elbiseyi uzattı Yasemin'e. Genelde giydiği elbise modellerine benziyordu. Hoştu, kumaşı yumuşak hafif bir dokusu vardı.

"Denemek ister misiniz?"

"İsterim."

"Kabinlerimiz arka kısımda kalıyor buyurun gidelim."

Kucağındaki elbiseyi inceleyerek kabinlerin olduğu kısma gittiler. Çantasını ve montunu Azra Hanım'a teslim edip kabinin içine girdi. Acele ederek üstündeki kıyafetleri çıkarıp elbiseyi dikkat ederek giydi. Az sakar olduğu için bazen istemeden kazalar yapabiliyordu. Bu muhteşem elbiseye zarar vermemek adına olabildiğince özenle giydi. Elbisenin fermuarı yan tarafta olduğu için kolaylıkla çekip kabinin içindeki aynada kısa bir süre göz gezdirdi. Bedenine çok güzel olmuştu, rengi de yüzünü

açmıştı. Birazcık boyu uzun duruyordu onu da kısaltırlardı.

Azra Hanım'ın fikirlerini merak ettiği için kalbinin kapısını açıp içeri geçti. Gözleri hemen Yasemin'i buldu Azra Hanım'ın. İlgisiz gibi değil de kızına ilk elbisesini alan anne gibi gözleri parlıyordu.

"Yasemin, çok yakışmış. Bembeyaz yüzün elbisenin içinde parlamış kızım."

"Sahiden beğendiniz mi?"

"Çok beğendim. Sen beğendin mi sonuçta giyecek olan sensin."

"Ben de beğendim. Eğer sizin için uygunsa bu elbiseyi alalım."

"Emin misin istersen başka mağazalara da bakalım aklında kalmasın."

"Yok bu uygun. Ne kadar mağaza gezersek gezelim yine aklım buna kayar, genelde öyle oluyor."

"Haklısın."

"Elbisenin altına ayakkabı da verelim isterseniz ölçüyü ona göre alırız."

"Olur."

Elbisenin eteklerini tutup yan mağazada bulunan ayakkabı bölümüne geçtiler. Azra Hanım'ın incelediği ten rengi ince topuklu ayakkabı hoşuna gitti.

"Nasıl?" diyerek ayakkabıyı uzattı Yasemin'e.

"Çok güzel, otuz yedi numarasını alabilir miyim? Eğer olursa bunu alırız."

Görevli kız ayakkabının otuz yedi numarasını uzatınca aya-

ğına giydi. Elbisenin altında kusursuz gözüküyordu. Ellerini iki yana açıp etrafında döndü.

"Nasıl oldum Azra Teyze?"

"Çok güzel. Elbise de ayakkabıda çok yakıştı."

"O zaman bunları alalım."

"Alalım kızım. Görevli ölçüyü alsın biz etrafı dolaştıktan sonra gelir elbiseyi alırız."

"Tamam."

Tekrar giyim mağazasına geçip görevlinin etek boyunu ayarlamasını beklediler. Elbiseyi çok sevmişti, Umut beğenecek miydi merak ediyordu. Burada ona göstermeyecekti, isteme günü görsün istiyordu.

Mağazadan ayrıldıktan sonra Azra Hanım'ın ısrarları sonucu iki çift ayakkabı, etek, gömlek, elbise, şal almıştılar. Yasemin istemiyorum diye diretse de hiçbirini kabul etmemişti Azra Hanım. Kıyafetleri zorla denetip kızıma hediye alıyorum diyerek bugün Yasemin'e bir sürü eşya almıştı. Mahcup hissediyordu kendini genç kız. Azra Hanım onun bu haline kızıyor biz aileyiz diyerek yüzünün gülmesini sağlıyordu. Her defasında kalbinin güzelliğini gösteriyordu Yasemin'e karşı.

Şimdi ise restoranda oturmuşlar Umut'un gelmesini bekliyordular. Azra Hanım Talha Bey ile telefonda konuşuyordu. Yasemin'in gözü sürekli insanların üzerindeydi. Kalabalık insan topluluğunun arasında Umut'u görmek isteyen gözleri radar gibiydi. Sonunda görmek istediği kişiye kavuştuğunda sanki karanlık sokağına ışık yansıdı. Dik duruşu, sportif giyinişiyle dikkat çekiyordu sevdiği. Onu izleyen bir iki kişiyi yakalayan gözleri alevler çıkarmaya hazırlanırken yanına gelen sevdiği adamın kokusu sakinleşmesini sağladı.

Annesinin saçlarını öpüp ortada duran sandalyeyi Yase-

min'in yanına yaklaştırdı. Montunu boşta duran sandalyenin üzerine bırakıp göz kırptı.

"Aldın mı elbiseni?"

"Aldım. İsteme günü göreceksin boşuna paketlere bakma."

Umut gözlerini kısıp geri çekildi. "Öyle olsun," dediğinde omzunu silkip, "Oh olsun," dedi sırıtarak Yasemin.

"Tavır mı yapıyorsun? Dersim olduğu için gelemedim biliyorsun."

"Ben bilmem."

"Bak," diyerek tekrar Yasemin'in yüzüne eğildi. Başını geri çekip, "Fazla yaklaşma annene söylerim," dedi fısıldayarak. Hâlâ telefonla konuşmaya devam eden Azra Hanım acaba on dakikadır kocasıyla fısır fısır ne konuşuyordu. Ayıp olmasın diye dinlemiyordu onu ama merakta ediyordu.

"Annem uçmuş durumda o yüzden bir şey yapamaz."

Umut, "Ah," diye bağırınca, "Ne oldu?" dedi panikle. "Ne olacak annem bacağıma ayağını geçirdi."

Kıkırdayıp, "Bak," dedi. "Azra teyze ne kadar kocasıyla sohbet etse de gözleri burada. Ona göre."

"Aman be, bakmayız nasıl olsa hafta sonu göreceğim. Hem o zaman daha heyecanlı olur."

"Sen takım elbise alacak mısın?"

"Alacağım. Onu aldıktan sonra yüzükleri alırız. İstediğin model var mı?"

"Düz sade olanlar hoşuma gidiyor ama oraya gidince belki kararım değişebilir. Az çok beni tanıdın."

"Az değil çok tanıdım. Beğendiğini alırız sonsuza kadar

parmağımızda olacak yüzük."

"İnşallah."

Saatin epey geç olduğunu fark edince yemeklerini söyleyip aceleyle yediler. Akşama kadar Azra Hanım ile alışveriş merkezinin altını üstüne getirmiştiler. Saatin nasıl geçtiğinin farkında değillerdi.

Yemeklerini bitirip ilk önce Umut'un takım elbisesini almak için mağaza girdiler. Umut, siyah ya da lacivert takım elbise almak istiyordu. Karar veremediği için sürekli çelişkiye düşüyordu. Yasemin laciverti ona yakıştırdığı için lacivert takımı almasını söyledi.

"Ben bir deneyim," diyerek kabine girdiğinde Azra Hanım, "Of," diyerek kendini koltuğa bıraktı.

"Sen beni bu kadar yormadın. Alt tarafı takım elbise alacak neyini beğenmiyor anlamıyorum. Yalnız bak ben sana söyleyeyim evlendikten sonra alışverişe gittiğinizde seni peşinde dolaştıracak. Keşke ona uyup gelmeseydik mağazaya."

Bu huylarını bildiği için şimdilik büyük bir problem gibi durmuyordu Yasemin için. Evlendikten sonra da aynı duyguları hissedeceğini düşünüyordu.

Kabininin kapısı açıldığında dikkatini oraya verdi. Tam da tahmin ettiği gibi bu renk ona çok yakıştı. Ceketinin yakalarını düzeltip, "Nasıl olmuş?" diye sordu. Görevli kız Yasemin'den önce, "Güzel olmuş," deyince bakışları onu buldu. Kız işini yapıyordu ama onun içindeki kıskanç Yasemin gün yüzüne çıkmış, tırnaklarını batıracak birini alıyordu.

Umut'un kollarından tutup kendine çevirdi. Kıskanması hoşuna gitmiş olacak ki dudağı yanağına doğru kıvrıldı genç adamın. "Gülme," dedi fısıldayarak. "Güzel oldu bu, alsın ölçüsünü gidelim."

"O mu alsın ölçüsünü?"

"Şansını zorlama istersen."

"Hemen de kız hemen de."

Omzunu silkip Azra Hanım'ın yanına oturdu Yasemin. Gülümseyen Azra Hanım'ın bakışlarından utansa da gözlerini Umut'un üzerinden çekmeden oturduğu yerde bacağını sallıyordu. Kız emindi ki bu tavrından geriliyordu, iğneyi iki kere parmağına batırmıştı. İşini rahat yapsın diye kısa bir süre gözlerini üzerinden çekip başka yeri izledi. "Bitti," diyen sesini duyunca bakışlarını tekrar onlara çevirdi.

"Ben üstümü çıkarayım."

Başını Azra Hanım'ın omzuna yasladı. "Bugün yoruldun bayağı."

"İnan hiç yorulmadım seninle alışveriş yapmak güzeldi. Mina'm senin yaşına gelse de onunla da alışveriş yapsak."

"Şimdide yapabilirsiniz aslında."

"Yarım saat sonra başlıyor; anne çok yoruldum. İnternette alışveriş yapmak varken neden kendimizi yoruyoruz demeye."

"Küçük cadı. Ben sizinle ne zaman isterseniz alışveriş yaparım."

"Liste yaptım."

Başını geri çekip, "Ne listesi?" dedi. Azra Hanım her gün onu şaşırtmaya devam ediyordu.

"Seninle yapacaklarımın listesi. Sen, ben, Mina kahvaltıya gideceğiz, birlikte hamama gideceğiz, her ne kadar kıskanç kocalarımızdan zor görünse de üçümüz tatile gideceğiz. Anlayacağın anne kız her şeyi yapacağız. Ne kadar heyecanlı değil mi?"

Kollarını boynuna dolayıp, "Öyle anne," dedi fısıldayarak.

Sonunda söylemek istediği kelimeyi söylemişti. Söylerken boğazında yumru oluşmuştu ama rahatlıkla çıkmıştı ağzından. Ne güzel bir kelime idi ne kadar özeldi. Anne! Yıllardır hasretini çektiği kelimeyi bugün annesi olmak için çabalayan bir kadın için söyledi. O kadın en az Yasemin kadar hüzünlü, kırılgandı.

"Sanırım ağlayacağım. Bu çok özel bir his, yıllar önce kayınvalideme anne dediğimde kadının gözleri dolmuştu. O zaman anlamamıştım ama şimdi onu çok iyi anlıyorum. Oğlumun eşi, hayat arkadaşı aileye giriyor üstelik seni annesi biliyor ve o güzel dudakları arasından sana anne diyor. Teşekkür ederim Yasemin, o güzel kalbini çok seveceğim kızım. Asla annenin yerine geçmeyeceğim. Seni çok seviyorum."

Dolan gözlerini kapatıp, "Teşekkür ederim," dedi boğuk çıkan sesiyle. "Bana olan yakınlığın, sevgin, saygın için çok teşekkür ederim. Umut'la evlenmekten korkmuyorum en az onun kadar sizleri de sevdiğim için, güvendiğim için."

"Biz aileyiz kızım, aile demek birbirine bağlı olmak demek. Aramızdaki bağın hiçbir zaman kopmaması dileğiyle."

"Âmin," diyerek geri çekildi. Yanağındaki yaşları silerken onları izleyen Umut yanlarına doğru geldi. Annesiyle Yasemin'in elini tutup ayağa kaldırdı.

"Ağlamayın, bu gözyaşları mutluluktan da olsa akmasın."

Yasemin ağlamak istemiyordu ama ister istemez gözyaşları akıyordu. Duygusal bir insan olmamasına rağmen böyle durumlarda gözleri hemen sulanıyordu. Sanırım ruhu bu aralar hüzünlü olduğu için gözyaşlarını tutamıyor.

"Geç kalmadan yüzükleri almaya gidelim. Pantolonun işi bitti."

Kaşlarını kaldırıp kadının elindeki pakete şaşkınlıkla baktı Yasemin. Birbirlerine sarılıyoruz derken zamanın farkında değillerdi.

Umut kadının elinden poşeti alıp, "Hadi gidelim," dediğinde Azra Hanım ile birlikte mağazadan çıktılar. Kıyafet, ayakkabı alınmıştı. Şimdi ise yüzükleri almaya gidiyordular, Umut'ta Yasemin'de adımlarını hızlı atıyordular kuyumcular kapanmasın diye. Azra Hanım ne kadar yorulmadım dese de bugün çok fazla hareket ettiği için yorulmuştu. Kumral yüzü hafif kızarmıştı, eve gidince direkt uyuyacaktı gözlerinden belli oluyordu.

Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra ellerindeki çantaları bagaja koyup arabaya bindiler. Umut'un panik atağı olmasaydı arabayı o kullanırdı, Azra Hanım yorgunken onun kullanmasını istemiyordu açıkçası. Yasemin gibi düşünen Umut "Nişandan sonra babam araba kullanmayı öğretsin bana," dedi.

"Az çok biliyorsun oğlum, sadece kendine güvenin olsun gerisi kolaylıkla gelir."

"Deneyeceğim. Yasemin'de öğrensin."

"Ben biliyorum, sadece ehliyetim yok."

Öne doğru eğilen Umut, "Daha önce söyledim tekrar söylüyorum birlikte ehliyete yazılalım," dediğinde başını iki yana salladı genç kız. "Fazlasıyla masrafımız oluyor, olacakta. Senin terapin, ev ihtiyaçları, nişan düğün derken masrafları çok olacak. Düğünden sonra yazılırız."

"Ev kirası vermenize gerek yok Yasemin bunu size başında söyledim. Para konusunu düşünmeyin bizler aileniz olarak her zaman yanınızda olacağız. Okurken evleniyorsunuz diye kendinizi baskı altında hissetmeyin. Sizin düşünmeniz gereken konuyu başında size söyledim biliyorsunuz. O yüzden en önemli konu okul. Umut çalışıyor zaten, parasını da kazanıyor. Bunları düşünme sen."

Arkasına dönüp Umut ne diyecek diye baktı. Birine hızlı hızlı mesaj atıyordu. Onlar burada geleceği hakkında konuşurken adam telefonuyla ilgileniyordu. Elini arkaya uzatıp telefonu al-

maya çalıştı. Umut rahatlıkla Yasemin'in elinin arasından telefonu çekip cebine koyduğunda, "Görürsün sen," dedi fısıldayarak.

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Önüne dönüp başını camdan dışarı çevirdi. Kendi kendine, "O telefonu almasını bilirim ben, ne kadar saklamaya çalışırsan çalış ben öğrenirim," diyerek söyleniyordu. Sesini duyduklarını düşünüp çaktırmadan Azra Hanım ile Umut'u kontrol etti. Azra Hanım yolu izliyor, Umut onu. Önüne dönüp başını cama vurdu. "Kendine gel Yasemin," diye fısıldadı. "Aklını kaybetmek üzeresin, kıskançlık seni ele geçirmiş durumda."

Neyse ki araba çarşıda durunca düşünceleri de durdu. Aşağı inip yanına gelen Umut'a pas vermeden Azra Hanım'ın yanına ilerledi. "Bak ya," diyerek arkasından söylenirken umursamadan Azra Hanım'ın yanında kuyumcuya doğru yürüdü. Umut iki adımla yanına geçip elini Yasemin'in eline hafifçe sürttü. Dirseğiyle kolunu dürtüp kenara kaymasını istedi. Sanki yanına daha çok yaklaş demiş gibi yaklaşınca başımı ona çevirdi genç kız.

Yaramazlık yapıp ama asla o yaptığı yaramazlığı kabul etmeyen küçük çocuk gibi bakıyordu Umut. Yüz mimiklerini istediği gibi kullanabiliyordu. Kimi zaman bir çocuk gibi masum oluyor kimi zaman ise olgun biri gibi ciddi olabiliyordu. Sinirli olduğu zamanı söylemek istemiyordu bile. O halini görmek istemiyordu çünkü. Tebessüm edip önüne döndüğünde Umut'ta onu daha fazla rahatsız etmedi.

Kuyumcunun içine girdiklerinde çantasının sapını sıkıp Azra Hanım'ın peşinde onlarla ilgilenecek olan adamın yanına gittiler. İkisinin de gözleri yüzüklerin üzerinde geziyordu. Sanki hepsi bizim olmalı der gibi bakıyordular ve bu halleri komiğine gitmişti. Umut, kahkaha atıp, "Şaka gibiyiz," dediğinde ona hak verip, "Haklısın," dedi Yasemin.

"Sanki tek nişanlanan çift biziz, yüzüklerin hepsi bizim

dostum bizden başka kimse alamaz."

Elleriyle konuştukları için kahkaha atıyor, çalışan insanların tebessüm eden bakışları altında sevinçlerini yaşıyordular.

"Adamlar bize bakıyor ciddi olup yüzüğümüzü seçelim mi Umut Bey, valideniz çok yoruldu korkarım ki birazdan babanız burayı basıp karımı bana verin diye isyan edecek."

Tek kaşını kaldırıp, "Babam annemi benden alamaz," dedi.

Geri çekilip, "Emin misin?" dedi gözünü kırpmaya çalışarak. Umut'un dişleri sırıtmak için hazırlanırken, "Sakın ha," dedi parmağını kuyumcunun içinde gezdirerek. "Kahkaha atıp dikkatlerini daha çok çekmeyelim."

"Pekâlâ, eve gidince hatırlat doya doya kahkaha atarım ne de olsa dışarıda kahkaha atılmıyordu, değil mi?"

"Kim diyor onu? İstediğimiz yerde kahkaha atabiliriz Umut Beycim. Sadece annen yorulduğu için bunu şimdilik evimize saklamalıyız."

"Seni mi kıracağım. Dudağımı ısırır gülme isteğimi içime atarım."

"Çocuklar yüzüklere ne zaman bakacaksınız?"

İrkilip aynı anda Azra Hanım'ın yanına yaklaştılar. Adamın çıkardığı alyansların üstünde gözlerini gezdirirken, "Nasıl bir tasarım istersiniz?" sorusuna cevap veremiyordular. Alyanslar o kadar güzeldi ki konuşmayı unutmuş olabilirdi Yasemin.

"Hepsi çok güzel seçmek zor olacak."

Düz olan ve taşlı olan yüzükleri gösterip, "Hangisi?" dedi Umut'un duyabileceği şekilde. "Sade olan güzel duruyor, ama taşlı olanı beğendiysen o da olabilir."

"Sade olsun, taşlı olanın taşları ileride düşebilir."

"Tamam,"

Umut, parmağını sade yüzüklere uzatıp, "Bunlar olsun," dedi. Adam ikisine yüzüğü uzatıp denemelerini istedi. Umut'un yüzüğü parmağına tam olmuştu ama Yasemin'in ki büyük geldi. Adam ölçüyü alıp, "Beş dakikaya hazır olur," dedi. Yüzükleri ona teslim edip bileklik ve kolyeleri inceledi genç kız. Hepsi güzeldi ama pahalıydı, bu devirde evlenmek zor diyenlere şimdi hak veriyordu. Gerçekten çok zordu.

Yüzükleri geldiğinde adam paketi Umut'a teslim etti Azra Hanım ödemeyi yapmaya giderken peşinden ilerledi. Babası Umut'un yüzüğünü sen al demişti. Sabahtan beri masraf yaptıkları için onlara ödetemezdi. Hem ayıp olurdu hem de babasını dinlemediği için babası kırılabilirdi.

Kasaya gittiklerinde adamın söylediği fiyatın yarısını Azra Hanım'dan önce Yasemin uzattı. "Sen niye ödüyorsun?" diyen Umut'a, "Adet," diyerek adamın parayı almasını bekledi. Adam parayı alınca diğer yarısını Azra Hanım uzattı. Yasemin'in kararlılığını gördüğü için ısrar bile etmedi. Bu durum Yasemin'in hoşuna gitti. Azra Hanım anlayışlı olduğunu burada da gösteriyordu. Tabii aynı düşünceler Umut için geçerli değildi. Parayı Yasemin ödedi diye asık suratla yüzüne bakıyordu genç kızın.

"Adet bu, babam senin yüzüğünü ben alayım diye para gönderdi. Arayayım istersen derdini ona anlat."

"Aman ilk günden kayınpederimle aramı bozmayayım. Hayırlı işin arasına tatsızlık sokmayalım."

"Ha şöyle. Ne güzel gün geçirdik bozmayalım moralimizi."

"Şu an sana sarılmamak için kendimi zor tutuyorum en iyisi şu dükkândan çıkalım yoksa kendimi tutamacayım."

"Yürü koca adam, aile olduğumuza göre aramızda hiçbir zaman para lafı olmayacak. Hayatımız ortak olduğu gibi kesemizde

ortak olacak. Babamdan böyle gördüm böyle devam ettireceğim."

Ve bir ömürde böyle devam ettirmeye kararlıydı Yasemin.

Mahalleye geldiklerinde arabadan inip Umut'la birlikte eşyaları arka koltuktan aşağı indirdiler. Paketlere bakınca bugün fazla alışveriş yaptığı göze çarpıyordu. Azra Hanım her gördüğünü almıştı. Yasemin eğer onu durdurmasaydı bir yıllık giyimini alacaktı. Karşısındaki insan mutlu olsun diye elinden geleni yapıyordu. Oysaki gülen yüzü sayesinde Yasemin mutlu oluyordu. Bunları almasına gerek yoktu, Yasemin'le yaptığı tatlı sohbet her şeye bedeldi.

"İyi akşamlar, Azra."

"İyi akşamlar Münire teyze."

Binanın önünde Azra Hanım ile konuşan kadın dün sabah okula giderken kaşları çatılı onlara bakıyordu. Sebebini bilmedikleri için Umut'la kadına tebessüm edip "Günaydın," dediklerinde kapıyı suratlarına kapatıp evin içine girmişti kadın. Ses yapsalar ondan rahatsız olacaktı ama seste yapmıyorlardı. Evde olabildiğince yavaş hareket ediyorlardı komşuları rahatsız etmemek adına.

"Bu kız senin gelinin olacakmış sanırım."

Azra Hanım kaşlarını çatıp, "Evet," dedi net sesiyle. "Adı Yasemin."

"Her neyse, gece vakti senin oğlanla sokakta kıkır kıkır gülüyorlar. İnsanlar uyuyor demiyorlar."

Dilini ısırıp sabır diledi içinden Yasemin. Kadın yaşlı olmasa cevabını verecekti ama yaşlı olduğu için kendini zor tutuyordu.

"Genç onlar istedikleri saatte dolaşırlar dışarıda. Sen niye gecenin bir vakti uyumadın Münire teyze? Kızımla oğlumu gözetleyeceğim diye uykusuz kalma."

"Seslerinden uyuyamadım ben. Birazcık terbiye verin şunlara. Hayır, bir de evleneceklermiş iki çocuk nasıl evlenecek anlamadım gitti. Bu kız evi geçindirmeyi bilmez senin oğlan desen çalışıp ona bakamaz. Yakıştıramadım size küçük çocukları evlendirdiğiniz için."

Çantaların sapını sıkarken yanında homurdanan Umut'un karnına hafifçe dirseğini vurdu Yasemin.

"Onlar aklı başında insanlar merak etme nerede nasıl davranacaklarını çok iyi biliyorlar. Evlendikten sonra birbirlerine bakabilirler, keza ikisi şu an anne babalarından ayrı yaşıyorlar. Şu an kendine bakan evlendikten sonra hayli bakar."

"İyi canım bir şey demedik."

"Dememiş halin buysa," diyen Umut'un karnına tekrar vurup susmasını sağladı genç kız. Böyle insanlara derdini anlatamazdı. Eğer onların istediği gibi bir hayatı yaşarsa asla mutlu olamazdı. Bu yüzden cevap vermemeyi seçiyordu.

"Siz çıkın evinize çocuklar. Ben giderim eve."

"Yukarı gelseydin anne."

"Yok oğlum, bir an önce eve gitsem iyi olacak."

"Peki."

Azra Hanım hâlâ olduğu yerde onlara bakan kadına soğuk bir şekilde, "İyi akşamlar," diyerek arabasına bindi. Umut'la Yasemin hiçbir şey demeden merdivenleri hızlı hızlı çıkıp Yasemin'in dairesinin önüne geldiler.

Böyle insanlar her zaman vardı. Onları kafalarına takıp mutsuz olmayacaklardı. Şu an ikisin de yüzü gülüyordu, bu da her şeye bedeldi.

Onlar mutluysa gerisi yalandı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Aşk gözle değil, ruhla görür."

(William Shakespeare)

Sabah beşte uçağa binen Yasemin avuçlarının içine dolan terleri eteğine sürüyordu sürekli. Normalde uykuya düşkün olan Tuğba kollarını göğsünün üzerinde toplamış arkadaşını izliyordu. Aklından geçenleri duymuyordu ama tahmin ediyordu. Dostunun dudakları ara sıra kıpırdıyor, hayalinde kurduğu düşlerinin içinde kayboluyordu. Gözleri cam gibi parlıyordu bu da o güzel yüzünü çok güzel gösteriyordu. Hiç istifini bozmadan gözlerini kapadı. Kardeşi gibi sevdiği Yasemin'in mutlu olmasını diledi.

Pek fazla dua etmemesine rağmen Yasemin için dua ediyor oluşu içini huzurlu hissettiriyordu. Hayatında birileri için güzel işler yapmak onun için güzeldi. Eskiden kendi için yaşarken şimdi yaşayan her canlı için yaşıyordu. Pozitif olup mutlu olmanın güzelliğini keşfettiği günden beri bir daha sadece kendini düşünen Tuğba olmayacaktı.

Öne doğru hafif kayan Yasemin gözleri kapalı arkadaşlarının üzerinde gözlerini gezdirip bacaklarının arasında duran çantasının içinden defteriyle kalemini çıkardı. Yan dönüp defte-

rinin kapağını açtığında kalemini hareket ettirdi.

Merhaba, bugün Adana'ya gidiyorum. Artık resmi olarak Umut'la bir adım atıyoruz. Ailelerimiz tanıştı, birlikte alışveriş yaptık. Özel anlarımız bir sürü oldu. Yarın ikimizin parmağına yüzük girecek. İnanır mısın bunun için çok heyecanlıyım. Gözüme uyku girmiyor, karnımın içindeki kelebekler yorulmak nedir bilmiyor. Sürekli hareket halinde oldukları için karnımın içi gıdıklanıyor. Kanatlarını çırptıkça tozları yüreğime doluşuyor. Her zaman söylüyorum, çok heyecanlıyım. İnsanlar mutlu olduğunda nasıl hissediyorsa ben de aynı hissediyorum...

Uçak ininceye kadar içindekileri yazan Yasemin pilotun anonsuyla kalemiyle defterini çantasına koyup iniş için hazırlandı. Onun gibi hazırlanan kızlar esnerken eve gider gitmez uyumayı düşünüyorlardı. Uyumak aklına gelmeyen Yasemin yarın için hazırlıklara başlayacaktı. Her ne kadar halaları ona bir şey bırakmasa da yarın gelecek olan Umut'un akrabaları için en azından evlerinin arkalarında olan boş evi onlar için hazırlardı. Bir gece kalacak olan insanlar için bir sürü planları vardı.

Uçaktan indiklerinde eşyalarını alıp havaalanın dışına çıktılar. Onları almaya gelen Murat bekleme alanından ayrılıp yanlarına yürüdü. Etrafa bakan kızlar onu fark etmediği için elini kaldırıp, "Yasemin," diye seslendi. Murat'ı fark eden Tuğba, "Orada," diyerek kızlarla Murat'ın yanına gitti. Yasemin'in elindeki eşyaları alan Murat, "Hoş geldiniz," dediğinde, "Hoş bulduk," dedi kızlar.

"Burası çok sıcak. Nefes alamıyorum, esmiyor."

Sırıtan Yasemin'le Murat, "Bu daha ne ki?" dediler aynı anda. "Bahar ayına girdiğimiz için buraları tam gezme havası. Haziran, temmuz, ağustosta dışarı çıkmak imkânsız hale geliyor sıcaktan."

Gözlerini büyüten kızlar, "Yok artık," derken, "Doğru söy-

lüyor," dedi Murat. "Bazı esnaflar gündüz dükkân açmıyor gece açıyorlar. Zaten çok sıcak olduğu için insanlar gündüzleri dışarıda dolaşmıyor."

"Yasemin senin düğün ağustos gibi olacak, değil mi?"

"Evet."

"Desenize yanacağız."

"Cayır cayır," diye bağıran Murat arabanın kapısını açtığında kızlar içeri geçtiler. Yasemin için havanın durumu iyi olsa da Tuğba'yla Elena sıcaktan duramıyorlardı. İstanbul'da hava serin olduğu için üstlerini kalın giyinmişlerdi. Yasemin ne kadar kalın giyinmeyin Adana sıcaktır dese de onu dinlememişlerdi. Şimdi ise ikisi de pişmanlardı. Üzerlerindeki kazakları çekiştirip bir an önce eve varmak istiyorlardı.

"Çok eksik kaldı mı?"

"Hayır. Annem ve diğerleri her şeyi halletti. Biz de yarın sabah avluyu hazırlayacağız. Kalabalık olacağı için insanları eve sokmaya gerek yok. Bu arada hayalindeki gibi ağaçların arasına beyaz tülden kurdele yapacağız."

Kuzenine minnettar olan Yasemin, "Sağ olun," dedi. "Hepinizden Allah razı olsun. Okul olduğu için hazırlıklara yardım edemiyorum size. Nişan yazın olsaydı her anlamda size yardımcı olurdum."

"Bunları kafana takma," diyen Murat alnını ovaladı. "Biz aileyiz, sen yoksan biz varız. Mutluluğun için elimizden gelen her şeyi yaparız. O yüzden kafana takıp da dert etme kendine."

Tekrar, "Sağ ol," diyen Yasemin şalının önünü gevşetip, "Irmak'la, konuşuyor musun?" dedi kısık sesle.

"Konuşuyoruz," diyen Murat boğazı gıcık yapmış gibi öksürdüğünde Yasemin, "Arkadaş olarak değil mi?" dedi bakışları-

nı Murat'ın yüzünden çekmeden. Genç adamın alnı terlemiş, su içip duruyordu.

"Ben onu arkadaş olarak görüyorum ama o farklı hissediyor sanırım. Kalbi kırılmasın istiyorum. Ne yapacağım bilmiyorum. Çok narin, söylediğim her kelimeye dikkat ediyorum yanlış anlamasın diye ama o ben a desem onu bile yanlış anlıyor."

"Irmak özel bir kız biliyorsun."

Başını sallayan genç adam, "Biliyorum," dediğinde gömleğinin iki düğmesini açtı. "Biliyorum ve korkuyorum. Sen benim için nasıl değerliysen o da abisi için değerlidir. Nasıl senin kırılmanı istemezsem onun da kırılmasını istemem. Yasemin, nasıl davranacağım bilmiyorum. Hayatımda ilk kez bir kızla konuşurken zorlanıyorum."

Sıkıntıyla iç çeken Yasemin bir şey demezken Irmak'ın üzülmemesi için dua etmekten başka elinden bir şey gelmiyordu. Kalbi gibi yüzü güzel olan kızın mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu.

Kuzeni bu konu hakkında konuşmak istemediği için Umut'a mesaj attı. Bir süre onunla mesajlaştıktan sonra telefonu çantasına koydu. Evin önüne gelmişlerdi. Arkada uyuyan kızları uyandırıp arabadan indi. Eşyalarını alıp kızlarla avluya girdiğinde kahvaltı yapan ailesine, "Günaydın," diye bağırdı neşeli sesiyle.

"Kayınvalidemiz bizi sevecek sanırım," diyen Tuğba eşyalarını sedirin üstüne bırakıp Yasemin'in yengesinin yanına oturdu.

"Hoş geldiniz kızım. Çay mı içersin meyve suyu mu?"

"Biz alırız yenge," diyen Yasemin yengesinin yanaklarını öpüp kızlara çay doldurdu. Elena'yla birlikte masaya yerleştiğinde gözlerini akrabalarının üzerinde gezdirdi. Hepsinin yüzünde burukluk vardı. Bunun sebebinin yarın akşam olacak nişanın-

dan dolayı olmasını istemedi. Eğer bu yüzden üzgünlerse o onlardan daha çok üzülürdü.

Tabağını kahvaltılık alıp, "Hayırdır," dedi. Daha fazla susamadığı için babasına bakarak konuştu.

Göz kırpan babası, "Yok bir sorun kızım," dedi. "Yolculuk nasıl geçti?"

"İyi geçti baba. Bir sorun olmadığına emin misin? Hepinizin yüzü asık."

Babası tebessüm edip başını iki yana salladığında Yasemin'in küçük halası yeğeninin önüne meyve tabağını uzatıp, "Meyve ye kızım," dedi. "Tarlada ufak bir sorun oldu babanın canı ona sıkıldı."

Babası asla işi kafasına takan bir adam değildi. Ne olursa olsun hayırlısı buymuş diyerek asla üzülmezdi. Onların üzerine daha fazla gitmemek adına önüne dönüp kahvaltısını yaptı. Ciddi bir mevzu olduğunu düşünmek istemiyordu eğer düşünürse bütün gün kafasında kurar, mutluluğu, heyecanı yarım kalırdı.

Kahvaltının ardından birlikte masayı toplayıp Yasemin'in odasına girdi kızlar. Tuğba ve Elena üstlerini değiştirirken Yasemin Umut'a mesaj atıyordu. Genç adam ailesiyle bahçede kahvaltı yapıyor bir yandan da Yasemin'e cevap veriyordu.

"Her şey hazır değil mi? Bakın son kez soruyorum hazır değil mi? Sonra vay çikolatayı unuttuk, çiçeği böceği unuttuk demeyin."

Ömer Bey'e gülen ev ahalisi, "Her şey hazır," dediğinde Umut telefonu kenara bırakıp dedesine döndü.

"Ben her şeyi hallettim dede. Yüzükler odada çiçek ve çikolatayı yarın akşam alacağız. Yüzükler ve Yasemin için gidecek olan hediyeleri annem kenara koydu zaten. Anlayacağın unuta-

bileceğim bir şey yok."

"Güzel," diyen yaşlı adam küçük torununun saçlarını öpüp, "Hey gidi hey," dedi. Yine eskilerden bahsedecek olan yaşlı adamı bir tek karısı ve dünürleri dinlemeye can atarken çocukları ve torunları beş dakika içinde kaçacak yer aradılar. Kadınlar masanın üzerlerindekileri alıp mutfağa kaçarken erkekler bahçe temizlenecek diyerek arka kısma geçtiler.

Ali Bey başını iki yana salladı. "Görüyorsun değil mi, nasıl da bizi beğenmiyorlar. Zamanında kendi çocuklarımızın yuvasını kurmak için adım atarken şimdi torunumuzu evlendiriyoruz. Ben bu sene daha yaşamam diye diye bu zamana geldim kendime inanamıyorum."

"Al benden de o kadar," diyen Ömer Bey konuşmasına devam ederken "Size iyi oturmalar," diyen Umut masadan kalkıp evin içine girdi. Salonda kahve içen anne ve teyzelerine başını iki yana sallayıp, "Size yakıştıramadım," dedi kınayan sesiyle. "Ayıp değil mi? Yaşlı onlar."

"Git sen dinle oğlum. Valla ezberledik artık, bir insan akşama kadar aynı şeyi anlatır mı?"

"Siz yaşlanın sizi de göreceğim," diyen Umut merdivenleri çıkıp odasına girdi. Yatağının yanında duran komodinin çekmecesini açıp içinden siyah kutuyu alarak yatağın üstüne uzandı. Tek parmağıyla kutunun kapağını açarken inci kolyenin üzerinde parmağını gezdirdi. İlk maaşıyla Yasemin'e aldığı hediyeydi. Nişanda takmak için uzun zamandır çekmecesinde saklıyordu. Yarın onun boynuna takmak için can atıyordu.

Kutunun kapağını kapatıp göğsünün üzerine koydu. Avuçlarının arasında olan kutu nefes alıp verdikçe yukarı çıkıp iniyordu. Yasemin'in kalp atışlarını hissediyor gibi hızlanıyordu etinin altındaki kan pompalayan organı. Gözlerini kapadı, dudakları iki yana kıvrıldı.

Mayıs aylarının başlarındaydılar, okulların kapanmasına az kalmıştı. Yaz tatiline girdiklerinde düğün için çok az bir zaman kalacaktı. Yasemin tatilde Adana'da olacağı için onu fazla göremeyecek olsa da evlendikten sonra hep bir arada olacakları için o günlerin nedense hemen geçeceğini düşünüyordu. Zaten hemen hemen her hafta sonu genç kızın yanına giderdi. Hafta içi görüntülü konuşurlar hafta sonu da yanına gider birlikte gezerlerdi. Hem ağustosta pamuk toplama zamanında Yasemin Umut'a sen de benimle pamuk toplamaya gelebilirsin demişti. Giderdi. Düğüne kadar görmeden duramazdı. Ne kadar zamanın hemen geçeceğini düşünse de bir gün göremeyince gözleri her yerde Yasemin'i arıyordu.

Bacaklarını yataktan aşağı indirip kutuyu çekmecenin içine koydu. Duş almak için banyoya ilerlediğinde üzerindeki tişörtü çıkarıp odasında bağıra bağıra şarkı söyleyen kız kardeşine, "Cadaloz," diyerek banyonun içine girdi. Mucizeydi, onların sesini duymak çok güzeldi. Hayatında her şeyin yolunda gitmesinin mutluluğunu yaşayan adam çocukluğundan beri tebessüm etmenin karşılığını alıyor.

***

Enerji dolu sabaha uyanan Yasemin sabah namazını kılıp duş aldıktan sonra mutfağa girip ailesi için kahvaltı hazırladı. İçi içine sığmayan genç kız her yere koşuyordu adeta. Bu hisleri ilk kez üniversiteye gidecekken hissetmişti bir de şimdi hissediyordu. Hızlı hızlı kızgın yağın içinde kızaran patatesleri karıştırıyor beş dakikada bir gözü duvarda duran saate kayıyordu. Çok erkendi ama o çok geç sanıyordu. Kimi zaman yere çömelip yirmi dakika önce fırına attığı patatesli böreği kontrol ediyordu. Duruyor muydu, durmuyordu. Dolaptan aldığı kahvaltılık tabak-

larını dışarı taşıyor ses çıkararak masanın üzerine diziyordu. O her eve girip çıktığında Karabaş havlıyordu. Bahçedeki hareketlilik ev ahalisinin dikkatini çekmiş olacak ki kadınlar odalarından çıkıp tülü aralayarak sağa sola koşan Yasemin'i yüzlerindeki şaşkınlıkla izliyorlardı.

Kapıyı açıp dışarı çıkan Yasemin'in yengesi, "Kızım sen iyi misin?" dediğinde, "Günaydın yenge," diye bağırıp evin içine koştu Yasemin. Halaları da dışarı çıkınca yengesi, "Heyecandan içindeki kurtlar kıpır kıpır her halde. Baksanıza iki dakika oturmuyor, deli danalar gibi koşup duruyor," dedi.

"Ne yapsın, biz de onun gibiydik gençliğimizde. Bir şey demeyin de hazırlasın."

"Der miyim," diyen yengesi masaya ilerledi. "Üzer miyim kızımı ben, ne kadar evlenmesi için çok erken olduğunu düşünsem de gönlü istiyor diye dilimin ucuna gelenleri yutuyorum. Allah'tan çocuk hayırlı da kalbimdeki yangın biraz olsun sönüyor."

Büyük halası tülbentini düzeltip, "Haklısın yenge," dediğinde karşısına oturdu. "Kardeşim de üzülüyor ama bir şey demiyor. Çocuğun ailesi iyi olmasa ne olursa olsun izin vermezdi o ben tanıyorum kardeşimi. Yaşları küçük ama akılları büyük ikisinin. O yüzden ben ikisinin de birbirini üzeceğini düşünmüyorum."

Elindeki tabaklarla evden çıkan Yasemin basamaktan inerken ayağı takılınca, "Dikkat et," diye bağırdılar.

"İyiyim, hiçbir sorun yok."

Tabakları masanın üzerine koyup, "Sonunda bitti," dedi halasının yanına otururak.

"Kızım sabahın köründe kendini neden bu kadar yordun? Biz hazırlardık halanlarla."

"Uyku tutmadı hazırladım yenge. Sorun değil."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Konuşup Yasemin'in üzerine daha fazla gitmek istemedikleri için, "Yüzlerimizi yıkayıp geliyoruz," dediler. Onlar evlerine girince eşofmanın cebinden telefonu çıkarıp Umut'a, Günaydın yazıp gönderdi. İki dakika içinde karşılığını alınca yüzündeki gülümseme büyüdü.

YASEMİN:

Sen de benim gibi uyuyamadın mı?

UMUT:

Uyuyamadım, evin etrafını koştum şimdi eve girdim. Duş alıp annemin yanına ineceğim. Uçak on iki de olduğu için bir an önce hazırlanmam lazım.

YASEMİN:

Sizi bekliyor olacağız.

Telefonu kapatıp evlerinden çıkan ailesine, "Günaydın," dedi. Yanına gelen arkadaşlarına, "Siz uyusaydınız," dedi kısık sesle.

"Herkes ayaktayken bizim uyumamız ayıp olur."

"Her zaman olduğu gibi saçmalıyorsun Tuğba. Uyuyorsun diye neden ayıp olsun. Bizimkiler erken kalkmaya alışık o yüzden onları kafana takma."

"Takma demekle olmuyor," diyen genç kız önündeki tabağa börek koyup karşısına oturan Murat'a, "Günaydın," dedi. Boğuk sesiyle, "Günaydın," diyen Murat kardeşi Hasan'a, "Dün akşam asamadığımız tülleri ağaçlara asacağız," dedi. Gözleri büyürken Yasemin aralık duran meyve ağaçlarının üzerinde göz gezdirdi. Zaten güzel duran doğa harikası tüllerle daha güzel

olacaktı. Avlu tıpkı kır düğünü gibi olacaktı. Bu akşam müzikli eğlence olmayacaktı, o öyle biliyordu. Kuzenleri akıllarındaki düşünceleri akşam için bir an önce yoluna koymak istiyorlardı.

Birlikte yapılan kahvaltının ardından gençler ağaçları Yasemin'in istediği gibi süslerken genç kız ellerini birleştirmiş kuzenlerini izliyordu. Kırmızı mavi ışık topları avlunun ortasına doğru yukarıdan aşağı sarkıtılmıştı. Genellikle beyaz renkten oluşan toplar akşam hava karardığında güzel gözükeceğe benziyordu.

"Nasıl oldu Yasemin?"

"Çok güzel oldu Murat. Hepinizin emeğine sağlık."

"Beğenmene sevindim. Biz buralardayız misafirleri almaya merkeze gideceğimiz zaman haber veririz size."

"Tamam," diyen Yasemin misafirlerin kalacağı eve ilerledi. İki halası yatakların örtülerini değiştirmişler ona bir iş bırakmamışlardı. Genelde misafir geldiği zaman kullandıkları evin içine girdiğinde temiz olması hoşuna gitti. Bazen kuzenleri evin içinde savaş çıkarıyordu. Yaşlarının büyük olmasına bakmadan çocuk gibi evi dağıtıyorlardı.

"Odalar hazır kızım. Yemeklerde pişti. Sen arkadaşlarının yanına otur bekle Umut'u."

"Peki," diyerek evden çıktığında arkadaşlarının yanına gitti. "Sizce hazırlansam mı?" dediğinde Tuğba'yla Elena başlarını iki yana salladılar.

"Seni biz hazırlayacağız. Ayrıca gelmelerine beş saat var o yüzden fazla acele etme."

"Siz oturun ben annemin mezarına gideyim o zaman. Bizimkilere söylersiniz."

"Tamam."

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktı. Avludan çıktığında hızlı adım atarak mezarlığa geldi. Annesinin mezarının ayakucuna geldiğinde ellerini iki yana açıp duasını okudu. Toprağı babası her sabah sulamasına rağmen çeşmeden kaba su doldurup toprağın üzerine döktü.

"Bugün nişanım olacak anne. Allah'ın izniyle Umut'la bir adım atacağız. Keşke yanımda olsaydın. Yanımda olsaydın benimle birlikte akşam için hazırlık yapardın." Tebessüm edip başını iki yana salladı. "Sen bana bir şey yaptırmazdın, her şeyi tek başına yapar heyecan yapmamam için beni sakinleştirirdin. İki gündür seni rüyamda görüyorum, saçlarımı seviyorsun, mutlu olmam için güzel dileklerde bulunuyorsun. Seni seviyorum anne, hep yanımdasın, her zamanda yanımda olacaksın. Şimdi gidiyorum tekrar geleceğim."

Oturduğu yerden kalkıp kabı çeşmenin yanına bıraktı. Mezarlıktan ayrıldıktan sonra eve geldi. Umut havaalanında olduğuna dair mesaj atmıştı. Gelmelerine üç saat kalmıştı. Hazırlanmak istediğini kızlara söylediğinde kızlar bu sefer itiraz etmeden odaya girdiler.

Neredeyse bütün akrabalarını yanına alan Umut Adana'ya vardığında kiraladıkları minibüslere onları yerleştirdi. Kimsenin kalbi kırılmasın diye akraba, eş, dost herkesi getirmişti.

"Hazır bu kadar kalabalık gitmişken düğünü de yapıp geri dönelim," diyen dedesinin gözlerinin içine uzun uzun baktığında babası ensesine vurup aklındakilere sahip çık diyerek onu koltuğa oturtmuştu. Şimdi ise merkezden çiçek ve çikolata alarak benzinlikte Yasemin'in kuzeniyle buluştular.

Hepsinin içinde heyecanla Yasemin'in evine giderken takım elbisesi üzerine dar geliyordu kendini sıkmaktan Umut'un. Kuzeni Sinan, "Sakin ol," dediğinde düzgün duran kravatını düzeltip, "Duramıyorum," dedi.

"Heyecandan bayılmazsın değil mi?" diyen kardeşi Ömer'e kaşlarını çatarak baktı. Dudağına yalandan fermuar çeken Ömer, "Tek kelime etmeyeceğim," dedi. "Heyecandan bayılırsan da valla sırtıma alıp hastaneye götürmem seni. Kendi kendine ayıl."

Dişleri arasından, "Ali," diyerek yanında oturan kardeşi Ali'yi dürttü. Oturduğu yerden kalkan Ali ikizi Ömer'e, "İn arabadan, yürüyerek gel," dediğinde elindeki telefonu kardeşinin kafasına vurdu Ömer. İki dakika içinde karışan arabayı, "Höyt," diyerek susturan Talha Bey, "Rahat durun," deyip kravatını gevşetti. "Zaten sıcaktan piştim bir de siz başımı ağrıtmayın."

O dakikadan sonra herkes sustu. Umut gözlerini kapatıp geleceği düşündü. Yasemin'le yaşamak istediklerini hayal ederken kimse tek kelime etmedi. Gülümseyen yüzüne bakıp onun gibi tebessüm ettiler sadece.

Sonunda arabalar peş peşe Yasemin'in mahallesine girdiğinde düzgün duran saçlarını eliyle düzeltip oturduğu yerden ayağa kalktı genç adam. Herkes sırayla arabadan inerken kırmızı gül buketini kolları arasına alıp kardeşi Ali'nin arkasında arabadan aşağı indi. İlk çocuklarını evlendirmek için ilk adımı atan Talha Bey ile Azra Hanım oğullarının yanına geçip onunla birlikte eve doğru yürüdüler. Sırayla avlunun kapısına geldiklerinde ilk önce Azra Hanım içeri giriş yaptı. "Hoş geldin," diyenlere, "Hoş bulduk," diyerek tek tek sarıldı.

Babasının arkasından avluya giren Umut'un gözleri direkt Yasemin'i buldu. Derin nefes alıp gözlerini mavi elbisesinin etek kısmından başlayarak yukarı kadar gezdirdi. Gözleri kesiştiğinde heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp bakışlarını ister istemez onun üzerinden çekti. Aklında genç kızın güzelliği varken kayınpederinin ve diğerlerinin ellerini öpüp Yasemin'in yanına ağır adımlarla ilerledi. Geniş avlunun içinde yoğun ses olmasına rağmen ikisinin kalp atışlarının sesi bastırıyordu. Tit-

reyen parmaklarını ve bacaklarını hiçbir yere sığdıramıyorlardı. Kollarının arasında duran gül buketini Yasemin'in kollarının arasına bırakıp, "Çok güzel olmuşsun," dedi fısıldayarak. Heyecandan dili ağzının içinde yuvarlanıyordu. Bu yüzden sesi titrediği için Yasemin tebessüm edip bakışlarını yere eğdi.

Bir ömür yanında durmak isteyen genç adam bunun şimdilik erken olduğunu bildiği için arkasını dönüp ailesinin oturduğu kısma ilerledi. Kuzeni Sinan ve kardeşi Ömer'in ortasına oturduğunda ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Hemen hemen herkesin bakışları onun üzerindeydi. Onu dikkatle izleyen insanlara tebessüm edip başıyla selam veriyordu.

Aynı heyecanı yaşayan Yasemin çiçeği masanın üzerine yerleştirip Tuğba'nın yanına oturdu. Büyükler havadan sudan konuşurken onun gözleri ara sıra Umut'un gözlerine değiyordu. İkisinin de hareketleri büyüklerin dikkatini çekiyordu. Birçoğu görmezlikten gelirken gençler komik bir şeymiş gibi gülümsüyordu.

"Yasemin, kalp atışlarını oturduğum yerden duyuyorum. Kalp krizi geçirmezsin değil mi?"

Elbisesinin kumaşını parmakları arasına alıp, "Bilmiyorum," dedi fısıldayarak. "Karşımda oturan adam bana baktıkça kalbim hızlı atıyor. Umarım bu akşamı sağ salim atlatırım."

"Doğruyu söylemek gerekirse Umut enişte cidden çok yakışıklı gözüküyor," diyen Tuğba'ya tebessüm edip, "Her zaman olduğu gibi," dedi yanaklarındaki kızarıklığı saklamak adına başını eğerken. Gözlerine sahip olamıyordu, bu yüzden genç adamı saatlerce izlemek istiyordu.

"Yasemin kahveleri yapalım kızım," diyen halasına başını çevirip, "Olur," dedi. Kızlarla birlikte ayağa kalkıp mutfağa girdiler. Hazırladıkları cezvelerin içine kahve doldurup pişirmeye

başladılar Tuğba'yla.

Elena küçük bardaklara su doldurup, "Tuz koyacak mısın?" dedi gülerek. "Birinde görmüştüm, damadın kahvesine tuz koyup onu seviyor mu sevmiyor mu diye ölçüyordu."

Yüzünü buruşturan Yasemin, "Ben sevmiyorum öyle şeyleri," dedi. "Birlikte yuva kurmak için adım atıyorsun her şey hallolmuş ne yani damat tuzlu kahve içmeyince seni sevmiyor, evlilikten vaz mı geçmiş oluyor? Yapana saygım var ama ben yapmam. O yüzden tatlı tatlı içelim kahvelerimizi."

Pişen kahveleri fincanlara döken kızlar ellerine tepsileri alıp bahçeye ilerlediler. Tuğba'yla Elena diğer misafirlere kahveleri dağıtırken Yasemin titreyen ellerini zor zapt edip Umut'un dedeleri ve babasına kahveyi uzattı. Kendi babası ve amcasına verdikten sonra Umut'a özel olan fincanı genç adama doğru uzattı. Ortamda garip bir sessizlik vardı bu durumdan rahatsız olan Yasemin'le Umut bu durumda birilerinin konuşmasını istiyordu. Ellerine sağlık diyecek diyemiyordu, sesi normal konuşan insanlara göre yüksek çıkıyordu. Derin nefes alıp fincanı tepsiden aldı. Geri çekilirken Yasemin'in gözlerine kısa bir süre bakıp tebessüm etti.

Yerine oturan genç kız bakışlarını ortada dolanan Karabaş'ın üzerinde gezdirirken Umut'un dedesi Ömer Bey fincanı sehpanın üstüne bırakıp boğazını temizlemek adına hafif öksürdü.

"Efendim," diyerek konuya giriş yaptığında herkes susup onu dinlemeye başladı.

"Sebebi ziyaretimiz belli, Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınız Yasemin'i oğlumuz Umut'a eş olarak istiyoruz. Bu fani dünyada hayat arkadaşı dostu olmasını tüm kalbimizle istiyoruz. Eğer kızınızın gönlü varsa sizlerden cevap bekliyoruz."

Gümüş tepsiyi sıkan Yasemin üzerinde babasının bakışlarını hissediyordu ama dönüp bakamıyordu. Duygusal ortamda

gözleri dolmuş, kimseye bakacak durumda değildi.

"Yasemin benim tek evladım. Bu hayatta bir kere bile beni ve kendini utandırmadı. Güçlü ayaklarının üzerinde durmasını her zaman takdir ediyorum. Hayatında her zaman başarılı olan kızımın hep başarılı olacağına canı gönülden inanıyorum. Evlenmek istediği için, genç adamı sevdiği için kendi hayatını kendi seçiyor. Biliyorum ki hayallerinden vazgeçmeyecek, okuyacak, bana söz verdiği gibi Edebiyat öğretmeni olacak. Hayat onun karşısına güzel işler çıkarıyor umarım hep öyle olur. Kendi rızası olduğu için benim de rızam var. Bir ömür mutlu olsunlar."

Elinin üzerine damlayan gözyaşını silen genç kız halasının seslenmesiyle ayağa kalktı. Gözleri dolu dolu Umut'un yanına geçerken arkadaşlarının bir kısmı onların fotoğraflarını çekiyor diğer kısmı yüzükleri tepsiye koymuşlar yarış halinde Yasemin'in amcasının yanına getirdiler.

Eline yüzükleri alan adam yeğenine ve Umut'a yaklaştı. Yan yana duran çift ayakta zor dururken parmaklarına yaklaşan yüzüklerin üzerinden gözlerini çekmiyorlardı. "Bir ömür boyu mutlu olun," diyerek yüzüğü Yasemin'in parmağına takan amcası yeğeninin alnını öptü. Dolan gözlerini kapatıp açtı. Ailede tek kız Yasemin olduğu için hepsinin gözünde değerliydi. Mutluydular ama içleri buruktu. Yasemin onlar için henüz küçük bir kız çocuğuydu.

Umut'un parmağına takılan yüzüğün ardından kurdeleyi kesen adam Umut'un yanaklarını öptü.

"Birbirinizi sevip sayarsanız yuvanız her zaman huzurlu olur çocuklar."

Gözlerini açıp kapatan çift dişlerini gösterecek kadar gülümsüyorlardı. Sevinçleri içine sığamıyordu.

Umut Yasemin'in babasının elini öperken Yasemin Talha Bey'in elini öptü. "Güzel kızım," diyen Talha Bey cebinden çı-

kardığı ince bilekliği Yasemin'in bileğine taktı.

"Teşekkür ederim baba."

Gözleriyle gülümseyen adam genç kızı kendine çekip, "Evlatlarımdan ayrı değil senin yanın," dedi kulağına fısıldayarak. "Hoş geldin ailemize."

"İyi ki geldim," diyerek Talha Bey'in yanında duran Azra Hanım'ın boynuna sımsıkı sarıldı.

"Yasemin'im, mis kokulu kızım benim. O güzel gözlerindeki mutluluğa ölürüm ben. Bir kızım vardı iki oldu. Hep mutlu olun canım kızım."

Geri çekilip, "Teşekkür ederim anne," dedi Gözlerinin altına bulaşan yaşları silerken. "Birlikte güzel günlerimiz olacak."

"Hem de her gün. Seninle çok eğleneceğiz."

Azra Hanım'ın elinin üstüne hafif vurup köşede duran babasına ilerledi. Umut annesine sarılırken o babasına sarıldı.

"Keşke annem de burada olsaydı baba. Sanırım bunu her zaman söyleyeceğim."

"Ben de sana annenin burada olduğunu, senin yanında olup sana destek olduğunu söyleyeceğim kızım."

Geri çekilen Yasemin, "Hep hissediyorum ve hissedeceğim," dedi.

"Hadi arkadaşlarının yanına gidip eğlen."

Elbisesinin eteklerini tutup ileride duran arkadaşlarının ve kuzenlerinin yanına ilerledi. Büyükler ikramlıkları atıştırırken Yasemin'ine kuzeni Murat, "Arkaya geçip eğlenelim," dedi.

Yasemin'in ne olduğu hakkında bir bilgisi olmadığı için Umut'un yanında arka bahçeye ilerledi. Aileleri geride bırakan çiftin parmakları birbirine dolandığında çalmaya başlayan slow

müzikle dans etmek için ortaya geldiler. Ağaçlardan sarkan renkli toplar bahçeyi aydınlatırken ilk danslarını yapan çiftin bedenleri titriyordu. Yasemin'in beline çekinerek dokunan Umut ilk kez gözlerini kaçırmak istiyordu.

"Bu bizim ilk dansımız."

"Ve ilk şarkı dinleyişimiz."

"Bundan sonra bize ait bir şarkı olsun bu. Bir ömür seninle geçirirken her zaman bu şarkıyı dinleyelim."

"Olur," diyen Yasemin Umut'un omzunda duran eline baktı. Yüzüğü parmağında çok güzel duruyordu. Onun baktığı yere bakan Umut, "Gel," diyerek Yasemin'i kalabalıktan uzaklaştırdı. Cebinden tek taş yüzükle kolyenin olduğu kutuyu çıkardı.

Genç kızın kısılan gözleri ne gerek vardı dese de Umut'un düşünceli olması mutlu etti onu.

Alyansın arkasına tek taşı takan genç adam alyansı taktıktan sonra Yasemin'in yüzük parmağına ufak bir buse kondurdu.

"Teşekkür ederim."

Kolyeyi de boynuna taktığında Yasemin alnını genç adamın heyecandan atan göğsüne bastırdı.

"Bu kolyeyi ilk maaşımla aldım. Sen de güzel durdu."

"Sen aldığın içindir. O güzel kalbinle benim için bir sürü eşya alıyorsun. Düşünmem yeter."

"Her zaman alacağım. Sen benim hayatımdaki en önemli insanlardansın. Senin için her zaman takılar veya başka eşyalar alacağım. Mutlu oluyorum, alma diyerek mutluluğuma engel olma."

"Olmam," diyen Yasemin gülümsediğinde ellerini genç kızın yanaklarına koyup alnını öptü.

"Kaderimiz biz daha doğmadan yazılmış. Umarım seninle yaşlanırız, bu anları torunlarımıza anlatırız."

"Umarım," diyen Yasemin Umut'la beraber dostların yanına ilerledi. Yan yana sandalyeye oturup eğlenen arkadaşlarını izlediler.

Halay çeken arkadaşları onları yanına çağırsalar da oturmayı tercih eden Yasemin'le Umut birbirine dönüp arkadaşlarını izlemekten vazgeçtiler. Gözleri biriyle kesişse siz de gelin diyorlardı.

"Finallerin başlamasına az kaldı. Okullar kapanınca evimiz için alışveriş yaparız. Ben anneannemin evinde otururuz diyorum ama istersen başka yerde de oturabiliriz."

"Orası güzel bize yeterde artar. İki kişi olacağız bizim için iyi. Hem dostlarımızda aynı mahallede olacak. Akşamları birbirimize gider geliriz, ders çalışacağımız zaman kızların yanına inerim ya da onlar bize gelir."

"Serkan ve Yasin'de karşı binadaki boş daireyi kiralayacaklar. Okullar kapandığı zaman onlar oraya geçer ben de evi boyar, tamir edilecek yerleri ederim. Sen büyük bir ihtimal buraya gelirsin."

"Yardım edeceğim zaman yanına gelirim ama uzun kalamam. Babama yardımcı olmak istiyorum. Hem düğün tam olarak ne zaman olacak bilmiyorum. O yüzden ne desem yalan olur şimdi."

"Gel ailemizin yanına gidelim büyük bir ihtimal onlar düğün hakkında konuşuyorlardır."

"Olur," diyen Yasemin Umut'la ayağa kalkıp ailelerinin yanına ilerledi. Birleşen elleri istemeyerek birbirinden uzaklaşırken yan yana anne babalarının yanına geldiler. Azra Hanım'ın yanında boş olan sandalyeye Yasemin otururken boş tarafta du-

ran sandalyeyi alan Umut Yasemin'in yanına koyup oturdu.

"Geldiğiniz iyi oldu, babalarınız düğününüz hakkında konuşuyordu."

Fısıldayarak konuşan Azra Hanım'a kulak veren ikili gözlerini babalarına çevirdiler. Talha Bey sırtını sandalyeye yaslayıp, "Okul bitince düğün olsa olur mu?" dediğinde Umut'un gözleri yavaş yavaş büyüdü. Gülmemek için kendini tutan adam, "Sizin için zor olur o yüzden diyorum," dedi.

"Olmaz baba," diyerek mırıldanan Umut kayınpederiyle göz göze gelince sert bir şekilde yutkundu. Tebessüm eden adam, "Baban şaka yapıyor oğlum," dedi. "Ağustos ayının ortaları düğünü yapalım diyoruz. Bize söz verdiğiniz derslerinizi boşlamayacaksınız."

Aynı anda başlarını iki yana sallayan ikili, "Boşlamayacağız," dediler. "Güzel," diyen Azra Hanım kollarını masanın üzerine koyup Umut ve Yasemin'in yüzüne eğildi.

"İkiniz de çalışkan insanlarsınız, her şeyi birlikte başaracak potansiyel siz de var görüyorum bunu."

Tebessüm eden Azra Hanım'ın dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzüne dikkatle bakıyorlardı. Anneleri övüyormuş gibi gözükse de gömüyormuş gibi hali de vardı.

"Eşyalarını biz alacağız."

İtiraz edecek olan Umut'la Yasemin'i eliyle susturan kadın, "Sessiz olup bizi dinleyin," dedi. "Okurken evleniyorsunuz sesimizi çıkarmıyoruz. A'dan Z'ye kadar her şeyinizi biz alacağız. Borcunuz harcınız olmayacak. Şimdi olduğu gibi okulunuza gidip geleceksiniz. Okul çıkışı müsait olduğun zaman yanıma gelir çalışırsın Umut o da işi iyice öğrenmen için. Eğer itiraz ederseniz okul bittikten sonra evlenirsiniz."

Azra Hanım'ın teklifini kabul eden ikili, "Tamam," dedik-

lerinde önüne döndü Azra Hanım. Onların düğün konusu konuşulduktan sonra gündemden konuşarak gece yarısına kadar avluda oturdular. Saat geç olunca misafirlerini odalarına yerleştirip kendi odalarına çekildiler.

UMUT:

Kimdir bana gülümseyen yeşillik balkonundan?

Demek gecelerden sonra nihayet gün doğuyor.

Bir gülüşündür gençliğimi döndürdü yolundan

Yanan şu alnım elinin gölgesiyle soğuyor.

Güzelsin ya, ne olursan ol, girdin hikâyeme

Çok değil evi barkı terk edip sana uyduğum

Ancak sen tazelikte gül yaraşır pencereme

Uykusuz gecelerimde kokusunu duyduğum.

Eğil bak suya, ordadır güzelliğin, gençliğim

Sen gel beni dinle, günlerimiz heba olmasın

Yorgun başımı göğsünde emniyette bileyim

Artık taslarımız ayrı çeşmelerden dolmasın.

(Cahit Sıtkı Tarancı)

Bundan sonra seninle aynı tabaktan yemek yiyelim aynı bardaktan su içelim. Kaşığımız çatalımız ayrı olmasın. Biz seninle bir olalım Yasemin.

YASEMİN:

Tıpkı aynı gökyüzüne bakacağımız gibi birlikte adım atıp birlikte koşalım. Ne sen benden uzaklaş ne de ben senden bir adım geri durayım. Yan yana, el ele hep birlikte olalım.

Gözlerini yorgunlukla kapatan ikilinin dudaklarından tebessüm, sabahtan beri hızlı atan kalplerinde sakinlik vardı.

Yeni güne merhaba dedikleri bir sabahta aile kahvaltılarının ardından günü bahçede geçirmek için sedirlere geçtiler. Uçak akşam kalkacağı için bu sıcakta dışarıda dolaşmak istemiyorlardı. Yasemin'le Umut ise onların yanında durmak yerine evden erken saatte ayrılmışlardı.

Seyhan nehrini gezen ikili yakıcı güneşten rahatsız olmuyorlardı. Tek tük insanların olduğu yerde özgürce dolaştıkları için kendilerini rahat hissediyorlardı.

"Nehrin ucu bucağı yok."

"Akdeniz Bölgesinden doğan ve Akdeniz Bölgesine dökülen bir nehir olan Seyhan nehrinin birçok özelliği bulunmaktadır. Ülkemizde bulunan en önemli ovalardan biri olan Çukurova'yı sulamaktadır. Çukurova'yı sulayan diğer bir nehri ise Ceyhan nehridir. Adana ilimizin bir ilçesinin adını taşımaktadır. Seyhan nehri üzerinde Seyhan barajı bulunur. En az güce sahip olan hidroelektrik santrali bu baraj üzerinde yer almaktadır."

"Gerçekten çok güzel. Vaktimiz yeterse Taş köprüye gidelim orayı da herkes met ediyor."

"Biraz dinlenelim gideriz henüz saat erken olduğu için vaktimiz var."

Başını sallayan Umut avuç içine döktüğü soğuk suyu saçlarının arasında gezdirdi.

"Sıcaktan bunaldın mı? İstersen gezmeyelim."

"Hayır bunalmadım. Ev çok kalabalık burada seninle yalnız olmak güzel."

Yasemin'in krem rengi şalının ucunu avuçları arasına alıp, "Seninle yalnız kalmayı seviyorum," dedi. "Kalabalık ortamda

yüzünü izleyemiyorum. Nedense herkesin gözleri bizim üzerimizde oluyor. Sanki nişanlanan tek çift biziz."

Gülümseyen Yasemin, "Aynen," dediğinde başını iki yana sallayıp çimenlere uzandı Umut.

"Özellikle annem. Ne zaman beni görse maşallah diyerek suratıma tükürüyor. Kalbi kırılmasın diye bir şey demek istemiyorum ama onun yüzünden hasta olacağım. Hayır, anlamıyorum maşallah diyorsun eyvallah neden yüzüme tükürüyorsun bunu anlamıyorum."

Sesli gülen Yasemin elini dudaklarının üzerine bastırıp bacaklarını bağdaş yaptı.

"Annen çok tatlı. Dün gece seninle mesajlaşırken bana mesaj atmış. İstanbul'a gidince hemen gelinlik bakalım diye. Senin için baştan diktiririz dedi."

"Doğru söylüyor vakit kısa yavaş yavaş hazırlıklara başlamak gerekiyor."

Şalın ucuyla oynamaya devam eden Umut Yasemin'in şalının ucunu bozunca genç kız eline vurup, "Rahat dur," dedi öne doğru kayan şalını düzeltirken. "Sürekli şallarımın ucuyla oynadığın için önleri bozuluyor. Kafamda sabit tutmak için akla karayı seçiyorum senin haberin var mı?"

"İğne tak, öyle yapıyorlar bildiğim kadarıyla."

"İğneden hoşlanmıyorum şallarımı deliyor. O yüzden lütfen uğraşma."

"Uğraşmam," diyen genç adam Yasemin'in elinden tutup ayağa kaldırdı. "Evlenince saçlarınla uğraşırım artık."

Umut'un gözlerine bakmadan yanından geçip hızlı hızlı yürüyen Yasemin'in arkasından sırıtan Umut koşarak genç kıza yetişti.

"Utanırmış da. Hâlâ bana saçlarının rengini söylemedin, çocukluk fotoğraflarını da görmedim. Söylesene merak ediyorum."

"Söyleyemem," diyen Yasemin uzaklaşmak istediğinde Umut kolunu tutup onu yanına çekti. "Nereye gidiyorsun sen? Ne dedik biz aynı anda yürüyeceğiz."

"Utandırma beni sen de. Bu konular benim için zor, bak yüzüne bakamıyorum."

"Tamam tamam utandırmam, sen ne dersen o olacak. Zaten az kaldı saçlarını görmeme. Şurada düğüne ne kaldı ki?"

Dirseğini Umut'un karnına geçiren Yasemin koşmaya başladığında kahkaha atan genç adam peşine koşup ince belinden yakalayarak etrafında döndürdü.

"Her halinle çok güzelsin Yasemin. Bu güzelliği umarım kimse benim gördüğüm gibi görmüyordur. Babamın oğlu olarak kıskanç hallerime katlanamıyorum açıkçası bunu sana itiraf ediyorum."

"Kıskançlık boyutunda olan hislerin hastalıklı boyutta değil. Beni sıkmıyorsun, üzmüyorsun, daraltmıyorsun. Sevdiğin için masum bir şekilde kıskanıyorsun. Bu da inan benim için sorun değil, seninle aynı duyguları hissettiğim için problem değil."

"Güzel," diyen adam parmaklarını Yasemin'in parmaklarına dolayıp birlikte adım atarak yürüdüler. İkisi de bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissediyorlardı. Etraflarındaki kirli dumanların aksine bembeyaz toz bulutlarının arasından geçiyorlardı. Onların dünyasında her şey tozpembeydi. Bu dünyanın zorluklarını da bilen ikili sıkıntılarını kafalarına takıp kendilerini üzmek yerine güzel günlerin hayalini kurarak adım atıyorlardı. Söylenen kötü sözler kulaklarından girdiği gibi çıkıyor, ayaklarına çelme takanların ayaklarına takılmadan zıpla-

yarak ilerliyorlardı. Etrafı çiçek bahçeleri ile donatılmış yolun sonunda tümsek yoktu onlar için. Gelecekte ne olacağını bilmiyorlardı ama bugünün güzel olduğunu biliyorlardı.

Taşköprü'ye geldiklerinde tarihi dokuya hayran bir şekilde inceliyorlardı. Girişte olan kısımda köprünün tarihi yapısını okurken ikisinin hayranlıkları an be an artıyordu.

Taşköprü, Seyhan Nehri üzerinde, Adana kent merkezinde, Adana ve Karşıyaka yakalarını birleştiren köprüdür. Adana'nın simgesi olarak kabul edilen köprü, bir Roma dönemi eseridir. Taşköprü'nün Roma İmparatoru Hadrianus tarafından yaptırıldığı ve Roma İmparatoru I. Justinianus zamanında ciddi şekilde onarıldığı aktarılmaktadır. Seyhan Nehri üzerinde bulunan, aslen 21 gözlü olan köprü, Seyhan Nehri'nin ıslahı sırasında 7 gözünün toprak altında kalmasıyla 14 gözlü olarak hizmet veriyor. İlk yapıldığında yarı yarıya daha dar olan köprü daha sonra genişletilmiştir. Köprünün her iki girişinde de şu anda mevcut olmayan taç kapısı olduğu bilinmektedir. Osmanlı döneminde birkaç kez onarılan Taşköprü, günümüzde de hizmet vermeye devam etmektedir. 310 metre uzunluğundaki köprünün genişliği 11.40 metredir. Taşköprü'nün 2006 yılı başında restorasyon çalışmalarına başlanmış ve 2007 başlarında çalışma sona ermiştir.

Kenarlara fazla yaklaşmadan dikkatli bir şekilde adım atıyorlardı. Umut sanki Yasemin düşecekmiş gibi kolunu beline dolamış sımsıkı tutuyordu. Duvar tarafında yürüyen Yasemin Umut'un korumasıyla etrafı doğru düzgün göremiyordu. Buraya en son babasıyla on yaşındayken gelmişti. O zaman her yeri ayrıntılı inceleyememişti ama şimdi inceleyip fotoğraflar çekmek istiyordu. Ne zaman fotoğraf çekmeye çalışsa sen dur ben çekerim diyerek genç kızı arkasına alan Umut yapının fotoğrafını çekiyordu. Bu neredeyse gezdikleri bir saat boyunca sürmüştü. Genç adama tavır yapmak isteyen Yasemin onun ilgisinden hoşlandığı için bir şey dememiş, güzel geçen günlerini huzursuz etmemişti.

Eve gitmelerine iki saat varken bisiklet kiralayıp Seyhan nehrinin etrafında dolaştılar. Aynı bisiklete binen Yasemin'in sırtı Umut'un göğsüne değiyordu ara sıra genç adam hızlandığında. Her temas esnasında ikisinin yüreği ağzına geliyordu. Sevgiden böyle hissetmeleri korkutuyordu onları. Birbirlerine karşı olan hisleri çok fazla olduğu için bakışları, duruşları değişiyordu. Yürekleri boğazlarında atıyordu. Canları çıkacakmış gibi hissediyorlardı ama çıkmıyordu.

Dudaklarından silmediği tebessümle Yasemin'in şalına öpücük konduran Umut öne doğru eğilip yanağını Yasemin'in yanağına değdirdi. Kapanmak üzere olan gözlerini zorla açık tutup sevdiği kadının kokusunu içine çekerek ayaklarını hızlandırdı. Nehrin etrafını adeta uçarak geçiyordu. Yasemin korkuyordu ama Umut'un bedeninden destek aldığı için sesini çıkarmıyordu. O arkasında olduktan sonra kendini güvende hissediyordu. Her zamanda böyle hissedecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Sorma bana ne kadar seviyorsun diye! O kadar işte!
Tavanı kadar sokağın ve dibi kadar cehennemin..."

Nazım Hikmet.

Bahar havalarından yararlanmak için kampüsün bahçesinde oturan kızlar yakın bir zamanda başlayacak olan finaller için derslerine yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Neredeyse bir aydır hiçbir yere gitmiyorlar, sadece derslerine odaklanmış durumda altta ders bırakmamak için yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Normalde üç hafta önce yapılacak düğün alışverişi bile ertelenmişti. Finaller bittikten sonra sakin kafayla hazırlık yaparız diyen ailelerine hak veren gençlerin tek öncelikleri sadece dersleri olmuştu. Altta ders bırakmamak adını bir haftadır annesinin yanına çalışmaya gitmeyen Umut Yasemin'i bile doğru düzgün görmüyordu. Bugünlerin gelip geçici olduğunu bildiği için onun için gelecek günlerin daha önemli olduğunu düşünüyordu. Kendi babasıyla Yasemin'in babasının telefonda konuşmalarını ister istemez dinlemişti. Eğer ikisi de derslerinde kötü olursa bu yaz sonu düğünlerinin iptal olacaklarını söylüyorlardı. Bunu duyan genç adam ikisini utandırmamak adına hayatında çabalamadığı kadar derslerinin üzerine düşüyordu. Bildiği konuları bile sürekli okuyor, sıkılmadan tekrar yapıyordu. Aileleri bu konuda

katı kurallara sahipti, okurken evleniyor olmaları onların pek onayladığı bir durum olmadığı için kendini ve Yasemin'i mahcup etmemek için çabalıyorlardı.

Kitabın kapağını kapatan Yasemin şalının önünü hafif genişletip çimenlerin üzerinde duran pet şişeyi aldı. Soğuk suyu içerken onun gibi kitapları kapatan kızların üzerinde göz gezdirdi. Ders çalışmaktan gözleri acıyan Tuğba, "Başım ağrıdı," derken Elena onu onayladı.

"Yarın sınavlar başlıyor, yeteri kadar bilgi sahibi olduğumu düşünüyorum daha fazla çalışamam kızlar. Sürekli aynı yazıları okumaktan bildiklerimi de unutacağım."

Tuğba'ya hak veren Yasemin, "Bu kadar yeterli," dedi. "Sınav zamanı tekrar yaparız. Ondan sonra Allah'ın izniyle eminim güzel sonuç alacağız."

"Umarım," diyen Elena çantasını omzuna atıp, "Eve gidelim mi?" dedi. "Yoruldum bugün."

"Olur. Çocukların dersi akşam üzere bitecek biz gidelim."

Hepsi oturdukları yerden kalkıp kampüsün çıkışına ilerlediler. Umut'a eve gidiyorum diye mesaj atan Yasemin telefonu cebine koyup Fakülteden çıktı. Ona göre çok sıcak olan havada otobüse binmek istemediği için taksi durağından boş taksiye binip evin adresini verdi.

Yolculuk boyunca gözlerini kapatmış ağrıyan başının biraz olsun sakinleşmesi için kızların sohbetine katılmadı. Hem bedenen hem de ruhen bu aralar çok yorgundu. Beyni ders çalışmaktan yorulmuşken bedeni evin işleriyle ilgilenmekten yorulmuştu. Bu eve yerleştikleri günden beri neredeyse her hafta dipten temizlik yapıyordu. Onun kadar titiz olmayan kızlar genelde hafta sonlarında yatmak istedikleri için evi temizlerken yardım istemiyordu. Kızlara da baskı uygulamak istemediği için kendi işini kendi görüyordu. Bazen üst kata çıkıp Umut'la bir-

likte onların evini de temizliyordu. Neyse ki Umut onun gibiydi, her anlamda yardım ediyor kimi zaman hiçbir şey yapmadan sakince saatlerce sohbet edebiliyorlardı. Kızlara hadi kahvenizi alıp gelin sohbet edelim dediğinde ikisi de film izleyelim diyerek sakinlikten uzaklaşıyordu. Böyle zamanlarda Umut yanında oluyordu da yalnız kalmıyordu.

"Eve alışveriş yapmak lazım. Biz Elena'yla marketin önünde inelim sen eve geç Yasemin. Yorgun gözüküyorsun."

"Olur, ben de sizinle ineyim eve kadar yürürüm. Bunaldım."

"Çok sıcak değil aslında ama sen bilirsin."

Kalın giyindiği için ona sıcak geliyordu hava. Gömleğinin kollarını hafif yukarı çekip marketin önünde taksiden indiler.

"Sen git biz hallederiz taksi ücretini."

Kızlara, "Sağ olun," diyerek rampayı çıkmaya başladı. Buradaki birçok insan onları tanıyordu, bu yüzden eve gidinceye kadar kapılarının önünde oturan kadınlara selam veriyordu. Birçoğu Azra'nın gelini diyerek onu seviyordu. İlgiden fazlasıyla memnun olan genç kız komşularını ailesi gibi hissediyordu. Umut'la evlendikten sonra bu mahallede yaşayacakları için açıkçası komşularının iyi olmasına seviniyordu. İlk başlarda yaşlı bir kadın onlara laf soksa o da ne zaman onu görse nasılsın kızım diyerek selamını veriyordu. Komşularıyla ne çok samimi oluyordu ne de uzak duruyordu.

Eve girdiğinde eşyalarını odasına bırakıp dolaptan eşofman takımını aldı. Üstünü değiştirdikten sonra yatağına uzandı. Başının ağrısı gözlerine vurduğu için gözkapaklarını daha fazla açık tutamadı. Yorgun bedeni uykuya teslim olurken saatler hızlı bir şekilde ilerledi.

Akşamüzeri mahalleye gelen Umut kendi dairesine çıkmak

yerine Yasemin'in yanına gitmek için onların dairesinin önüne gitti. Kapıya vurdu. Bütün gün sağa sola koşuşturduğu için yorulmuştu. Alnındaki teri silip dudakları arasından nefesini dışarı bıraktı. Kapı açıldığında tüm yorgunluğuna rağmen Elena'ya, "İyi akşamlar," diyerek Yasemin'i sordu. Öğlenden beri onunla bir kere konuşmuştu. İşleri olduğu için arayamamıştı. Sesini duymamanın boşluğunu yaşarken Elena'nın, "Uyuyor," demesiyle kaşları yukarı doğru kalktı. Gündüz vakti bu kadar uyamazdı Yasemin. Hasta olacağını düşüncesi aklına düştüğünde ayakkabılarını ayağından çıkarıp evin içine girdi.

"Bakar mısın müsait mi?"

Elana başını sallayıp Yasemin'in odasına girerken beyaz tişörtünün yakasını çekiştirip omzunu duvara yasladı. Odadan çıkan Elana, "Yasemin uyandı içeri girebilirsin," dediğinde rahat nefes alıp kapıya vurdu. Sevdiğinin, "Gel," diyen pürüzlü sesini işitince yüzü buruştu. Kapıyı usulca açıp içeri girdi. Adımları yatağın içinde oturan Yasemin'in yanına doğru yol alırken, "Hasta mısın?" diyen sesi oldukça endişeliydi. Çekinerek Yasemin'in yatağının yanına oturup elini alnına bastırdı.

"Ateşin yok. Kötü hissediyorsan hastaneye gidelim."

Başını iki yana sallayan Yasemin, "İyiyim," dedi yorgun çıkan sesiyle. "Bugün başım çok ağrıdı, eve gelince hemen uyumuşum."

Ellerini birleştiren genç adam bakışlarını Yasemin'in kucağında duran ellerinin üzerine indirdi.

"Vizeler, nişan düğün telaşı derken çok yoruldun. Sürekli Adana'ya gidip geldiğin için hava bile çarpmış olabilir seni. Finaller bitince dinlen olur mu? Düğün için kendini yormana gerek yok. Sadece gelinlik provasına gitsen yeterli olur."

Umut'un uzun kemikli elini kendi küçük avuçlarının içine aldı. Mavi gözlerinin içine gözlerini hapsederken dudaklarında

tebessüm vardı.

"Benim için endişelenme, hayatımdan, yaşadıklarımdan memnunum. Bugün hava sıcaktı başım o yüzden ağrıdı. Şu finaller bitsin düğün alışverişimizle bizzat ben ilgileneceğim. Evimiz için eşyalar bakacağız, birlikte badanamızı yapıp güzel anılar bırakacağız."

"Yorulmanı veya hastalanmanı istemiyorum. Sağlığın her şeyden önemli biliyorsun. Elbet bir gün aynı eve gireriz. Sağlığın iyi olsun her şey zamanla olur."

"Aynı düşünüyoruz. Sen de sağlığına dikkat et."

Akşam serinliği çıktığı için Umut yataktan kalkıp açık olan pencereyi kapadı.

"Annem söyledi Meryem ameliyat olunca duyabilecekmiş. Ailesinin maddi durumu iyi olmadığı için ameliyatı biz yaptıracağız."

Yataktan inen Yasemin, "Çok sevindim," diyerek Umut'un yanına gitti. "Kuzenleriyle daha iyi bir iletişim kurabilecek. Onlarla anlaşamadığı için küçük dünyası karanlığa mahkûm olmuştu."

"Ben de çok sevindim. Okula ne zaman gitsem yirmi çocuğun arasında ilk o dikkatimi çekiyordu. Buruk bakan gözleri aklıma geldikçe üzülüyordum. Anne babası ölmüş onların gidişini gözleriyle görmüş. Bize anlatmadığı iç dünyasında neler vardır kim bilir."

"Anne babasının yokluğu var. Kaç yaşına gelirse gelsin dolmayacak boşluk var içinde. Hangi ilaçları kullanırsa kullansın kapanmayacak yarası var."

"O yaralarından tek tek öpsem biliyorum ki yine kapanmaz yaran. Annenin yokluğunu her zaman hissedeceksin. Aklına geldiğinde dolan gözlerinden öpeceğim ki taşmasın yaşların

diye. Konuşurken titreyen sesini dinleyeceğim saatlerce. Yaranı geçiremem ama acısını az da olsa alırım."

Alnını Umut'un göğsüne dayayıp, "Elli yaşıma gelsem de annem her aklıma geldiğinde boğazımda düğüm oluşacak," dedi. "Meryem çok küçük, onun o küçük yüreğinin nasıl kavrulduğunu biliyorum. Eğer ailesi izin verirse onunla okuldan sonra da vakit geçirmek istiyorum. Belki biraz olsun acımızı paylaşırsak yarası az acır. Bu hayatın her türlü devam ettiğini, her şeye alıştığımızı söylerim. İlk baş beni anlamaz ama sonra anlar inanıyorum."

Yasemin'in daha fazla üzülmesini istemeyen genç adam, "Acıktım ben," diyerek konuyu değiştirdi.

"Yemek var mı bilmiyorum yoksa hazırlarız birlikte. Gel mutfağa bakalım."

Başparmağını genç kızın dudağının kenara bastırıp, "Gül," dedi. "Sana gülmek yakışıyor."

Gülümseyen Yasemin, "Oldu mu?" dediğinde, "Çok güzel oldu, dedi genç adam. Birlikte odadan çıkıp salona geçtiler. Serkan ve Yasin gelmiş internetten film açıyorlardı. Film izleyecek modda olmayan Yasemin'le Umut birbirine baktılar. "Üst kata çıkalım mı?" diyen Umut'a çıkalım diyen Yasemin kızların yanına oturmadan arkasını döndü.

"Pizza sipariş verdik sizinki gelince yukarı getiririz."

"Sağ ol Tuğba," diye bağıran ikili oyalanmadan evden çıktılar. Merdivenleri koşar adım çıkıp Umut'un dairesine girdiler. Meraklı komşuları Münire Hanım kapıya çıkabilirdi. Selam verdikleri zaman bir saat ikisini lafa tutuyordu kadın. Ona karşı saygısızlık yapmak istemeyen çift mecbur konuşması bitinceye kadar bekliyorlardı.

Salona ilerleyen Yasemin tekli koltuğa oturdu. Odanın ışı-

ğını kısığa ayarlayan Umut kendini Yasemin'in yanına bırakıp bacaklarını uzattı halının üzerine doğru.

"Finaller bitince bizimkiler karşı binaya geçecekler biliyorsun. Beklemeden bu evi boşaltayım diyorum. Bizim kullanacağımız eşyalarımız hemen gelmez ama en azından tamir işlerini bitirelim."

"Köşeli koltuk alırız, beyaz. Televizyon izlemeyi ikimiz de pek sevmiyoruz. Televizyonun olduğu duvara boydan boya kitaplık yaptıralım ikimizin kitapları anca sığar. Film izlemek izlediğimizde bilgisayardan izleriz olur mu?"

"Olur."

"Kitaplığın yanına sallanan koltuk alırız iki tane her akşam okuma saatimiz olur. Evimize gelen giden olacağı için onlarla beraber mutfakta yiyemeyeceğimiz için pencerenin önüne annenlerin koyduğu gibi masa koyarız. Bence salon için yeterli, sence?"

"Bence de yeterli."

Yasemin'in elinden tutup ayağa kaldırdı genç adam. Hole çıktıklarında ışığı yakıp portmantonun olduğu kısmı gösterdi.

"Buraya küçük portmanto koyarız, dışında ayna olanlardan. Her sabah okula giderken kendimize bakarız."

"Sen geç hazırlandığın için ayna şart bence de. Bazen üstünü giyinmeyi unutacaksın diye korkuyorum."

"He he," diyen genç adam kolunu Yasemin'in omzuna doladı. "Duvarda duran annem ve ailesinin fotoğrafı senin için sakıncası yoksa durabilir mi?"

"Bu nasıl bir soru? Tabii ki durabilir. O fotoğrafın yanına ailemizin, bizim her anımızı bulunduran fotoğrafları asalım ne dersin? Bence çok güzel olur."

"Bence de güzel olur. Biz şimdiden çıkaracağımız fotoğrafları çıkaralım. Bir sürü anılar var seçmek zor olur."

Başını sallayan Yasemin, "Haklısın," dedi. "Kapının önüne de not tablosu asalım her gün birbirimiz için iki kelime de olsa güzel sözler yazalım. Evlendikten sonra sorumsuz koca olursan üzülürüm."

"Ben mi sorumsuz koca olacağım?" diyen Umut'un ses tonundaki şaşkınlığa sırıtan Yasemin, "Valla sen de öyle bir tip yok ama ben yine de söyleyeyim," dedi. Genç kızın kolunu hafif sıkan Umut, "Sen görürsün nasıl eş olacağımı," diyerek Yasemin'i annesiyle teyzesinin kaldığı odaya soktu.

"Bu o da aynı böyle kalır istersen. Misafir geldiği zaman burada kalırlar. Artık ileride çocuk olursa değiştiririz."

Yanakları kızaran Yasemin gözlerini kaçırıp başını usul usul sallarken dudaklarını ağzının içine alan Umut'un parmak uçları terledi. Konuşmadan odadan çıkıp şu an Umut'un kaldığı odaya girdiler. Yani anneannesiyle dedesinin odasına. Sabah çıkardığı pijamayı yerde gören Umut ayağıyla yerde sürüyerek yatağın altına soktu. Başını iki yana sallayan Yasemin, "Bak," derken "Uyku sersemi unuttum valla," diyen adamı omzundan hafif itip yatağın altından pijamayı aldı. Katlayıp yatağın üzerinde bıraktığında, "Umarım sadece bugünlük dağınıksındır," demeyi de eksik etmedi.

"Tabii ki," diyen Umut gözlerini etrafta gezdirip herhangi kirli çamaşırını aradı gözleri. Neyse ki başka eşyası yoktu da nişanlısına ikinci kez rezil olmayacaktı.

"Dedemle anneannem koyu renk mobilya tercih ettikleri için odanın içi basık duruyor. Biz beyaz mobilya alırız ferah olur. Renkli perdeler yerine beyaz seçersek güneş ışığı içeri gelir."

"Katılıyorum," diyen Yasemin ceviz mobilyalarının üzerinde elini gezdirip, "Onca yılın anıları var bu odada," dedi.

"Öyle," diyen Umut duvarda asılı duran dedesi ve anneannesinin fotoğrafını izledi. Siyah beyaz fotoğrafın üstünde elini gezdirip, "Hâlâ gençler benim gözümde," dedi. "Dedem anneanneme âşık olduğunda ramazanın ilk günüymüş. Topal olduğu için anneanneme yaklaşmaya hep çekinmiş. Mektuplar yazmış, gizli gizli anneannemin penceresinin altından içeri atarmış. Mektupları alan anneannem dedemin gönderdiğini bilirmiş. Dedem yakalanmamak adına resmen koşarmış. Topalladığı için bazen düşme tehlikesi bile atlatırmış. Anneannem gördü mü diye arkasına baktığında anneannem hemen saklanırmış."

Elindeki fotoğrafı inceleyen Yasemin, "Dedene çekmişsin," dedi. "Onun gibi ruhun duygusal, ikiniz de yazmayı seviyorsunuz. Ve kalbinizden geçen sevgilerinizi çok güzel anlatıyorsunuz."

"Dedemle ruhlarımız gibi yaşantımızda benziyor. O topal bacağı yüzünden anneannemden uzak durmuş ben duymadığım için. Aramızdaki tek fark ben kıskancım. Seviyorum ya başkası sevmesin istiyorum. Bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Gülsün, hep tebessüm etsin diyorum. Başkasının yanında gülünce kalbimin ortası yanıyor. Keşke sadece benim yanımda gülse diyorum. Belki böyle hissetmemdeki neden paylaşmaktan korktuğum içindir, başkasının gülüşü sana güzel gelir ona gidersin diyedir."

Gözlerini açan Yasemin'in elini tuttu.

"Biliyorum çok saçma. Düşüncelerimi kontrol altına alamıyorum. Mantıksız olduğunu biliyorum ama hâlâ beynimin içinde kuruyorum. Ben sevip de zarar verenlerden değilim. Çok severim, kıskanırım ama sana zarar vermem. Gitmek istediğinde gitmemen için yalvarırım, gerçekten gitmek istediğini anlarsam köşeye çekilir acımı çekerim. Yanımda mutsuz olduktan sonra tek başıma sevgim ikimize yetmez. Sen mutsuzken benim mutlu olman sana haksızlık olur. Nerede nasıl mutluysan orada yaşa-

malısın. Biliyorum seni üzdüm, bunu istemeyerek yaptım bir daha olmaması için çabalıyorum."

"İyi bir eğitim almış çocuk dünyaya pozitif bakar. Sevmeyi bildiği için kadını, hayvanı incitmez. Kaç yaşında olursa olsun merhametli kalbi ondan güçlü ya da güçsüz olana nefret beslemez. Sen iyi bir ailede yetiştiğin için birine zarar verecek bir adam değilsin. Gözlerinde merhamet olanın kalbi güzel olur derdi dedem. Gözlerindeki merhamet yaşayan her canlı için var Umut. O yüzden kıskandığın için kötü biri olduğunu düşünme. Değilsin."

"Sarılabilir miyim? Ben bizim dini nikâhımızın Allah katında kıyıldığını düşünüyorum. Seni temiz seviyorum, sana sarılırken aklımdan sapkın düşünceler geçmiyor. Beş yaşındaki masum çocuğun duygularıyla sarılıyorum. İzin verirsen sarılmak istiyorum."

Kollarını Umut'un beline dolayan Yasemin gözlerini kapatıp yüzünü onun göğsüne yasladı. Omuzlarını saran Umut'un elleri hafif titrerken her defasında böyle mi olacağını düşündü. Birbirlerine uzaktan bakarken gözlerinin içi titriyor, elleri bedenlerine değdiği zaman kalpleriyle birlikte bütün vücutları titriyordu.

Umut'un dedesi ve anneannesinin sevgisine şahit olan oda onların da sevgisine şahit olmaya hazırlanıyordu. Duvarların dili olsa yaşanan aşkı şiir okur gibi anlatırlardı. Yeni aşka şahit olacak olan oda tıpkı onların kalpleri gibi heyecanlıydı.

Sevgi varsa taşta toprakta dile gelirdi...

ONUNCU BÖLÜM

"Asla ümitsizliğe düşme; ama düşersen de çalışmanı sürdür."

Edmund Burke

İkinci sınavı biten Yasemin kızları beklemeden okuldan ayrıldı. Bugün Meryem ameliyat olacaktı. "Yanında olacağım," dediği için bir an önce hastaneye yetişmek istiyordu. Umut sabah sınav olmuş ondan önce hastaneye gitmişti. Meryem huzursuz olduğu için yanından bir saniye ayrılmıyordu.

Okuldaki bütün çocuklar Yasemin'le Umut'u seviyordu ama Meryem ayrı bir düşkündü onlara. Bir gün Meryem okulda çok ağlayınca onu evine onlar bırakmıştı. Halasıyla eniştesi iş yerinden sürekli izin aldıkları için problem oluşabiliyordu. Onların sıkıntı yaşamasını istemiyordu. Ailenin maddi durumunda sıkıntı vardı, hem kendi çocukları hem de yeğenleriyle ilgilenmekten geçinmeleri zor oluyordu. Öğretmenler ve müdürleri olarak her zaman maddi manevi olarak ailenin yanında olsalar da bazen aile mahcup hissediyordu. Böyle zamanlarda çekingen duran Yasemin tıpkı şu an olduğu gibi hastaneye çekinerek gidiyordu. Hayatta en korktuğu şeydi yanlış anlaşılmak. İki kere düşünür bir kere cevap verirdi karşısındakini kırmamak için.

Taksi hastanenin önünde durunca ücretini ödeyip araba-

dan indi. Hastanenin merdivenlerini çıkarken Umut'u aradı.

"Geldin mi?" diyen genç adam odadan çıktı.

"Geldim. Çekiniyorum beni koridorda bekle."

"Çekinecek bir şey yok," diyen Umut tebessüm ederek asansörün önüne ilerledi. "Bekliyorum güzelim gel hadi."

Telefonu kapatan Yasemin asansöre binince dördünce katın düğmesine bastı. Ellerini yüzünün önünde sallayıp biraz olsun serinlemeye çalıştı. Asansör dördüncü katta durduğunda rahat nefes alıp dışarı çıktı. Duvara yaslanmış onu bekleyen nişanlısının yanına koşar adım gitti.

"Ameliyata aldılar mı? Umarım geç kalmamışımdır."

"Almadılar henüz. Yarım saat içinde alırlar sanırım. Gel yanına gidelim."

Elleriyle oynayan Yasemin, "Biraz çekiniyorum," dediğinde bileğini tuttu Umut. "Çekinecek bir şey yok. Meryem seni soruyordu. Annem işlerinin başında olduğu için gelemedi biz yanında olursak mutlu olur. Merak etme ailesi de gayet samimi insanlar."

Şalının önünü öne doğru çekiştirip, "Eniştesinin kız kardeşi de burada mı?" dedi ses tonundaki kıskançlıkla.

"Burada, sen aramadan önce onunla sohbet ediyorduk."

Umut'un kolunu sıkan Yasemin, "Onun sana olan ilgisini bildiğin halde sohbet mi ediyordun kızla?" dedi.

Otuz iki dişini gösterecek şekilde sırıtan Umut, "Sadece şaka yapıyordum," dedi. "Niyetim akşama kadar seni kızdırmaktı ama gözlerindeki katili gördüğüm için en iyisi fazla uzatma Umut dedim."

"Allah razı olsun. Genç yaşımda hapse girmek istemem."

Tek kaşını kaldırıp dilini damağına vurdu Umut. "Benim ölmeme üzülmüyor hapse gireceğine üzülüyor hanımefendi. Ah ah kimler kimlerle beraber."

Tekrar Umut'un kolunu sıkıp, "Benimle berabersin," dedi sesini biraz daha ciddi tutmaya çalışarak. Umut onunla eğleniyordu, bunun farkındaydı ama kıskançlığı yüzünden şu an her şey gözüne batıyordu

"Biz bakmaya kıyamayalım kadın iki kez kolumu sıktı. Erkeğe şiddet var diye bağırayım mı?"

"İstersen kolunu ısırayım ondan sonra bağır."

Kahkaha atan Umut, "Bir kere öpeyim öyle ısır," dediğinde Yasemin omzuna vurmak için elini kaldırdı. Hızlı davranarak odanın kapısını açınca adımlarını yavaşlattı genç kız.

Odaya girdiğinde Meryem'in akrabalarına, "Merhaba," deyip yatakta yatan Meryem'in yanına gitti. Küçük kızın başını öpüp, "Nasılsın?" dediğinde küçük kız ellerini onun yanaklarına koydu. Bu iyi olduğunu gösteriyordu. Her zaman kendini iyi hissettiği zamanlarda Yasemin'in yanaklarına ellerini bastırıp tebessüm ediyordu. Bu da Yasemin'e yetiyordu.

"İyi görünüyorsun, ameliyattan sonra duyunca her şey senin için daha iyi olacak küçüğüm. Bizler her zaman senin yanında olacağız tamam mı?"

Başını sallayan Meryem'in alnını öpüp geri çekildi. Yanında duran Umut'un elini tutup onları izleyen kızın üzerinde göz gezdirdi. Kız çatılı kaşlarla Umut'la onun eline bakıyordu. Umut'un elini sıkan Yasemin bakışlarını başka yere çevirdi.

İşaret dilinde, "Sanki ben onun sevgilisini elinden almışım gibi davranıyor," dedi Umut'a.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran Umut Yasemin'i kendine çekip başına ufak buse kondurdu.

"Sizin düğün ağustos ayında değil mi?"

"Evet," diye atılan Yasemin Umut'un koluna kolunu doladı. Birbirlerine bağlı gibi duruyorlardı. Bu durumdan rahatsız olmayan Umut ilk baş kızın bakışlarından rahatsız olsa da şimdi hoşuna gidiyordu. Yasemin ona kendi isteğiyle yaklaşıyordu. Kıskandığı zaman aynı onun verdiği tepkileri veriyordu bu da genç adamı tatmin ediyordu.

Odanın kapısı açılınca kenara çekilen ikili içeri giren hemşire ve görevlilere başlarıyla selam verdiler.

"Meryem'i almaya geldik."

Korkmaya başlayan Meryem'e sarılan halası ameliyatın hemen geçeceğini söylüyordu. Başını iki yana sallayan Meryem ağlarken Yasemin yanına gidip küçük kızın kollarını tuttu.

"Yüzüme bak Meryem. Dudaklarımı oku. Ameliyat olduktan sonra halanın, kuzenlerinin sesini duyacaksın. Umut abin gibi sen de konuşmaya başlayacaksın. O ilk baş çok zorlandı bak şimdi rahatlıkla herkesi duyuyor, konuşuyor. Hayat senin için daha kolay olacak güzelim."

Gözyaşlarını silip, "Ağlamak yok," dediğinde tebessüm etti Meryem. Hemşire ve görevli işini yapsın diye Umut'un yanına geçti. Hemşire Meryem sakinleşmesi için sakinleştirici yaparken Umut'la Yasemin odadan dışarı çıktılar.

"Onu çok iyi anlıyorum. Ameliyathanede yalnız kalmaktan korkuyor. Ameliyat başarısız olursa duyamamaktan korkuyor."

"Her zaman istediğimiz hedefe ulaşmak isterken ilk baş korku yaşarız içimizde. Ya başaramazsak ya yarı yolda kalırsak deriz. Hep korka korka gideriz, kimi zaman düşeriz sonunda hedefe ulaştığımızda başardığımızı o an anlarız. Senin korkularının çoktu, hep umutsuzluk vardı içinde. Bak şimdi duyuyorsun, konuşuyorsun. Sen başardın Umut. Korkup geri dursaydın

şu an duymuyor olacaktın."

Başparmağını Yasemin'in elinin üzerinde gezdiren genç adam, "Senin sayende başardım," dedi büyülü sesiyle. "En büyük cesaretim sensin. Tebessüm eden dudaklarının arasından çıkan kelimeleri sesli duymak için bir adım attım ve o adımın karşılığını çok güzel aldım."

Aynı anda iç çekip dışarı çıkarılan Meryem'in arkasından yürüdüler. Ailesi Meryem'le birlikte asansöre binerken onlar diğer asansörün gelmesini beklediler. Umut'un yan tarafında duran kız genç adamı incelerken dudağını ısıran Yasemin, "Sabır," diyerek kendi kendine mırıldanıyordu. Onun gergin oluşunu fark eden Umut Yasemin'in diğer tarafına geçip saçlarını karıştırdı. Kavga çıkmazdı değil mi? Sessiz duran nişanlısının içinde her zaman panter olduğunu biliyordu. Ne zaman dışarı çıkaracağını kestiremediği için şu an geriliyordu. Bir an önce Yasemin'i alıp hastaneden uzaklaşsa iyi olacaktı. Eğer yanlarında duran kız gözleriyle taciz etmeye devam ederse hoş olmayan durumla karışılacaklardı.

Asansör gelince birlikte içeri girdiler. "Biz kafeteryada bekleyelim," dedi Yasemin kulağına doğru. "Ameliyat üç saat sürecek, saat yaklaşınca geliriz."

"Olur," diyen Umut'la birlikte öne doğru adım attı. Asansör giriş katta durunca kıza bir şey demeden aşağı indiler.

"Ameliyathane alt katta değil mi?"

"Orada, sen in biz sonra geleceğiz," diyen Yasemin kızın şaşkın yüzüne tebessüm edip Umut'la birlikte hastanenin dışına çıktılar.

"Nasıl bu kadar utanmaz oluyorlar anlamıyorum. Birini beğenebilirsin bu çok normal. Ama onu gözlerinle bile olsa taciz edemezsin. Bu kız senin nişanlı olduğunu bildiği halde utanmadan seni incelemesine sinir oldum. Gözlerini bedeninin her yerinde gezdirdi. Seni resmen soydu Umut."

Başını hızla iki yana sallayan Umut, "Giyiniğim," dedi Yasemin'i biraz olsun sakinleştirmeye çalışarak. "O bana ne kadar baksa da ben ona bakmadım valla. Zaten oldum olası bu tür durumlardan rahatsız olmuşumdur. Hayır, izliyorsun çaktırmadan yap bari."

Tırnaklarını Umut'un avuç içine batıran Yasemin, "Anlamadım," diye bağırınca genç adam, "Bana değil başkalarına baksın," dedi. "Ben nişanlı bir adamım bak parmağımda yüzük var. Nişanlı adama bakılır mı ayıp denen bir şey var."

"Konuştukça batırıyorsun Umut, sus istersen kavga etmeyelim."

Sandalyeyi çekip Yasemin'i oturtan genç adam, "Sustum," diyerek Yasemin'in yanına oturdu. Ne gerek vardı ortamı germeye, sakin sakin oturalım düşüncesine sahipti. Acaba o kızın kafeye gelme ihtimali var mıydı? Kıstığı gözlerini etrafta gezdirip, "Umarım gelmez," diyerek mırıldandı kendi kendine. Nişanlısının pis bir damarı vardı eğer onun üzerine basarsa Yasemin on yıl sonra düğünü yapardı. Gözlerini kocaman açıp, "Aman ha," dedi sesinin tonunu ayarlayamadan. Sesi yüksek çıktığı için bir iki kişi ona baktı. Yasemin ise parmaklarını alnına bastırıp başını yana eğdi.

"İçinden konuşma, sonra fazla tepki veriyorsun. Benim hakkımda konuşuyorsan yüzüme konuş."

"Yoo," diyen Umut garsonun getirdiği limonatanın birini Yasemin'in önüne bıraktı. "Bugün gerildin sen, limonatanı içerken telefondan eşyalara bakalım. Vakit başka türlü geçmez."

Pipeti ağzına alan Yasemin gözlerini kapatıp ah dedi içinden. "Azra annem Umut aynı babası ciddi bir olay olduğunda hemen konuyu değiştirir derdi. Şu an onu çok iyi anlıyorum."

"Annem de arkamdan konuşmayı ne kadar çok seviyormuş. Başka nelerimi söyledi merak ediyorum. Kadın neredeyse

bebekliğimi anlatacak sana."

Limonatasını yarılayan Yasemin, "Anlattı bile," dediğinde kollarını masanın üzerine koyup, "Annem," diye başını hafif geri attı. "Umarım güzel anılarımdan bahsetmiştir. Gelecekte çocuklarımın annesi olacak kadına rezil olmak istemem."

Kendi limonatasını bitirip Umut'un limonatasına yönelen Yasemin tebessüm edip elini çenesinin altına aldı.

"İnsan sevdiğine rezil olur mu? Böyle düşünmen çok yanlış. Sana dair her şeyi bildiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Sana göre rezil olan anıların benim aklıma geldikçe dudaklarımın üzerine tebessüm oluşturuyor. Ayrıca annen diğer kardeşlerini de anlattı bana içlerinde en olgun olanı senmişsin. En yaramazı ise Ömer'miş. Özel harekât polisi olacağım diyerek sabahın köründe evin içinde bağırırmış."

Kardeşinin çılgın anları gözünün önüne gelince sırıttı, Umut.

"Bir gece üstünü çıkarmış altında sadece şortla sokağa koşmuş. İşte geliyor özel harekât diye bağırıyormuş, duymadığım için ne olduğunu anlamıyordum. Ali odama girip Ömer dışarı kaçtı deyince yataktan nasıl kalkacağımı bilemedim. Çıktım dışarı, görsen kar dizlerime geliyor ben bir adım atmaya zorlanıyorum bizimki deli danalar gibi kaçıyor. Babam da küfür ederek onu yakalamaya çalışıyordu. Altı yaşındaydı ama görsen herkesten hızlı koşuyordu."

Kahkaha atan Yasemin, "Kesin özel harekât polisi olacak," dedi ellerini dudaklarına bastırarak. "Ayrıca Ömer hâlâ en çılgın olanınız bence. Bana yenge deme dediğim halde nasılsın yenge, uyudun mu yenge, benimle aynı yaşıt kuzenin varsa benimle tanıştırır mısın diye sürekli mesajlar atıyor. Gerçi nişandan sonra duruldu."

"Sınava hazırlanıyor. Kafaya koydu özel harekât olacak."

"Hayallerinde polis olmak varsa inşallah olur. Olacağına da inanıyorum, azimli biri isteyince her şeyi başarır."

"Kesinlikle."

Saatini kontrol eden Umut, "Yarım saat olmuş henüz," dedi. "Eğer acıktıysan bir şeyler yiyebiliriz."

"Acıkmadım. Biraz oturalım burada sonra içeri gireriz."

Boş bardağı parmakları arasında döndüren genç adam başını sallayıp bir süre masayı izledi. Saniyeler dakikaları kovalarken gözleri sürekli bileklerinde duran saatin üzerindeydi.

Saat beşe gelirken ameliyathanenin önüne giden Yasemin'le Umut Meryem'in halasının yanına oturdular. Diğerleri odaya çıkmışlardı. Yeğenini tek bırakmak istemeyen kadın dilinden duayı düşürmeden yeğeninin sağ salim dışarı çıkmasını bekliyordu.

Yasemin kadının elini tutup, "Az kaldı," dedi ılımlı sesiyle. "Birazdan kapı açılacak Meryem duymuş şekilde odadan çıkacak."

Yasemin'le Umut'a minnettar olduğunu göstermek için peş peşe teşekkür eden kadın onlara hayatı boyunca etmediği kadar dua etti.

"Eminim abimle yengem size minnettardır. Kalbiniz o kadar güzel ki onlar kızlarına yaptığınız iyiliği hissediyorlardır. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Küçük bir çocuğun yüzünü güldüreceksiniz. Ailemizdeki yeriniz her zaman kıymetli olacak bunu unutmayın."

"Meryem sizinle gülsün, mutlu olsun bize yeter. Okula geldiği zaman yüzü asık değil güler yüzlü olsun. Biz okul hayatı boyunca onun yanında olacağız. Eğitimi için desteğimizi hiçbir zaman çekmeyeceğiz. Dışarıda mutlu olması için ona çevre verebileceğiz, sizler de aile içinde mutlu olun olur mu? Bir evde kav-

ga eden çift olduğu zaman çocuklarda etkileniyor. Yeri geliyor hepimiz sinirleniyoruz, bazen bunaldığımız anlar oluyor. Bu zamanlarda bir köşeye geçip sakin olun. Meryem yaralı bir çocuk, ergenliğine girdiği zaman eğer ailede olumsuz tavırlar görürse maalesef yanlış yollara sapar, bunun için dikkatli olun olur mu?"

Gözlerindeki yaşları silen kadın Yasemin'in elinin üzerine hafifçe vurup "Olur," dedi. "Çok şükür eşimle aramızda ciddi bir kavga olmadı bu zamana kadar. Çocuklarımızın yanında birbirimizle konuşurken ses tonumuza dikkat ederiz. Meryem'in durumunu bildiğimiz için bunun için ekstra uğraşıyoruz. Onu asla ayırmıyoruz."

"En önemlisi bu," diyen Umut ameliyathanenin kapısı açılınca ayağa kalktı. Onunla birlikte ayağa alkan Yasemin'le kadın sedyede baygın yatan Meryem'e ilerlediler. Gözleri kapalı olan küçük kızın ince dudaklarının üzerinde tebessüm vardı. Bilinci tamamen açık değildi ama sanki ona seslenenleri duyuyormuş gibiydi.

"Annenle babanı mı görüyorsun Meryem?" diyen Yasemin küçük kızın elini öpüp geri çekildi. Görevliler acele ederek onu asansöre bindirdiler. Bir çocuğun duyması için öncelik olan Umut'la Yasemin kalplerinde uçuşan kuşun kanatlarının hiçbir zaman durmasını istemediler. İleride ellerinden geldikçe duyma ihtimali olan çocukların ameliyatını yaptıracaklarına kendilerine söz verdiler.

Parlak gelecek için çocukları iyi eğitim vermek gerekiyordu. Biri işitme engelli olan çocukların okulunda müdür olacakken diğeri liseli gençlere Edebiyatı öğretecekti. Hayalleri güzeldi, onları gerçeğe dökmek için ellerinden gelenin fazlasını yapacaklardı.

Meryem uyandıktan sonra hastaneden ayrılan çift Umut'un ailesinin evine gittiler. Hava sıcak olduğu için bahçede oturan ailelerine, "İyi akşamlar," diyerek onların yanına oturdular.

"Hoş geldiniz, karnınız açsa mutfakta yemek yiyin."

"Yedik biz anne, diyen Yasemin yüzü asık oturan Mina'ya, "Ne oldu? dedi sarı saçlarını kulağının arkasına alarak. "Neden üzgün benim küçüğüm?"

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayan Mina omuzlarını silkince anne babası homurdanarak güldüler.

"Abim, kim üzdü seni?"

"Babam üzdü abi. Okul gezisi var beni göndermiyor. Babama bir şey söyle lütfen, ben büyüdüm. Ne olur büyüdüğümü kabul etsin."

Babasına hayırdır der gibi bakan Umut adamın kaşlarının yukarı kalktığını görünce kardeşini kucağına alıp yanağını öptü.

"Nereye gidecekler?"

"Antalya. Bütün arkadaşlarım tek başlarına gidiyor babam diyor ki eğer Ali abin seninle gelirse gidebilirsin. Ben bebek değilim, eğer Ali abim benimle gelirse arkadaşlarım dalga geçerler."

"Halt etmiş onlar," diyen Talha Bey masanın üzerinde duran eriği kızına uzattı. "Sen seversin hadi ye." Omzunu silken Mina, "Sana kırgınım," deyip abisinin kucağından kalktı. Salıncaklara doğru ilerlerken, "Ben konuşurum onunla," diyen Yasemin peşinden gitti. Eteğini bacakları arasına alıp sallanan Mina'nın karşısına oturdu. Salıncağı tutup Mina'yı kendine çektiğinde, "Babana karşı haksızlık yapıyorsun," dedi fısıldayarak. "Baban senin iyiliğini düşünüyor."

"Bana ne, bana hep bebekmişim gibi davranıyor. On dört yaşımda olduğumu kabul etmiyor."

"Babanın asker olduğunu biliyorsun değil mi?"

Başını ağır ağır salladı Mina.

"Bizim yaşımızdan çok şehirlere gitmiştir o. Bir sürü kötü insan görmüştür. Artık insanların yüzlerine bakarak onların neler düşündüğünü gözlerinden anlayabilir. Baban kötü insanlarla savaştı yıllarca. Dünyamız pekte iyi bir yer değil Mina'm. Hele ki on dört yaşındaki bir kız çocuğu için hiç güvenli değil. İyi insanlar olduğu gibi kötü insanlarda var. Bu kötü insanlar karşılarındaki insanın yaşına başına bakmadan ona kötü davranabilirler."

"Biliyorum, annem henüz beş yaşımdayken konuştu bu konuları benimle. Eğer biri saçımıza, özel bölgelerimize dokunursa tüm gücümüzle çığlık atmamızı söyledi. Bu kişiler akrabamızda olsa bağırmamız gerektiğini sıkı sıkı tembih etti. Ben bunları bildiğim için kendimi korurum Yasemin abla. Artık çocuk değilim, bazı durumların farkında olduğumu anlamıyorlar."

"Güzel kuzum, keşke dediğin gibi olsa. Bu dünya masum olan insanlar için çok tehlikeli. Baban biri sana zarar verir diye seni göndermiyor. Ayşe'nin babası gönderiyor olabilir ya da Fatma'nın babası. Onlar senin baban değil unutma. Herkes kendi evladını düşünmek zorunda. Az çok sizin aileyi tanıdım baban da annen de sizin mutlu olmanız için ellerinden geleni yapıyorlar. Ailen seni ve abilerini çok sevdiği için dışarıdaki kötülüklerden korumaya çalışıyorlar."

"Sen büyük olduğun için mi gidebiliyorsun?"

Salıncağı arkaya doğru hafif iten Yasemin tebessüm edip başını aşağı yukarı salladı.

"Babamdan asla bir şey saklamam. Nereye gidersem haberi mutlaka olur. Her ne kadar yaşım büyük olsa da o da benim için endişeleniyor. Emin ol evlensem de kırk yaşıma gelsem de babam benim için endişelenmeye devam edecek tıpkı senin baban gibi."

"Anlıyorum. Babamı öpüp gönlünü alayım o zaman."

Salıncaktan inen Mina babasına doğru koşarken oturduğu yerden kalkan Yasemin Umut'un yanına ilerledi. Genç adam göz kırpıp, "Halletmişsin," dediğinde, "Sadece kız kıza sohbet ettik," dedi sandalyeyi geri çekip oturarak.

"Abim evlendikten sonra onun evinde kalabilirim değil mi baba? Orası güvenli."

"İstediğin kadar kalabilirsin kızım. Antalya'ya gitmek istiyorsan abin sana eşlik etsin. Emin ol arkadaşların ne kadar tek gideceğiz deseler de aileleri onlarla gidecektir."

"Olur," diyen Mina babasının boynuna sarılıp gözlerini kapadı.

"Birazdan kalkarız," diye mırıldanan Umut'u duyan Azra Hanım, "Nereye gidiyorsunuz? Bu akşam burada kalın," dedi. Geri çekilen Umut, "Anne," dedi mırıldanarak. "Bu kadar kalabalığın arasında nasıl beni duyuyorsun anlamıyorum. Hayır, Yasemin'e bir şey söylerken illa başka yere mi geçmemiz lazım?"

"Ben sizi kasıtlı dinlemiyorum oğlum, sesini duymayı sevdiğim için kulaklarım nedense sen konuşunca sana yöneliyor."

Kıkırdayan Yasemin dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını başka yere çevirdi.

"Biz eve gidelim."

"Hayır ya, kalın burada."

"Kıyafetlerim yok gitsem iyi olur anne. Yarın sınav var zaten."

"Kim diyor yok? Ben sana bir sürü eşofman takımı aldım. Şal ve tülbentte aldım. O yüzden buraya geldiğinde istediğin gibi üstünü değiştirebilirsin kızım."

"Neden zahmet ettin anne?" diyen Yasemin mahcup hissediyordu.

"Kızıma aldım ne zahmeti olacak. Neyse, madem sınavınız var babanız sizi bıraksın."

"Biz gideriz hiç zahmet etmesin," diyen Umut ayağa kalktığında Yasemin'de kalktı.

"Finaller bitince kalırım anne."

"Sağ ol kızım. Sen olmasan Umut beni düşünmeyecek. Canım sıkılıyor, bazen yalnız kaldığımı hissediyorum bu evde."

Gözlerini kalabalık bahçede gezdiren Yasemin, Pınar Hanımla göz göze gelince tebessüm etti.

"Sen Azra'ya bakma kızım. Bazen yeter, çok ses var diyerek kaçacak yer arıyor. İnanma sen onun yalnız kaldım demesine. Emin ol bu bahçede beş dakika yalnız kalamıyoruz."

"Anlıyorum," diyerek masanın üstünden çantasını aldı. Masum bakan Azra Hanımın boynuna sarılıp, "En yakın zamanda geleceğim," dedi.

"Bahçe kalabalık olabilir ama ben seni istiyorum. Seninle sohbet etmeyi seviyorum. En yakın zamanda anne kız gecesi yapalım."

"Yapalım anne. Finaller bitince rahatlayacağım. Şu an aşırı stresli olduğum için başım ağrıyor. Kafam rahatlasın sonra sabaha kadar otururuz."

Yasemin'in yanaklarını öpüp, "Kendini sıkıntıya sokma," dedi. "Sen akıllı kadınsın, derslerinde de başarılısın. O yüzden çok çalışıp başını ağrıtma."

"Ben ders çalışmayınca kafama vuruyorsun," diyen Umut annesine inanamıyordu.

"Bu aralar senin aklın başka yerlerde oğlum yerine gelsin diye vuruyorum ben."

"Baba, anneme bir şey söyle kalbimi kırıyor," diyerek Yasemin'i alıp bahçeden çıktı.

"Kafanın kırılmadığına dua et," diyen babasının sesini duyunca, "Hasbin Allah," diyerek evin önünden hızlı hızlı yürüdü.

"Benim büyüdüğümü hiçbir zaman kabul etmiyorlar."

"Anne babalar öyledir," diyen Yasemin'i susturup kolunu omzuna doladı.

"Benimkiler farklı bunu sen de kabul et Yasemin. Emin ol biz yaşlansak da onlar her zaman bize çocukmuşuz gibi davranacaklar."

"Onların çocuğuyuz. Yaşlansak da her zaman bizim üzerimize düşecekler. Tıpkı bizim de çocuklarımızın üzerine düşeceği gibi."

"Yarış yapalım mı?"

"Hani çocuk değildin," diyen Yasemin geri çekildi. Koşmak için fırsat kollarken, "Çocuk değilim," diye bağıran Umut önden koşmaya başlayınca "Alçak," diye bağıran Yasemin peşinden koştu. "Ah ayağım," diye bağırınca hızla arkasını dönen Umut, "Yemedim ama yemiş numarası yapacağım," dedi. "Hadi geç öne." Genç adamı hafif iten Yasemin koşmaya başladığında Umut acele etmeden peşinden koşup onu belinden yakaladı. Karanlık sokakta Yasemin'i etrafında döndürürken kahkahaları ileride bulunan evlerine kadar gidiyordu. Oturduğu yerden kalkacak olan karısının kolunu tutan Talha Bey, "Çocukları rahat bırak hayatım," dedi kulağına doğru.

"Ama fotoğraflarını çekmek istiyorum."

"Sonra sosyal medyaya yükleyip benim evlatlarım diyerek paylaşacaksın değil mi?"

"Evet. Bırak kolumu çekmeye gidiyorum."

Karısı kapıya koşarken, "Umut kaçın," diyen bağıran Talha Bey kahkaha atmaya başlayınca babasının sesini duyan Umut'la Yasemin annesinin yine fotoğraflarını çekeceğini bildiği için koşmaya başladılar.

"Alacağın olsun Talha, uçtu kuşlarım."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İnsanın ömrünün en önemli olayı iyi bir eş seçmektir."

Caesar Drusus

Dört ay sonra...

Kavurucu sıcakların altında adeta pişen Yasemin omzundaki bez parçasıyla alnındaki teri sildi. Yanında getirdiği sepetin içinden termosu çıkarıp kapağını açtı. Soğuk su içini ferahlatırken gözleri çalışan işçilerin üzerindeydi. Hepsi nefes nefese pamukları topluyordu. Onlara üzülüyor olsa da babası emeklerinin karşılığını fazlasıyla verdiği için içi biraz daha rahattı. En azından başını yastığa koyduğunda gönlü rahat uyuyordu.

Termosun kapağını kapatıp babasının başını iki yana salladığını fark etti. Kollarını hava kaldırıp, "Ne oldu baba?" dediğinde babası gözleriyle Yasemin'in arkasını işaret etti. Disket şapkasını düzeltip arkasını döndü. Koşar adım ona gelen Umut'u görünce nefesini dışarı bırak, "Ah Umut," diyerek mırıldandı.

"Senin damat her hafta geliyor Erdal. İstanbul'a hiç gitmesin bence, baksana uçak parası yüzünden batacak."

Babasıyla konuşan adama hak veren Yasemin başını iki yana sallayıp kollarını göğsünün üzerinde topladı.

Okullar kapandığında Umut'la birlikte evi boyayıp tamir ettiler. Yasemin için Adana'ya dönme vakti geldiğinde genç adam terk edilmiş gibi hissetmişti. İlk baş sürekli görüntülü konuşarak Yasemin'le vakit geçirse de sonradan dayanamamış her hafta yanına gelir olmuştu. Yasemin'in babası her ne kadar masraf yapmamasını söylese de genç adam yapmıyorum baba diyerek gelmeye devam ediyordu.

"Ben geldim," diyerek Yasemin'in yanına gelen genç adam eli alnında onu izleyen kayınpederine tebessüm etti.

"Nasılsın evladım?"

"İyiyim baba, sen nasılsın?"

"Çok şükür iyiyim. Cuma günü kına olacak erken gelmişsin."

Elini ensesine götüren genç adam mahcup bakışlarını kaçırıp, "Biraz erken geldim," dedi.

"Bu sefer gitme madem, kal kına gününe kadar. Git gel yaparak kazandığın parayı yola harcadın."

Gözleri parlayan Umut heyecanlı çıkan sesiyle, "Kalırım baba," diye bağırınca tarlada çalışan herkes gülmeye başladılar.

"Boş durmak olmaz o zaman çalış hadi."

Sepetin içinden yedek şapkayı alıp Umut'a verdi Yasemin.

"Babam haklı Umut. Üç ay boyunca her hafta geldin. Havayollarını sen zengin ettin valla. Şurada düğüne beş gün kalmış dayansaydın."

Pamukları toplayan Umut bir an durdu.

"Dün gece telefonda keşke yanımda olsan diyen kimdi? Hem yanında istiyorsun gelince de kızıyorsun. Yavrum sen ne istiyorsun bilmiyorum?"

"Yavrum mu?" Göz kırpıp, "Hayırdır ya," dedi pamuğu

avucuna alan Yasemin. "Konuşma tarzın değişmiş. Serkan'la nerelerde takılıyorsunuz?"

Sırıtan Umut, "Bizim mahallede," deyince Yasemin olduğu yerde durdu.

"Sakın evimizde kaldığını söyleme. Bak Umut arkadaşlarınla bembeyaz halılarımı kirlettiysen tek tek yıkatırım size onları."

Başını iki yana sallayan genç adam beyaz tişörtünün yakalarını düzeltip, "Yok öyle bir şey," dedi. "En son seninle eşyaları yerleştirdik. Biz Serkan ve Yasin'in evinde kalıyoruz. Malum kızlar ailelerin yanında olduğu için hem onların evini hem de kendi evimizi gözetliyoruz. Bazen pencereleri açmaya gidiyorum ama tek gidiyorum."

"Umarım doğrudur," diyen Yasemin, "Yoruldum gel dinlenelim," dedi. Eşyalarını ustabaşına teslim edip Umut'la birlikte tarladan ayrıldılar. Ağacın dibine oturup nefeslerini dışarı bıraktıklarında ikisi de şapkalarını yüzlerinin önünde sallamaya devam ettiler.

"Kına için eksik bir şey var mı? Hazır gelmişken alalım."

"Geçen hafta annenler geldiği zaman her şeyin fazlasını aldılar. Hiçbir eksik yok anlayacağın. Anlat bakalım ne var ne yok?"

Bacaklarını uzatan Umut ağacın dibinde duran sepeti yanına çekti.

"Size mi ait bu?"

"Evet."

İçinden suyu alıp başına az bir şey dökünce boynunu daraltan tişörtünü öne doğru çekiştirdi.

"Uzakta oturan akrabalar şimdiden bize gelmeye başladılar. Düğün eğlenceli olmayacağı için hepsi kınada oynamak için

buraya gelecekler."

Heyecanlanan Yasemin, "Gelsinler," dedi ellerini kucağında birleştirirken. "Ev çok istedikleri kadar kalabilirler."

"Nereye kalıyorlar? Sabahına hep birlikte İstanbul'a döneceğiz. Bir gün dinlendikten sonra ertesi gün nikâhımız kıyılması için nikâh dairesine gideceğiz."

"Bir an önce olsun istiyorsun, değil mi?"

Omzunu ağaca yaslayarak Yasemin'e dönen Umut, "Sen istemiyor musun?" dedi fısıldayarak. Geçen zamanlarda konuşması da oldukça düzelmişti. Kendini çok iyi ifade ediyordu.

"İstiyorum."

Yasemin'in yanakları kızarınca onu utandırmak istemeyen genç adam, "Hadi yardımcı olalım çalışan insanlara," dedi. Eğer burada Yasemin'i izlemeye devam ederse kayınpederinin karşısında yapmaması gereken bir şeyi yapacaktı. Uzun zamandır genç kızla yan yana ne zaman gelse o güzel dudaklarını öpmek istiyordu. Dudakları yanağına, dudağına değmek için can atıyordu resmen. Kendini frenleyen genç adam sabırla dini nikâhlarının kıyılacağı günü bekliyordu. Bu zamana kadar Yasemin'i hiçbir konuda sıkmamıştı, sıkmayacaktı da. O ne derse onu yapıyordu, tıpkı ilk gün yurdun arkasında onlara şahitlik eden ağacın önünde söz verdiği gibi devam ediyordu.

Oturduğu yerden kalkıp insanların arasına karıştılar. Oyalanmadan pamukları toplarken bugün son günü olan Yasemin daha çok iş yapmak için hızlı hızlı çalışıyordu. Belki bir daha gelir miydi pamuk toplamaya bilmiyordu. Hayatın ona neler getireceğini bilmediği için gelecek yılları şimdiden düşünmek istemiyordu.

Akşama kadar süren çalışmanın ardından işçilerle vedalaşan Yasemin eve dönmek için arabaya bindi. Umut babasının

yanında otururken o arka kısımda camdan dışarıyı izliyordu. "Hoşça kal Çukurova," diye mırıldandı dudakları arasından. "Bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum ama umarım yakın bir zamanda tekrar bir arada oluruz."

Yolculuk boyunca gözlerini kırpmadan memleketinin güzelliklerini izledi. Annesinin mezarının önünden geçerken gözlerini kapadı. "Yakın bir zamanda sana uğrayacağım annem." Dolan gözlerini elleriyle ovuşturup oturuşunu düzeltti. Araba evlerinin önünde durunca sırt çantasını alarak arabadan indi. Babası ve Umut arabadan inince onlarla birlikte avluya giriş yaptı. Umut'un geleceğini tahmin eden Yasemin'in akrabaları, "Hoş geldin oğlum," derken sırıtıyorlardı. "Hoş buldum," diyen Umut dört ayda eve ve Yasemin'in akrabalarına alıştığı için direkt masanın üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurup içti.

"Ben siz de duş alayım amca," diyerek Yasemin'in amcasının evine yürüyünce genç kız arkasından sırıtıp kendi evine girdi. Deli dolu bir adamla evlenecekti. Hayatı hep neşeli ve eğlenceli geçecekti. Suratsız bir kocayla bir ömür geçeceğine Umut gibi neşeli bir adamla hayatını seve seve geçirirdi.

Duş alıp banyodan çıktı. Odasına girip oyalanmadan üzerini giyinip kırışmasın diye dolabın kapağına astığı kırmızı bindallısının üzerinde elini gezdirdi. Annesinin düğününde giydiği bindallıyı kendi üstüne göre ayarlamış kına akşamında bunu giymek istemişti. İlk giydiği zaman gözyaşlarını tutamamıştı. Yıllar geçse de annesinin kokusunu, bir kere bile içine çekmese de annem gibi kokuyor demişti.

İç çekip odadan ayrıldı. Amcasıyla hararetli konuşan nişanlısının yanına gidip karşısına oturdu.

"Hayırdır niye kahkaha atıyorsunuz?"

"Bu çocuk beni gülmekten öldürecek Yasemin. Valla her hafta gelmesine alıştım evlendikten sonra gelmeyecek özleyeceğim."

Buz gibi ayranı içen Umut, "Geliriz amca," dedi.

Başını iki yana sallayan adam, "He he," derken sırıtarak onları izleyen karısına Umut'la Yasemin'i işaret etti gözleriyle.

"Biz bu masalları çok duyduk değil mi hanım? Her hafta geleceğiz diyenler ayda bir kere zor gelir oldu."

Elişini masanın üzerine bırakan kadın, "Uğraşma çocuklarla," dedi. "Oğlum sen de aç karnına ayran içme, yemek hazır olur şimdi."

"İyi geldi yenge."

"Afiyet olsun ama mideni ekşitir bekle sofra hazır olur."

Ayakları ağrıyan Yasemin, "Ben çok yorgunum," dedi. "Bugün sofrayı erkekler kursun."

"Benim de ayaklarım ağrıyor," diyen amcasına, "Akşama kadar oturuyorsun amca," dedi.

"Yaşlıyım ben, çağır Murat'ı, Hasan'ı Fikret'i ha bu oğlanı sok mutfağa kursunlar sofrayı."

"Ben yardım ederim," diyen Umut ayağa kalkınca Yasemin eve doğru kuzenlerine bağırdı. Dışarı çıkan kuzenleri deminden beri onları duydukları için bahanelerle kaçacak yer aradılar. Bir tek Umut eve girince ona kıyamayan Yasemin ayağa kalktı. Elbet kuzenlerine bunun hesabını sorardı bir gün.

Tabakları ve yemekleri masaya yerleştirdikten sonra Umut'la Yasemin yan yana oturdular. Yasemin'in babası telefonu kapatıp karşılarına oturduğundan gözlerini ikisinin üzerinde gezdirdi. Boğazını temizlemek adına hafif öksürüp, "Babanla konuştum oğlum," dedi. "Kına günü yoğun olacağımız için bu akşam dini nikâhınız kıyılsın dedik. Eğer sizler içinde uygunsa akşam ezanından sonra hocayı buraya getireceğim."

Heyecandan dillerini yutan iki genç başlarını aşağı yukarı

salladılar. Tebessüm eden Erdal Bey, "Peki o zaman," dedi. "Ezana az kaldı, yemeğinizi yiyip hazırlanın."

Onları izleyen kişilere bakmadan çorbalarını içmeye başlayan Yasemin'le Umut'un içi kazan gibiydi. Yanan odun ateşinin üstünde kaynıyorlardı. Kaşık tutan elleri çolak olmuş gibi titriyor, ağızlarına gidecek olan kaşık bir türlü yolunu bulamıyordu. Fazlasıyla açlardı ama yemeği gözleri görmüyordu. Bileğindeki saati kontrol eden Umut ezana yarım saat kaldığını fark edince sandalyesini geri itip, "Ben abdest alayım," dedi.

"Daha erken oğlum."

Başını hafif yana eğdi. "Hemen geçer zaman." Elini Umut'un oturması için sallayan Erdal Bey, "Dur oğlum," dedi. "Ezan okunacak, namaz kılınacak zaman var ye yemeğini."

Tekrar yerine oturan Umut Yasemin'in halasının uzattığı sarmalardan tabağına aldı. Lokma boğazından nasıl geçecekti hiçbir fikri yoktu. Boğazı düğüm düğümdü. Başını eğerek yanında oturan Yasemin'e baktı. Elindeki ekmeği ufalayan kızın kolunu dürtüp yemesi için gözleriyle masayı işaret etti. Önünde duran su bardağını eline alıp içen Yasemin sakin olmak adına nefesini dışarı bırakıp derin nefes aldı. Bir eli düz karnının üzerinde yemeklerini yedi. Babası ve amcası namaz kılmak için camiye gidince halalarından izin alarak odasına koştu. Heyecanla kızlara mesaj atarken dini nikâh kıyılırken giymek istediği krem rengi elbiseyi askıdan aldı. Diğer evde abdest alan Umut onun evine gelirken abdestini alıp üzerini giyinen Yasemin namaza durdu.

Selam verip ayağa kalktığında seccadeyi katlayıp yerine koydu. Umut ve halaları salondalardı. Yanlarına gidip Umut'un yanına oturdu. Babası birazdan gelirdi.

"Çok heyecanlıyım," diye fısıldayan Umut sağ ayağını sol ayağının üstüne aldı. En az onun kadar heyecanlı olan Yasemin,

"Ben de," dediğinde "Destur var mı?" diyerek içeri girdi babası.

"Gel kardeşim, çocuklar burada."

Hocayla birlikte içeri giren Yasemin'in babası salona ilerlerken Umut'un ve Yasemin'in bedeni ince ter döküyordu. Buz mavisi gömleğinin yakasını çekiştiren genç adam burnundan nefesini alıyor dudakları arasından veriyordu. Ağzının içi kuruduğu için ara sıra yutkunuyor mavi gözleri içeri giren hocanın ve kayınpederinin üzerinde gidip geliyordu.

Başını dizlerinden kaldırmayan Yasemin ise her an bayılacak gibi hissediyordu. Hayatı boyunca bugünkü kadar kendini sıktığını hatırlamıyordu, utancı, heyecanı, sevince hepsi bir araya gelmiş boğazımda düğüm oluşmasını sağlıyordu. Gökle yer birleşmişti sanki.

Hoca konuşmaya başladığında ikisi son nefeslerini verir gibi nefeslerini bıraktılar.

"Nasılsınız çocuklar?"

İki gencin heyecanını gören hoca onları konuşturup biraz da olsa sakinleştirmeye çalıştı. Kısık sesle, "İyiyiz," diyen ikiliye tebessüm edip, "Başlayalım o zaman," dedi.

Yasemin'in amcası Umut'un şahidi olurken eniştesi de onun şahidi oldu. Hoca dualar okumaya başladığında kimseden ses çıkmıyordu. Umut'a bakışlarını çeviren hoca anne babasının ismini sorduktan sonra Yasemin'e döndü aynı şekilde ona sorduktan sonra nikâha başladı. Gözleri dolan ikili dudaklarını kapamışlar hocanın sorduğu sorularda sadece konuşmuşlardı. İkisi de birbirlerini eşliğe üç kez ettim diyerek kabul ettiler. Allah katında evli olan ikilinin omuzlarındaki yük bir anda yok olur gibi kayboldu. Gözünden bir damla yaş akan Yasemin avuçları arasında paramparça olan peçeteyle sildi.

"Hayırlı olsun. Allah sizi utandırmasın."

"Âmin," dediler aynı anda. "Ben gideyim," diyen hoca ayağa kalktığında Yasemin'in babasıyla akrabaları onunla birlikte salondan çıktılar. Onları yalnız bırakmak isteyen Yasemin'in küçük halası kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Odada yalnız kalan ikili ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi öylece oturuyorlardı. Aylardır birbirlerini tanımalarına rağmen şu an birbirlerinin yüzlerine bakmaya çekiniyorlardı. Artık evlilerdi ama onlar utanıyordu.

İlk adımı atan Umut Yasemin'e doğru dönüp parmak uçlarını genç kızın parmak uçlarına değdirdi.

"Bizim seninle olan nikâhımız henüz anne rahmindeyken kıyıldı. Sen hep benim helalimdin. Güzel Yasemin'im benim, o kadar huzurluyum ki hislerimi ilk kez anlatmakta zorluk çekiyorum."

Dudaklarını genç kızın alnına değdirip ilk öpücüğünü kondurdu. İkisinin sol gözünden bir damla yaşar akarken geri çekilip Yasemin'i hafif kendine çekti. Elleri beline doğru yol alırken güçlü kollarıyla genç kızı kendine doğru çekti. Yasemin'in ayakları onun ayaklarının üzerinde duruyordu yakınlıktan. Kollarını omzuna dolamış genç adamın boynunda dualar ederek şükrediyordu. Eğer helalim olmayacaksa onu benden uzaklaştır diye gecelerce dua etmişti ve şimdi karşılığını çok güzel alıyordu. Canından çok seviyordu ve bu adam onundu. Bundan sonra bu fani dünyada birlikte adım atacaklardı. Her anlarını ikisi de hayal ediyordu ama yaşayarak görmek hayallerinden daha güzeldi.

Bugünün hayalini her akşam kurduklarında isyan eden kalpleri yeter diyerek bağırıyordu. Sadece biraz dinlenmem için zaman verin diye isyan ediyorlardı.

Geri çekilen Umut Yasemin'in belinde olan ellerini genç kızın ellerine getirdi. İnce parmakları kendi uzun parmakları arasına hapsedip tebessüm etti.

"Güzel karım benim. Bir olmamıza çok az kaldı. Ruhla-

mız gibi bedenlerimizin kavuşmasına çok ama çok az kaldı. Hasretimizden yanıp kavrulan yüreğimizin ferahlamasına az kaldı."

Başını aşağı yukarı salladı Yasemin.

"Sabah birlikte kahvaltı hazırlayacağız. Sallanan koltuğumuzda ilk okuyacağımız kitaplarımızı ayırdım bile. O evin içinde senden ayrı bir şeyi yapmayı düşünmüyorum. Belki benden bıkacaksın ama senden ayrı durmayı düşünmüyorum canım kocam."

"Kim bıkacakmış? Nereye gidersem yanımda sen olacaksın. Aklımı, kalbimi esir almışsın Yasemin. Ben senden başka bir şeyi düşünemiyorum. Hislerim oldukça kuvvetli inan bana. Salonda görmesem seni mutfakta ararım, orada görmesem yatak odasında ararım. Ben bu evlilik hayatında senden ayrı olmak istemiyorum. Her yerde beraber olmak istiyorum."

Birlikte ayağa kalkıp ayrılmamak isteyen ellerini bırakmadılar. Yasemin'i kendine çekerek sımsıkı sarılan Umut bir an önce cuma gününün gelmesini tüm kalbiyle istiyordu. Hislerinin yoğunluğundan artık kalbi patlama noktasına geliyordu. Her şey güzel giderken her an kötü bir şey olacak düşüncesi aklına üşüşüyor, korku bedenini esir alıyordu. Sırf bu yüzden buraya erken gelmişti.

Yüzünü Yasemin'in boynuna saklayıp, "Her şey güzel olacak," dedi fısıldayarak. Güzel olmalı...

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Hoş geldin ey şimdiki zamanım, geç gönlümün eşiğinden,
tam anı. Hoş geldin her bölümüm, tamamım.
Uzat ömrümün beşiğinden yanağını.."

Eve gelen giden insanların arasından geçen Yasemin ellerinde paketlerle avluya giriş yapan Azra Hanım'ın yanına koştu. "Hoş geldin anne," diyerek kadının boynuna sarıldığında içeri giren insanların yolunu kesmemek adına kenara çekildiler anne kız.

"E hazırlanmamışsın kızım. Şurada kınaya kaç saat kaldı ki."

"Kuaför içeride bekliyor anne, siz gelince hazırlanırım dedim."

"Ben eşyaları odana götürüyorum hemen gel içeri."

Başını sallayan genç kız kenarda bekleyen arkadaşlarına sarıldı. Üç aydır sadece telefonda konuştukları için ikisini çok özlemişti. Tuğba geri çekilip Yasemin'in bronzlaşmış yanağının üzerinde elini gezdirdi.

"Her gelene hoş geldin dersen hazırlanamazsın. Bir an önce odana gidelim."

"Tamam."

Misafirlere, "Hoş geldiniz," diyen Umut'a, "İçeri giriyo-

rum," deyip kızlarla evin içine girdi. Odasına girdiğinde Tuğba'yla Elena dolabın kapağında asılı duran bindallıyı alıp Yasemin'e giydirdiler. İncecik bedeninin üzerinde duran elbise kusursuz gözüküyordu.

Annesinin tenine değen bindallının üzerinde elini gezdirip başını hafif geri attı genç kız.

"Bugün ağlamak yok, Yasemin."

Gözlerini ovalayıp, "Ağlamıyorum," dedi boğuk sesiyle. "Kuaförü çağırır mısınız şalımı ve makyajımı yapsın."

Elena, "Ben çağırırım," diyerek kapıyı açtı. Yüzü düşen arkadaşının kolunun üzerinde elini gezdiren Tuğba Yasemin'in saçlarını öpüp, "Güzel gelin," dedi arkadaşını güldürmek için. "Kına yakılırken bol bol ağlarız, şimdi kendini boşuna üzme."

"O zaman ağlayamam, babam beni ağlarken görürse üzülür."

"Şimdide ağlama, emin ol gözleri bu kalabalığın içinde seni arıyordur."

"Haklısın."

Elena kuaför kadınla içeri girdiğinde Umut'un kuzenleri ve kardeşi Mina'yla odaya girdiler. Yasemin uzaktan hepsine, "Hoş geldiniz," diyerek sandalyeye oturdu.

"Dışarısı sıcak ve nemli olduğu için sadece göz makyajı yaparsanız iyi olur."

"Siz nasıl isterseniz."

Makyaja başlayan kadın işini düzgün yapmak adına sakin bir şekilde işini yapıyordu. Yasemin bir an önce Umut'un yanına gitmek istediği için hızlı yapmasını istiyordu. Kadın tebessüm edip serinlemek için yüzlerinin önünde yelpazeleri sallayan kızlara, "Gelin sabırsız biri galiba," dedi. "Baksanıza damadın

yanına gitmek için can atıyor."

"Aşk işte abla, şimdi cicim ayları olduğu için heyecanı çok normal. Ben onu ileride de göreceğim."

"Ben hep aynı olacağım," diye bağıran Yasemin oturduğu yerden ayağıyla Tuğba'nın bacağına vurmaya çalışıyordu. "Kızlar rahat durun," diyen kadının sesiyle kıpırdamadan makyajının bitmesini bekledi.

Bugün en özel günlerinden biriydi asla üzülmeyecek, arkadaşlarına takılmayacaktı. Eğlene bildiği kadar eğlenecekti. Bu gece bu evde son günü olduğu için babası yeteri kadar mutsuz dolaşıyordu evin içinde. Bir de onun yüzünün asık olduğunu görürse hepten yıkılırdı.

Bir saat sonra hazır olduğunda oturduğu yerden kalkıp dolabının kapağındaki aynadan kendini izledi. "Çok güzel oldun," diyen arkadaşlarına gülümsüyor, bindallısının eteklerini tutarak hafif sağa sola dönüyordu.

"Yasemin avlu ve kapının önü insan kaynıyor. İlk kez böylesine kalabalığın içinde bulunuyorum."

Elena'ya döndü Yasemin. "Akrabalarımız, eş, dost derken bayağı kalabalık oldu. Bir de hemen hemen çoğu kişi yarın İstanbul'a gelemeyecek. O yüzden bu akşam hepsi kınaya geldi."

"İyi olmuş, bol bol oynayacağım."

"Ben pek oynamam ama siz oynarsınız."

"Niye?" diyen Tuğba Yasemin'in kolundan tutup odadan çıkardı. "Piştik küçücük odada. Kendi kınanda oynamayacaksın da başkasının kınasında mı oynanacaksın? Valla kızarım bak ona göre."

Kapının önüne yaklaşan Yasemin, "Dur," dedi elini göğsüne bastırarak. Tam girişte durdukları için ağacın önünde duran

Umut'la göz göze geldiler. Elini ağaçtan çeken genç adam öne doğru sendeleyerek Yasemin'e doğru yürüdü. Kulaklarından alevler çıkıyordu, iki basamağı çıkıp Yasemin'in karşısına geldiğinde üst dudağı hafif kıvrıldı.

"Bu güzel gelin benim gelinim mi?"

Romantik anı bozmak için araya giren Tuğba tam konuşacakken Elena kolunu sıkıp konuşmadan susturdu onu. Hoş konuşsa da Yasemin ve Umut'un onu duyacak hali yoktu.

"Çok güzel gözüküyorsun."

"Teşekkür ederim, sen de yakışıklı."

Beyaz gömleği, siyah pantolonuyla kusursuz gözüken genç adam ensesindeki saçlarını karıştırıp, "Arkadaşlarımızın yanına gidelim mi?" dedi.

"Gidelim," diyen Yasemin onun koluna kolunu doladı. Birlikte basamakları inip onları izleyen ailelerinin gözlerinin önünde dışarıda olan eğlenceye doğru ilerlediler. Yasemin'in babası tıpkı yıllar önce olduğu gibi dolan gözlerine parmaklarını bastırdı. Karısı düğün günlerinde kızının giydiği bindallıyı giymişti. O an karısının güzelliği karşısında kalbi duracak gibi olan adam şimdi aynı hisleri yaşıyordu. Sanki karşısında eşi vardı. "Kızımız aynı sen," diyerek iç çeken adam başını iki yana sallayıp duygusal ortamdan biraz olsun soyutlamak istedi kendini. Kızı mutluydu, bugün üzülmesi değil mutlu olması gerekiyordu.

Müziğe kendini kaptıran gençlere tebessüm eden ikili onlara ayrılan masaya geçerken Yasemin Umut'un kolunu tuttu.

"On dakikalığına annemin mezarlığına gidelim mi? Bindallıyla yanına gitmek istiyordum."

"Gidelim tabii, babam arabanın anahtarını bana verdi lazım olur diye gel gidelim."

Kimseye bir şey demeden peş peşe park edilmiş arabaların yanından ilerlediler. Talha Bey'in arabasının yanına geldiklerinde Umut kapıyı açıp Yasemin'i öne oturttu. Kendi de yerine geçince arabayı çalıştırıp mezarlığa doğru sürdü. Bu üç ayda babası ona araba kullanmayı öğrettiği gibi ehliyette aldırdı. Düğünden sonra lazım olur diye onlar için araba almıştı ama Umut pek kullanmıyordu. Tek başına bir yere gittiği zaman gerek duymuyordu ama Yasemin'le evlendikten sonra bir yerlere giderken lazım olacaktı.

Mezarlığın önüne geldiklerinde besmele çekip arabadan indiler. El ele mezarın yanına geldiklerinde ellerini açıp dua ettiler. Ellerini yüzüne sürüp bir adım geri duran Umut annesiyle Yasemin'i yalnız bırakmak istedi.

"Nasıl olmuşum anne? Yıllar önce senin giydiğin bindallı şimdi benim üzerimde. Görüyor musun? Eminim görüyorsundur. Halam tıpkı sana benzediğimi söyledi, güzel annem benim bugün çok mutluyum. O yüzden ağlamayacağım. Yarın sabah uçak altıda kalkacağı için sabah erkenden havaalanına gideceğiz. Yanına uğramak çok isterim, eğer uğramazsam bana gönül koyma olur mu? Seni çok seviyorum."

Arkasını dönüp onu bekleyen genç adamın elini tuttu.

"Sabah mutlaka uğrarız. Annenle vedalaşmadan gitmeyiz."

"Sağ ol Umut. Özlediğim zaman geliriz değil mi?"

"İsteğin zaman geliriz, şunu unutma evleniyoruz diye değişeceğiz diye bir kural yok. Her ay babanın yanına geleceğiz, okullar açıldığı zaman bu biraz zor olabilir ama inan elimden geldiğince seni buraya getireceğim."

"Babam da gelir."

"Gelir, o sen olmadan yapamaz zaten."

Tebessüm eden ikili mezarlıktan çıkıp arabaya bindiler.

Davulun sesi bulundukları yere kadar geliyordu. Halay çeken kızların çığlıkları ve kahkahaları neredeyse köyü inletiyordu.

Onların coşkusuna katılmak için arabadan inip aralarına karıştılar. Yasemin çekindiğinden Umut ve kuzeni Murat'ın ortasında elinden geldiğince halaya karşılık veriyordu. Azra Hanım, Umut'un teyzeleri ve kendi halalarının oynadığını görünce kahkaha attı. Hepsi harikaydı, arkadaşları ayrı bir âlemde takılıyor gibilerdi. Özellikle Elena, Tuğba nereye çekse oraya yöneliyordu. Arkadaşı yarı İtalyan kızına halay çektiriyordu ya Tuğba'ya başka diyecek bir şeyi yoktu.

Müzik durunca kızlarla yerine geçince arkadaşlarının ısrarını kıramayan Umut oynamaya devam etti. Oturduğu yerden sevdiği adamın üzerinde gözlerini gezdiriyordu. İki yana açılan kollarını, omuzlarının dik oluşunu hayranlıkla izliyordu.

Düğün boyunca da izlemeye devam etti. Kimi zaman karşılıklı oynadılar, kimi zaman Umut oynadı o izledi. Kına yakmaya sıra geldiğinde başına örtülen örtüyle Umut'la yan yana oturdular. Çalan duygusal şarkı içine işlerken gözünden bir damla yaş akmıyordu. Sağ omzunun üzerinde annesinin elini hissediyordu çünkü. Yanında olduğunu belli etmek adına sıkıyordu. Bu yüzden asla ağlamıyordu ve ağlamamakta kararlıydı.

Duygusal müziği kesen adam Azra Hanım'ın Yasemin'in yanına gitmesiyle eğlenceli müzik açtı.

Genç kızın yanağını öpüp avucunun içine altın bırakan kadın, "Güzel kızım," deyip geri çekildi. Yasemin ağlamıyordu ama onun aksine bütün kadınlar ağlıyordu. Kaşları çatılı ağlayan insanlara bakan Umut mantıklı bulmuyordu onların bu hallerini. Hele annesi tam felaketti, ona ne oluyor da ağlıyor anlamıyor.

Kına yakılınca ayağa kalktılar. Yasemin'in alnını öpüp geri

çekilen Umut kardeşlerinin yanına gelmesiyle gülümsedi.

"Ama yapamam demiştin."

"Senin için her şeyi yaparım."

Geri geri gidip çalan müzikle kollarını iki yana açtı. Benim için harmandalı oynar mısın demişti iki gün önce Yasemin Umut'a. Kalabalığın içinde çekinirim diyen adam şimdi efeler gibi sevdiğinin karşında oynuyordu. Ona eşlik eden erkek kardeşleri Yasemin'i ortaya almışlar yengelerinin etrafında gururla oynuyorlardı.

Mutluluktan sürekli sırıtan Yasemin yanına gelen Umut'un omuzlarına ellerini koydu. Değişen müzikle dans etmeye başlayan çift gözlerini gözlerinden çekmeden danslarını ediyorlardı.

Hayat onlar için bir masaldı, gencecik yaşlarında dünyanın kötülüklerini dışarıda bırakıp kendi mutluluklarının içinde kaybolacak kadar güzeldi. Asla kötülük geçmeyen kalplerinde şimdi her şey gül bahçesiydi.

Yerlerine oturduklarında yavaş yavaş kalabalığın dağılışını izlediler. Düğün bitimine yakın avluya geçtiler. Yakın arabaları sedirde oturuyordu. Onlara başlarıyla selam verip evin içine girdiler. Umut sıcakta bunaldığı için direkt gömleğinin ilk iki düğmesini açtı. Yasemin üstünü hemen çıkaramayacağı için klima olan odaya geçti. Arkadaşları masada yemek yiyorlardı. Oyalanmadan onlarda yerlerine oturdular.

"Güzel bir akşamdı ben çok eğlendim."

"Ben de çok eğlendim," diyen Serkan son lokmasını yiyip sırtını sandalyeye geri yasladı. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu.

"Yataklarınız hazır isterseniz eve geçip yatın. Sabah erken kalkılacak."

"Birazdan gideriz."

Yerken uyuyan kızlara tebessüm edip, "Siz de duş alıp yatın," dedi. "Özellikle Tuğba sen, seni kaldırmak çok zor. Eğer uyanamazsan seni burada bırakırız."

"Yasemin o kadar çok sıcak ki ben burada uyuyabilirim. Diğer yerler çok sıcak."

"Yere yatak yapalım uyu burada."

"Harika fikir."

"Ben babamlara bakayım, ardından eve geçip duş alırım güzelim."

"Tamam canım. Yoruldun bugün dinlen."

Yasemin'in alnını öpüp ayağa kalktı genç adam, onun ayaklanmasıyla erkeklerde kalktı. Yorulan herkes onlar için ayrılan eve geçerken evin boşalmasıyla kıyafetlerini alan Yasemin banyoya girdi. Kına yakılmış sağ elini suyun altında yıkayıp kıpkırmızı olmuş yuvarlak halkanın üzerinde parmağını gezdirdi. Hiçbir zaman bu anı hayal etmemişti, şimdi yaşıyor olmak güldürüyordu onu. Ben evlenmeyeceğim, sadece okuyacağım diyerek evdekilere meydan okuyan sözleri birer birer kulaklarına geldi. Her zaman büyük konuşma diyen rahmetli babaannesi bugün yine onu haklı çıkarmıştı. Hayat sürprizlerle doluydu, karşına ne çıkaracağı belli olmuyordu.

Duşunu alıp banyoda üzerini giyindikten sonra saçlarını kurutmadan banyodan çıktı. Bir saat önce sesten durulmayan ev şimdi sessizdi. Kendi odasına girmeden babasının odasının önüne gitti. Parmağını kapıya vurdu. Babasının, "Gel diyen," boğuk sesini duyunca gözlerini kapatıp bir iki saniye sakin olmaya çalıştı. Sızlayan burnunun ucunu avuç içine bastırıp kapıyı açtı. İçeri usulca süzüldüğünde göz pınarları hafiften dolmaya başladı. Babası annesinin fotoğrafını eline almış yatağın ucunda

oturuyordu. Elleri önünde ağır adımlarla yanına ilerleyip yatağa oturdu. Gözleri annesinin tebessüm eden fotoğrafına değdiğinde başını babasının omzuna yasladı.

"Annenle hayatımız hep güllük gülistanlık değildi kızım. Bazı günler tartıştığımız zamanlar oluyordu, o üzülüp ağlıyor ben de onu üzdüğüm için saatlerce kapının önünde sigara içiyordum. Sonra yanına gidip gönlünü almak için elimden geleni yapıyordum. Asla kin beslemezdi, tartışmalarımızı unutur eskisi gibi olurdu benimle. Aramızda olanları bir başkasıyla paylaşmazdı, bu avlunun içinde abim, ablalarımla yaşadım bir kere bile annenle bizi tartışırken görmediler. Biz hep birbirimize özeldik, iyi kötü hep kendimizindik. Asla hayatımıza üçüncü bir kişi karışmadı, neden biliyor musun? Buna biz izin vermedik. Sorunlarımızı kendimiz çözdüğümüz için birbirimize olan saygımızı hiçbir zaman unutmadık."

Babasının yanağını öpüp elinden fotoğrafı aldı.

"Sen de annen gibi ol kızım. Bir tabak yemek yesen de kocanla mutlu ol. En ufak olayları birbirinize dağ yapmayın. Gençsiniz, okuyacaksınız, hayatın zorluklarını küçücük omuzlarınızın üzerine erkenden alıyorsunuz. Her şey şimdi olduğu gibi tozpembe gitmeyecek bunu bil. Bunu bil ki evinde yaşamaya başladığında hayal kırıklığına uğrama olur mu?"

"Ben senin kızınım baba. Her sene pamuk tarlasında çalışan, asla insan ayrımı yapmayan, varlığın içinde yokluğu bilen biriyim. Biliyorsun ki, istemem. Kocama yük olmam, sana söz verdiğim gibi kendi ayaklarımın üzerinde duracağım. Okulum bitinceye kadar çalışacağız. Emin ol asla evlendim diye kendimi salmayacağım. Her zaman olduğu gibi sabahları günaydın baba diyerek mesaj atacağım sana. Okula girerken çıkarken haber vereceğim. Beni merak etmemen için elimden geleni yapacağım."

Yan dönüp kızını kolları arasına alan adam, "Keşke annen şu an burada olsaydı," dedi göğsünü daraltan histen kurtulmak

adına nefes alıp verirken. "Seninle daha iyi ilgilenirdi, ben elimden geleni yapıyorum ama yetemediğimi düşünüyorum."

Ellerini babasının yanaklarına koyup dudakları büzdü Yasemin.

"Babam bu zamana kadar beni kim getirdi? Sen. Çocukluğumdan beri her zaman varlığını bana gösterdin. Elini, ayağını üzerimden hiçbir zaman çekmedin. Beni hiçbir şeyden mahrum bırakmadın, kendini suçlama. Hem annem hem babam hem de sırdaşımsın."

"Bu gece son gecemiz olduğu için baba kız uyuyalım mı?"

"Uyuyalım babam."

Kızının saçlarını öpen adam onunla birlikte yatağın içine girdiğinde kızını kollarının arasına alıp gözlerini kapadı. Yarın akşam ve diğer akşam evde olmayacak olan kızına doymak için kokusunu derin derin içine çekti.

Hiçbir şey değişmemişti ama o neden kendini boşlukta hissediyor bilmiyordu.

Bir telaşın içine giren Yasemin'le Umut ertesi gün olduğunda İstanbul'a geldiler. Annesinin mezarlığının önünden geçerken beş dakika da olsa annesiyle vedalaşan Yasemin yolculuk boyunca üzgün oturmuştu koltukta. Umut moralini düzeltmek için komik espriler yapsa da genç kızının yüzünün gülmeyeceğini anladığında onu sıkmamak adına susmayı tercih etti.

Saat dokuza gelirken eve geldiklerinde misafirlerine kahvaltı yaptırdıktan sonra evlerinin bahçelerinde sohbet ettiler. Umut'la Yasemin sanki hiç yorulmamış gibi evden ayrılıp markete gittiler. Yeni yaşayacakları evleri için ilk yiyeceklerini alan çift sürekli sırıtıyordu. İki kişi yaşayacaklardı ama iki sepet yiyecek almışlardı. Bunların hepsini yemeye kalkarsalar ikisi de şimdiden kilo alacağa benziyordu.

Aldıklarının parasını ödeyip evlerine geldiler. Pencereler kapalı olduğu için yeni eşyalar kokmuştu. Salonun pencerelini ve balkonunu kapısını açan Umut mutfağa Yasemin'in yanına gitti. Genç kızın elinden aldığı kuru erzakları erzak dolabın içine yerleştirdi. Kahvaltılıkları buzdolabına yerleştiren Yasemin, "Sence de fazla alışveriş yapmadık mı?" dedi. "İki adet salam almanın ne anlamı var ki? Bunları yiyemezsek ziyan olur biliyorsun değil mi?"

Sırıtan Umut başını iki yana salladı.

"Arkadaşlarımızı unutuyorsun güzelim. Bak görürsün her sabah bize kahvaltıya gelecekler."

"Gelsinler," diyen Yasemin sebzeleri de yerleştirip dolabın kapağını kapattı.

"Bir hafta sonra onlar da buraya gelecekler. Bu arada okulun harcını yatırmayı unuttuk, bu hafta içinde halledelim onu."

"Hallederiz."

"Bak geçiştirme, bir hafta sonra balayına gideceğiz. Eğer unutursak kötü olur."

"Pazartesi halledeceğim."

İşleri bittiği için pencereleri kapatıp eve gitmek için evden ayrıldılar. Oturduğu yerden araba kullanan Umut'u izleyen Yasemin elini alnına koyup, "Çok yavaş gitmiyor musun?" dedi. Arabayı yavaş kullanan Umut bu hızla yarım saatte gidilecek olan eve bir saatte gidecek gibiydi.

Arabanın hızını biraz artırıp, "Beni biliyorsun," dedi. "Ne kadar araba kullanmayı öğrenmiş olsam da panik yapıyorum. İstanbul trafiğinde hızlanırsam bak söylüyorum düğünümüz olmadan öbür dünyaya gideriz."

Kahkaha atan Yasemin, "Ama sen kaplumbağa gibi gidiyor-

sun," dedi. "Tamam, anladım hızlı sürmek istemiyorsun buna saygı duyuyorum. Sadece bari bir işimiz olduğunda otobüs ya da taksiyle gidelim gideceğimiz yere, onlarla bile daha hızlı gideriz."

Dudakları iki yana kıvrılan Umut gözlerini yoldan çekmeden Yasemin'in yanağını sıktı.

"Kocayla dalga geçilmez. Yavaş yavaş alışacağım sen dua et kısa bir sürede öğrenmem mucize. Eskiden evin önünde babam öğretmek istediğinde asla cesaret edemiyordum. Benim için tahmininden daha zor."

Elini Umut'un elinin üzerine koyup, "Sadece sana takılıyorum," dedi ona doğru oturarak. "Nasıl rahat ediyorsan öyle sür."

Başını sallayan Umut aynı hızda arabayı kullanarak bir saatte eve geldiler. Aileleri öğlen yemeğini yerken buldukları boşluğa yerleştiler. Tabaklarına yiyecek alırken gözlerini konuşan insanların yüzlerinde gezdirip ne hakkında sohbet ettiklerine kulak verdiler. Erkekler askerlik anılarını konuşurken kadınlar yarın olacak nikâh için konuşuyorlardı.

"Yarın nikâhtan sonra bir yere gidecek misiniz?"

"Yemek yemeye gideriz her halde," dedi Umut Yasin'e. "Yarın nikâh beşte nikâh dairesinden çıkmamız altıyı bulur, ondan sonra hep birlikte yemeğe gideriz değil mi Yasemin?"

"Evet, şimdiden yer ayırmak lazım."

"Ben bakarım mekânlara."

Buz gibi suyu içen Tuğba bardağı masanın üzerine bırakıp, "Boş verin yemeyi," dedi. "İkiniz yapın ne yapacaksınız. Sürekli yanınızda birilerini getirerek gününüzü kendinize ayıramayacaksınız. Dün herkes kınada eğlendi, o yüzden milleti peşinize takarak yemeğe gitmeyin."

Yasemin'in kulağına eğildi Umut. "Sen nereye istersen oraya gideriz."

"Hâlâ dünün yorgunluğunu yaşıyorum, bir hafta sonra Antalya'ya gideceğiz biliyorsun. Yarın nikâhtan sonra eve gitsek yeter. Annen yemek bırakacak eve zaten."

"Tamam, sen nasıl istersen öyle yaparız. Kararın değişirse mutlaka söyle."

"Söylerim," diyen Yasemin Tuğba'nın ayağını dürtmesiyle bakışlarını ona çevirdi. "İçeri girelim mi?" diyen Tuğba'ya olur diyerek ayağa kalktı. Birlikte eve girip etrafta koşan çocuklara çarpmadan üst kata çıktılar. Umut'un odasına girdiklerinde Yasemin yatağa oturdu. Buruşmasın diye Umut'un dolabının kapağına asılan gelinliği inceleyen Tuğba, "Şaka maka evleniyorsun kız," dedi. "Seni ilk gördüğümde dominant, her şeyin temiz olmasını isteyen takıntılı bir kız olduğunu düşünmüştüm. Asla çılgın biri olduğu aklıma gelmedi Yasemin."

"Çılgın mıyım ben?"

Ellerini iki yana açtı Tuğba. Ardından gözlerini büyüttü.

"Değil misin? Kızım okurken evleniyorsun daha ne olsun. Bu benim için çılgın bir hareket. Evlilik ciddi bir sorumluluk ister ve ben bu sorumluluğun altına girebileceğimi düşünmüyorum. Seni tebrik ediyorum, tüm kalbimle söylüyorum."

"Aslında evlilik bana da uzak bir şeydi. Umut'u sevince korkunç gelmedi açıkçası. Şu an onunla ilgili hayaller kurduğumda mutlu oluyorum. Kimilerine göre cesaret isteyen evlilik kararı bana çok normal geliyor. Bu sanırım Umut'u çok sevdiğimden kaynaklanıyor. Onunla birbirimize geç kalmadan bir ömür beraber olacağız."

Yasemin'in yanına oturan Tuğba, "Yarın gece için," diyerek söze başladığında Yasemin tarafından susturuldu. "Bu konu

hakkında konuşmak istemiyorum. Kırılma olur mu?"

"Neden kırılayım kuzum. Saygı duyuyorum sana."

Yarın gece Umut'la onun için özel bir gece olacaktı. Kimseyle paylaşmayacağı bir geceyi en yakın arkadaşlarıyla da paylaşmak istemiyordu. Özel olan her şey ikisi arasında kalsın istiyordu. Yaşanacak geceyi kendi düşlerinde bile kuramazken başkalarıyla konuşurken utanırdı.

Yarın gece de olduğu gibi her şey onlara özel kalacaktı...

***

Tıpkı peri kızına benzetiyordu kendini. Böyle bir tabiri kendine yakıştırarak doğru mu yapıyordu bilmiyordu ama bembeyaz gelinliğin içinde kendisini özel hissediyordu. On dakikadır aynanın karşısında yüzünü, başını gelinliğinin her bir santimini inceliyordu. Her şey o kadar güzel geliyordu ki ona bir leke dahi görmüyordu.

Odanın kapısı açıldığında içeri giren babası kızını baştan aşağı inceleyip, "Vay," dedi derinden gelen sesiyle. "Ne kadar güzel olmuşsun sen. Daha düne kadar avluda koşan küçük kızım büyümüş şimdi o güzel gelinliğiyle karşımda duruyor."

Gelinliğinin eteğini toplayıp babasına doğru yürüdü. Kızının alnını öpen adam onu bunaltmadan geri çekildi. "Mis gibisin kır çiçeğim benim." Elini ceketinin cebine atıp içinden kese torbasını çıkardı. Torbanın ağzını açıp içinden menekşe şeklinden oluşan yüzüğü kızına uzattı.

"Bu annene aldığım ilk hediyeydi, parmağına ben taktığım gibi ben çıkardım. Hiçbir zaman çıkmadı onun parmağından.

Annenden kalan bu değerli yüzüğü sana vermek istiyorum kızım. Onu bir ömür saklayacağına canı gönülden inanıyorum."

Başını hafif geri atıp dolan gözlerinin taşmamasını sağladı. "Parmağımdan hiçbir zaman çıkarmayacağım baba. Annemin hatırasına gözüm gibi bakacağım."

Yüzüğü kızının parmağına takan adam onu kolları arasına alıp, Hep mutlu ol," dedi. "Baban her zaman senin yanında olacak bunu sakın unutma. Her ne olursa olsun beni aramaktan hiçbir zaman çekinme. Yanlış kararlarda versen ben senin arkandayım kızım. Ellerimi omuzlarından hiçbir zaman çekmedim."

"Unutmayacağım babam. Senin varlığını, desteğini unutmak imkânsız zaten."

Saat yaklaştığı için geri çekilen adam, "Hadi inelim aşağı," dedi. "Daha fazla bekletmeyelim insanları."

Babasının elini tutarak Umut'un odasından çıktılar. Merdivenlerden aşağı ağır ağır inerken herkesin gözleri onların üzerindeydi. Mutlulardı ama duygusal bir ortam vardı. Merdivenin dibinde duran Umut'un gözleri bile dolmuştu. İlk kez görüyordu bembeyaz gelinliğin içindeki Yasemin'ini. Hayallerindeki gibi melek gibiydi. Kusursuz muydu bilmiyordu ama sevdiğinin ona kusursuz geldiğini çok iyi biliyordu. Gözleri onu güzel gördüğü gibi paha biçilemeyecek kadar değerli görüyordu.

Baba kız yanına geldiklerinde önünde birleştirdiği ellerini çözdü. Kayınpederi kızının elini onun eline bıraktığında sert bir şekilde yutkundu.

"Hayat o güzel yüzleriniz gibi mutluluk getirsin size çocuklar. Bir ömür mutlu olun."

"Âmin," diyen ikili Erdal Beyin elinin öpüp geri çekildiler. Talha Bey ve Azra Hanım'ın ellerini öptükten sonra evden ayrıldılar. Yasemin'in arabaya rahat oturmasına yardımcı olan Umut

onun rahat ettiğini görünce kapıyı kapatıp arabanın etrafında döndü. Kendi yerine geçtiğinde Serkan ve Tuğba ön koltukta yerlerini aldılar.

Gelin arabasını Umut'a emanet edecek göz hiçbirinde olmadığı için bütün aile bu kararı almıştı.

Peş peşe evin önünden ayrılan arabalarla nikâh dairesine doğru yola koyuldular. Bakışlarını Yasemin'e çeviren genç adam yanaklarının kızardığını fark edince parmağını yanağının üzerinde gezdirdi.

"Bunaldın değil mi?"

"Biraz, sıcak olduğu için makyaj yüzümü rahatsız ediyor."

"Cildin alışık olmadığı için birkaç saat idare et. Eve gidince hemen yıkarsın."

"Yıkarım," diyen Yasemin bakışlarını ellerine çevirdiğinde tebessüm etti Umut.

"Biraz makyajdan biraz da utangaçlıktan kızarıyor sanki yanakların."

Dirseğini genç adamın karnına vurup, "Susar mısın?" dedi fısıldayarak. "Zaten gerginim."

"Tamam," diyen Umut sırtını koltuğa yaslayıp tebessüm eden dudaklarını kapatamadı mutluluktan. Sonunda hayallerine kavuşmuştu, sevdiği birazdan soyadını alacaktı. Düşünürken bile eli ayağına karışıyordu. Kendi böyle hissediyorken Yasemin'in üzerine gidip onu daraltmak istemiyordu.

Sonunda nikâh salonu geldiklerinde aileler salona ilerlerken onlar bekleme odasına geçtiler. Elleri titreyen Yasemin derin derin nefes alıp veriyor, alnını Umut'un omzuna yaslayarak destek alıyordu ondan.

"Çok heyecanlıyım, konuşurken dilimin dönmemesinden

korkuyorum. Elimi ayağımı koyacak yer bulamıyorum."

"Sakin ol. Biz evleniyoruz Yasemin, bizi izleyen kişiler ailemiz, dostlarımız. Kendine stres yaptırma. Kısa bir sürede olup bitecek inan bana."

Deniyordu ama olamıyordu. Kalbi ağzının içinde atıyordu sanki. Her gün gördüğü ailesinin karşısına çıkmaya çekiniyordu.

"Sıranız geldi," diyen görevli salona giriş yapan kapıyı açtığında büyük bir nefes alıp verdiler. Beyaz duvağı Yasemin'in yüzünü örten genç adam, "Sakin ol," dedi kulağına fısıldayarak. "Bir ömür biz olmak için evet demeye gidiyoruz seninle."

Elleri birbirine sıkı sıkı düğüm olurken şahitleri Tuğba ve Serkan'la salona doğru ilerlediler. Yasemin önde Umut arkada salona giriş yaptıklarında alkışlar salonu inletecek kadar yükseldi. Mutluluktan ağlayacaktı Yasemin. Umut'un yardımıyla yerine oturdu. Yanına oturan Umut sakin bir şekilde otururken o her an canını Azrail'e teslim edecek gibiydi. Hiç böylesini hissetmemişti, her zaman düzgün bir şekilde konuşan kız bugün konuşmaya korkuyordu. Ne annesinin ne de babasının ismini söyleyebilecek gücü kendinden bulamıyordu.

Nikâh memuru yerine yerleşince salonda sessizlik oluştu. Birbirlerinin ellerini sımsıkı tutan iki genç bakışlarını nikâh memuruna çevirdiler. Klasik konuşmasını yapan memur Yasemin'e dönüp adını, soyadını sordu. Kuruyan dudaklarını ıslatan genç kız her zaman söylediği adını, soyadı kısık sesle söyledi. Gülümseyen memur, "Duyamadım," dediğinde bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. Aldığı cevaptan memnun olan adam aynı soruyu Umut'a sordu. Genç adamın sesinin oldukça gür çıktığını fark edince, "Damat gibi ol," dedi Yasemin'e takılarak.

Biraz da olsa rahatlayan Yasemin sorulan sorulara bağırarak cevap verdi. Sıra onları bir bütün olmaları için bağlayacak tek kelimeye geldiğinde ikisi de pür dikkat memuru dinlediler.

"Siz Yasemin Öztürk hiç kimsenin baskısı altında kalmadan Umut Aslan'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Genç adamın elini sıkan Yasemin, "Evet," diye bağırdığında salonda alkış koptu. Bakışlarını alkış yapan kuzenlerine çevirip tebessüm etti. Aynı soruyu Umut'a sorduğunda o da, "Evet," dediğinde. "Sonunda," diyerek derin nefes aldılar aynı anda. O dakikadan itibaren zaman nasıl geçti farkında bile olamadılar. Defteri imzaladılar, arkadaşlarıyla sarıldılar. Yasemin nikâh cüzdanını eline alarak göğsüne bastırdı. Tüm bunları yaparken hiçbirinin farkında değillerdi.

Sıra aileleriyle vedalaşmaya geldiğinde bu gece Adana'ya dönecek olan akrabalarına sıkı sıkı sarılan Yasemin'in üzerine durgunluk geldi. Halalarının ve diğerlerinin yüzü güldüğü için ağlamasa da ister istemez içinde burukluk vardı.

Herkes geri çekildiğinde babasına sımsıkı sarıldı. "Okullar başlamadan önce sizi bekliyorum."

"Geleceğiz babam."

Umut'a sarılan adam genç adamın omzuna hafif vurup geri çekildi.

Yasemin'in akrabaları kenara çekildiğinde Umut'un ailesine sarıldılar. Onları burada daha fazla tutmak istemeyen aile konuşup sıkmak istemiyorlardı iki genci.

"En yakın zamanda görüşmek üzere oğlum."

"Yarından sonra geliriz yanınıza."

"Aceleniz yok, ne zaman isterseniz o zaman gelin oğlum."

Annesinin yanaklarını öpüp geri çekildi. Herkesle sarıldıktan sonra onlar için gitme vakti geldi. El ele nikâh salonundan ayrılan çift arabalarına binip yavaş yavaş evlerine doğru yola koyuldular. Durgun ama bir o kadar heyecanlı oldukları için

arabanın içi ikisini sıkıyordu. Akıllarından geçenleri birbirlerine söyleyecek cesaretleri yoktu. Yasemin yıllardır babası hariç hiçbir erkeğin görmediği saçlarını bu akşam kocasının yanında açacaktı. Bunun için aşırı derecede stresliyken Umut ona nasıl yaklaşacağım diye kendini kasıyordu. Her zaman mantıklı düşünen aklı bugün doğru düzgün çalışmıyordu.

Arabayı evin önüne park ettiğinde oyalanmadan arabadan indi. Adımlarını hızlandırıp Yasemin'in kapısını açtı. Onun arabadan inmesine yardımcı olduktan sonra kapıları kilitleyip binanın içine girdiler. Merdivenleri ağır ağır çıkarken ikisi de sürekli yutkunuyorlardı. Dairelerinin önüne geldiklerinde Umut cebinden çıkardığı anahtarla evin kapısını açtı. Yasemin'in içeri geçmesi için kenara çekildiğinde aylardır girdiği eve çekinerek girdi Yasemin. Bundan sonra onlara ait olan eve bir yabancı gibi girdiği için birazcık huzursuz hissetti.

Ne yapacağını bilmediği için Umut'a dönecekken genç adam onu kucağına alıp, "Adet," dedi muzip bir ifadeyle. Gözlerini büyüten Yasemin bir bahane bulamadığından kollarını Umut'un boynuna dolayıp gülümsedi. Birlikte yatak odalarına girdiklerinde genç kızı yere indiren Umut elini ensesine götürüp, "Saat sekiz," dedi. Biliyorum der gibi başını sallayan Yasemin konuşmayınca yüzünü ona yaklaştıran Umut, "Karnın aç mı?" dedi. Bu sefer başını iki yana salladı genç kız. "Tek kelime et de kalbim rahatlasın," diyen genç adamın sesi biraz yüksek çıkınca kıkırdadı Yasemin.

"Yasemin'im, biz aynı kişileriz biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Bu gece birbirimizden uzak durmayalım, hep konuşalım susup aklımızdan geçenleri içimize saklamayalım. Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum."

Umut'un konuşmasıyla rahatlayan Yasemin, "Haklısın,"

dedi. "Benim abdestim var üzerimizi değiştirmeden önce namaz kılalım mı?"

"Kılalım güzelim. Sonra film izleriz."

"Tamam." diyerek fısıldayan Yasemin ek duvağını çıkarıp Umut'a uzattı.

"Bunun üzerinde namaz kılar mısın?"

Ellerinin arasına aldığı beyaz tülü sıkı sıkı tutan Umut "Kılarım." dedi kalın sesiyle. Yasemin'i sakinleştireceğim derken kendi heyecanını içine hapsediyordu bu da onu zorluyordu.

Umut önde o arkada namazlarını kıldıktan sonra başlarını seccadeden kaldırdılar. Ceketini çıkaran Umut sandalyenin üzerinde bıraktığında kol düğmelerini ve papyonunu çıkardı. Araba yanında mı soyunacak düşüncesine kapılan Yasemin gelinliğinin eteğini sıkarken gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran Umut karşısına geçti.

"Gelinliğini çıkarmana yardımcı olayım mı?"

Gel de bayıl Yasemin diyordu. Başını hızla iki yana sallayan Yasemin, "Ben çıkarırım," dedi. "Eşyalarımı alıp banyoya geçiyorum sen bizim için film seç."

"Tamam," diyen genç adam yanından geçip gidecek olan Yasemin'in kolunu tuttu.

"Saçlarını kapatma olur mu?"

"Olur," diyerek mırıldanan Yasemin Umut'un yüzüne bakmadan dolaptan eşofman takımını alıp banyoya ilerledi. Henüz yatmayacakları için geceliklerini giymeyecekti. Banyoya girdiğinde ilk önce başını çözdü. Ardından gelinliğini çıkardı. Banyo küçük olduğu için kapıyı hafif aralayarak gelinliği dışarı bıraktı. Üstünü değiştiren Umut salona gitmek için holden geçerken yerde duran gelinliğe doğru adımlarını çevirdi. Ellerinin arasına

alıp sevdiğinin kokusu bulaşmış gelinliğe burnunu bastırarak odaya döndü. Özenle askıya astıktan sonra salona geçti. Masanın üzerinde duran laptopun açılmasını beklerken aklı Yasemin'deydi.

Duşunu alan genç kız eşofmanlarını üzerine geçirmiş aynanın karşısında saçlarını kurutuyordu. Upuzun koyu kahverengi saçları kuruyunca makineyi yerine koyup derin bir nefes aldı.

"İçeride oturan adam senin eşin Yasemin, hayatını birleştirdiğin adam. Utanmadan yanına gidip onunla birlikte film izle."

Kendi kendini cesaretlendirip banyonun kapısını ağır ağır açtı. O sırada kulakları açılan Umut elinde tuttuğu bardağı sıkı sıkı tuttu. Yasemin'in adım seslerini duydukça kalbi deli gibi hızlanıyordu. Salonun girişinde sevdiği kızı gördüğünde bardağı usulca masanın üzerine koydu. Kirpiklerini kırpmadan Yasemin'in saçlarının üzerinde gözlerini gezdirdi. Sürekli yutkunuyor, terleyen avuç içlerini siyah eşofmanına sürtüyordu. Yanına gelmeye çekinen sevdiğinin yanına gitmek için oturduğu yerden kalktı. Film mi izleyelim demişlerdi? Sanmıyordu. Saatlerce Yasemin'i izleyebilirdi. Her saç telinin üzerinde parmaklarını gezdirmek isterdi.

Odanın ışığını kapatıp Yasemin'in elini tuttu. Ayrı adım atmadan birlikte yatak odalarına ilerlediler. Kapıyı kapatan genç adam gözlerini kısa bir an yumup açtı. Yasemin her hareket ettiğinde saçlarının arasından yayılan koku ciğerlerine ulaşıyordu.

Yatağın ucuna oturduklarında titreyen parmaklarını genç kızın saçlarına değdirdi. O kadar güzeldi ki bakmaya kıyamıyordu. Sadece onun gördüğü bu güzel saçlara dokunmak için can atan kalbi her an durabilirdi. Nasıl sevgiydi bu? Mantığını hep geride bırakıyordu.

"Çok güzelsin Yasemin. Saçların muhteşem."

Yanakları kızaran Yasemin başını eğdiğinde parmaklarını

genç kızın sivri çenesine hafif bastırdı. Başını kaldırıp gözlerini kendi gözlerine bağladı.

"Kaçırma gözlerini benden. Günah yok, biz birbirimizin helaliyiz. Artık özgürce birbirimize hissedeceğiz."

Umut'un bileğini tutan Yasemin'in gözünden bir damla yaş aktığında yavaşça gözünün altına akan damlayı öptü Umut.

"Sen benim eksik yanımı tam edenimsin,

Her kapının aşka çıkışı,

Her gülüşün cennetin anahtarı.

Ne olur bakma öyle,

Alışık değilim ben kalp ritmimin değişimlerine,

O yüzdendir gözlerimin gözlerine değmemesi.

Ah benim gülüşüyle yeniden hayat bulduğum,

Gözlerimin son adresi,

Mutluluğun adı,

Aşkın en güzel tadı,

Kalan ömrüme nefes bildiğim;

Hoş geldin hayatıma,

Hoş geldin kaderime,

Hoş geldin sevgilim kalan ömrüme..."

(Hüseyin Kerem Arslan)

Dudakları Yasemin'in dudaklarına temas ettiğinde sanki günlerdir nefessiz kalmışlar gibi derin nefes aldılar. Birbirlerinin nefeslerini içine çekerken titreyen bedenlerini kontrol altına almak için yine birbirlerinden destek aldılar. Kolları birbirine ka-

rıştığında yeni oluşan tomurcuk çiçek açtı. Karanlık gece gündüze kavuştu. Birbirlerine hasret olan bedenleri vuslata kavuştu. Üzüldüler, mutlu oldular, kimi zaman ağladılar ama bu gece bir bütün oldular. Her şeyi geride bırakarak Umut ve Yasemin olarak bir oldular.

Sevişlerine şahit olan oda gözlerini kapadı. Sağ ve sol omuzlarındaki melekler mutlulukla arkalarını döndüler. Sadece Yasemin ve Umut vardı. Tıpkı ruhları gibi tenleri de bu gece birbirine mühürlendi.

Ve o mühür hiçbir zaman ne kalpten ne de bedenden ayrılmayacak.

***

Parmaklarının arasında olan ince uzun saçları acıtmadan seven genç adam sevdiği uyanmasın diye olabildiğince yavaş hareket ediyordu. Başı göğsünde olan Yasemin'in kokusunu içine çekerken ara sıra göğsü sert bir şekilde yükselip iniyordu. Baştan aşağı Yasemin kokuyorken hâlâ genç kızın kokusuna hasretti. Bir yanı uyansın onunla saatlerce konuşayım istiyor, diğer yanı akşama kadar göğsünde uyusun istiyordu.

Parmakları Yasemin'in yumuşak teninin üzerinde aşağılara doğru kayarken göğsünün üzerinde başını kıpırdatan sevdiğinin yüzünü görmek için başını yastıktan kaldırdı. Uyku mahmuru Yasemin gözlerini hafif aralayıp sımsıkı sarıldığı Umut'un yüzüne baktı. Göz göze geldikleri an yanaklarına vuran ateş yüzünden başını saklayacak yer aradı. Umut'un tebessüm eden dudaklarını fark edince bunun saçma bir düşünce olduğunu anlayıp çenesini genç adamın göğsüne bastırdı.

"Günaydın."

"Günaydın güzelim."

Aralarındaki büyü bozulmasın diye bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sokaktan gelen çocuk sesleri yükselince aynı anda tebessüm edip bakışlarını pencereye çevirdiler. Çocukların sesi geldiğine göre saat epey geç olmuştu. Komodinin üzerinde duran saate gözü ilişen Yasemin gözlerini hafif büyüttü.

"Saat on iki olmuş neredeyse, bu saate kadar uyuduğuma inanamıyorum."

"Sabah namazını kıldıktan sonra yatağa zor geldin. İki günün yorgunluğu çıktı."

Yatağın içinde doğrulup, "Nedense hâlâ yorgun hissediyorum," dedi. Hangi ara yere attığı sabahlığını yerden alıp üzerine geçirdi. Uzun saçlarını makyaj masasının üzerinden aldığı siyah lastik tokayla topladı. Bu sırada yataktan kalkan Umut kollarını iki yana doğru gerdiğinde yine o tatlı utanç hissini yaşadı. Umut rahat bir şekilde onu izliyordu ama o genç adamın bedenine gözleri değince anında yanakları kızarıyordu.

"Ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Umut'un bir şey demesine fırsat vermeden odadan çıkıp banyoya koştu. Elini ensesine götüren Umut başını iki yana sallayıp sırıttı. "Zamanla birbirimize alışacağız," diyerek kendi kendine mırıldandı. Yasemin'i utandırmamak adına üzerine tişört geçirip odadan çıktı. Yasemin'in lavabodan çıkmasını beklerken salonun pencerelerini açıp mutfağa geçti. Küçük pencereyi açıp geri çekildiğinde oyalanmadan ocağa çay koydu.

Daha önce Yasemin için kahvaltı hazırlamıştı bu evde. Şu an o zamankinden daha farklı hissediyordu. İçindeki kelebekler dün geceden beri yorulmak nedir bilmiyorlardı. Sürekli kanatlarını çırpıp adım atarken yere sağlam basmasını sağlıyordu.

Kahvaltılıkları masanın üzerine dizdiğinde Yasemin mutfağa girdi.

"Sen yüzünü yıka, gerisini ben hallederim."

Elindeki iki çatalı masaya bırakıp kapıya ilerledi. Kolunu hafif açarak kenarda duran Yasemin'i duvarla kendi arasına aldı. Gözlerini kaçırmak üzere olan genç kızın yanağını öptüğünde Yasemin terleyen avuç içlerini Umut'un beline bastırdı.

"Kahvaltımızı yaptıktan sonra dışarı çıkarız. Akşama kadar evde durup sıkılmayalım."

"Tamam," diye fısıldayan Yasemin'in geri çekilmesine izin vermeden dudaklarını öptü. Genç kızın alt dudağını kendi dudakları arasına aldığında gürültüyle atan kalpleri küçük mutfaklarına yayılıyordu. Öpüşleri derinleştiği anda ise ocağa taşan çaydanlıktaki suyla geri çekildiler.

"Çay taşıyor," diyen Yasemin nefesini kontrol altına almaya çalışırken, "Farkındayım," diyen Umut hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Ocak söndü Umut."

Omzunun üzerinden arkasını dönen Umut, "Tam da zamanıydı," diyerek geri çekildi. Durduk yere taşan çaya saydırarak banyoya doğru ilerledi. Onun bu haline tebessüm edip ocağın altını kapadı Yasemin.

Yeni evli çift kahvaltılarını yaptıktan sonra üniversite harçlarını yatırıp evden çıktılar. Gitmek istedikleri bir yer vardı. Bunun için yol üzerinden istedikleri renkte balonları alıp arabaya koydular. Yeniden birbirlerini tanıyormuş gibi sohbet ederek Akif yurdunun önüne geldiklerinde balonları alıp güvenliğe doğru yürüdüler. Buraya gelmeden önce müdürden izin alan Umut kimliğini güvenliği bıraktıktan sonra Yasemin'le birlikte yurdun içine girdiler. Kızlar yurdunun merdivenlerini çıkarak

en üst kata geldiklerinde ele ele terasa doğru ilerlediler.

Adımları durduğunda bakışları birbirini buldu. İkisinin ellerinin arasında olan mavi beyaz balonları yavaşça serbest bıraktıklarında göğe doğru uçan balonların ardından gülümseyerek izlediler.

Bugün Yasemin ve Umut bir oldu. Onları birbirine bağlayan Akif yurdunu hiçbir zaman unutmayacaklardı. Henüz evliliklerinin ilk gününde buraya geldikleri gibi her yıl buraya gelip mavi ve beyaz balonları uçurma sözü verdiler birbirlerine.

Yurttan ayrıldıktan sonra eve erken gitmemek adına birlikte havuza gittiler. Yüzme konusunda çekingen olan Yasemin havuzun kenarında otururken Umut onu suya çekmeye çalışıyordu. Bu sıcak havada suyun içinde olmak istiyordu ama korkuyordu Yasemin.

"Yasemin, korkulacak hiçbir şey yok. Kollarını boynuma dola bacaklarını da belime, ben seni sıkı sıkı tutarım."

Daha fazla kenarda oturup da insanların dikkatini çekmek istemediği için ellerini Umut'un omuzlarına bastırarak kendini suyun içine bıraktı genç kız. Soğuktan ilk baş irkilse de suya alıştığı an bacaklarını Umut'un beline doladı. Genç adam rahat bir şekilde yüzerken ondan çok keyfini Yasemin çıkarıyordu.

"Pazartesi Antalya'ya gideceğiz, o zamana kadar sana yüzme öğreteyim."

Kulağında cihazları olmadığı için sesleri az duyduğundan bağırarak konuşuyordu. Yanaklarını öpen Yasemin kulağına doğru, "Tamam," dediğinde yüzme pozisyonuna getirdi Umut onu. Yasemin çırpındıkça genç adam kahkaha atıyordu.

"Umut, yapamıyorum ben. Denizde kenarda yüzerim derinlere gitmeye gerek yok."

Kollarını Yasemin'e dolayan Umut, "Hemen pes et," dedi sesindeki aşkla. "Biraz daha gayret göster bak göreceksin öğre-

neceksin yüzmeyi."

Omzunu silken Yasemin insanların üzerinde göz gezdirip, "Eve gitmek istiyorum," dedi. "Şu an öğrenebilecek kadar kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tamam," diyen Umut Yasemin'le geri geri yüzdü. Yasemin'in havuzdan çıkmasına yardım ettikten sonra kendi çıktı.

Her zaman olduğu gibi mızıkçılık yapan karısı yine kaçıyordu. Havluyla bedenini kurularken onun yüzüne bakmıyordu. Daha doğrusu bakmamaya çalışıyordu. Bu küçük cadı yüzme bilmediği için ona trip atıyordu. Elini tutup havuzun çıkışına ilerlediler.

"Biliyorsun değil mi? Seninle bir ömür çok güzel geçecek."

Çantasının içinde Umut'un işitme cihazlarını çıkartan Yasemin kulaklarına takıp, "Seninle de bir ömür çok güzel geçecek," dedi.

Daha net duyan genç adam kalabalığı umursamadan Yasemin'e sımsıkı sarıldı.

"Ben unuttum cihazları takmayı ve senin şu an eşim olarak bana hatırlatman gözlerimi yaşarttı."

Başını geri çeken Yasemin kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Ben sana her sabah takmayı unutma diye mesaj atıyordum."

Gözlerini kısan Umut, "İki dakikada evli adam moduna sokmadın beni," diyerek geri çekildi. "Şu an yaptığın hareket daha özel geldi bana bilmiş ol."

"Her sabah kulaklarına ben takacağım bu cihazları bilmiş ol.

"Her sabah karşında olacağım."

FİNAL

9 yıl sonra...

Yasemin'den...

Baharın geleceğini haber veren ağaçlardaki tomurcuklar yakın bir zamanda çiçek açacağını gösteriyordu. Rüzgâr estikçe burnuma ilişen çiçek kokularını içime çekerken karnımın içindeki oğlum bu temiz kokuyu alıyormuş gibi kıpır kıpırdı.

Elimi göbeğimin üzerinde gezdirip köşede duran sandalyeyi pencerenin önüne çektim. Bahçede top oynayan gençleri izlerken sert bir şekilde tekme atan oğlum yerimden hafif kıpırdamamı sağladı.

"Oğlum, sen de mi top oynamak istiyorsun? Dünyaya gel o zaman oynarsın."

Kıpır kıpır hareket etmeye devam edince gülümsemem daha fazla büyüdü. "Sen bugün çok hareketlisin, hayırdır? Babayı mı özledin yoksa?" Tekrar tekme attığında sırtımı sandalyeye yasladım. "Ben de babanı özledim, sabah görmeme rağmen delicesine özlemek çılgınca değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Dokuz yıldır olduğu gibi her gün özlüyorum onu.

Hayatımın her anında yanımda olan adamı özlememek imkânsızdı benim için. Geçip giden dokuz yılda bana arkadaş, dost, eş olan adama olan sevgim azalmak yerine günden güne çoğalıyordu. Zorlu hayat koşullarında bir kere bile isyan etmeden her gün benimle ilgilenen adama minnettardım. Hayatın yükünü yirmi bir yaşında omuzlarına alan kocam şimdi otuz yaşında daha güçlü bir adam olarak yanımda oluyordu. Evlilik hayatımız boyunca bir kere bile pişman olacağım hareket-te bulunmadığı gibi büyük tartışmamız da olmamıştı onunla. Kıskanç olduğu zamanlar ufak tartışmalarımız oluyordu bunu inkâr edemem. Birbirimize olan küslüğümüz en fazla yarım saat sürüyordu. Yan yana geldiğimiz an hiç kavga etmemişiz gibi oturup sohbet ediyorduk. Babamın dediği gibi en ufak sorunlarımızı birbirimize dağ yapmıyorduk. Biz sevgimize güvenip hayatın sorumluklarını erkenden omuzlarımıza almış çifttik. Yeri geldi geçim derdimiz için çabaladık yeri geldi üniversiteyi iyi bir dereceyle bitirmek için gece gündüz çalıştık. Zor oldu ama sonuca değdi. Ders çalışmaktan birbirimize ihmal ettiğimiz günlerimiz olsa da sonundaki sonuç ikimizi de mutlu etmişti.

Benden önce mezun olan Umut asla derslerim konusunda boşlamamı istemedi. Çoğu akşamlar yemekleri o hazırlardı. Vize ve final zamanımda asla dikkatimi dağıtacak bir harekette bulunmadı. Çocuk yapın diyen dostlarımızın sözüne bakıp asla bu konuda bana bir şey demedi. Hep iyi olmam için, kariyerim için bana desteğini gösterdi sessiz adamım.

Ve o zorlu günlerin meyvelerini şimdi yiyorduk. Birbirimizle ilgileniyor, gitmediğimiz yerlere giderek geziyoruz. Karnımın içinde bebeğimiz bile var. Onun sağ salim doğması için ikimiz de dikkat ediyoruz.

"Hocam eşiniz geldi."

Oturduğum yerden kalkıp, "Sağ ol Atakan," dedim. Başını eğip dışarı çıkınca masanın üzerinden çantamı alıp ağır adım-

larla odanın çıkışına ilerledim. Mezun olduktan sonra bu özel okulda iş bulma imkânım olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. İlk göreve başladığım zaman aşırı derece korkmuş olsam da şimdi her şey çok iyiydi. Öğrencilerin hepsi saygılıydı bu da beni mutlu ediyordu. Onlarla anlaşıyor olmak, endişe duymadan okula gelmemi sağlıyordu. Bu zamana kadar bir kişiyle bile yüksek sesle konuşmamış olmam sabır işiydi. Sınıfların geneli iyi olsa da bazı öğrenciler asabi ve sinirli olabiliyorlardı. Her ne kadar benden küçük olsalar da görünüş olarak uzun boylu olan erkek öğrencilerim biraz olsun korkutuyordu beni. Ben onlarla problem yaşamasam da yaşayan öğretmenler olduğu için az çok hakkında bilgi sahibiyim. Neyse ki benim dersimde hiçbir şekilde asabilik yapmıyorlardı umarım bu hep böyle gider.

Öğretmenler odasının kapısını kapatıp koridorun sonunda Cemal hocayla konuşan eşime doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Varlığımı hissetmiş olacak ki bakışlarını hemen bana çevirdi. Dudakları gibi mavi gözlerinin içi ışıl ışıl gülümsedi.

Çok yakışıklı bir adamdı. Dostumuz olan Serkan erkenden evlenip yaşlandın dese de benim kocam geçip giden zamana inat gençleşmişti. Tabii ki üzerine olgunluk gelmişti, orasını inkâr edemem. Düşünceleri, görünüşü, hayata olan bakış açışı değişmişti. Annesinin sahip olduğu okulu tamamen üzerine aldığı günden beri omuzlarındaki sorumlukları daha çok artı.

Cemal hoca yanından ayrılınca hızlı adımlarla yanıma geldi. Elime yük olmayan çantamı eline aldı. Gözleri göbeğimin üzerinde kısa bir an dolaştı, ardından gözlerimi buldu.

"İzne daha erken çıkman gerekiyordu. Bizim oğlan sabah akşam doğacak sen hâlâ çalışıyorsun."

Elinin üstünü okşayıp başımı hafif yana eğdim. "Yarın son gün ondan sonra altı ay evdeyim biliyorsun."

"Biliyorum, sadece yorulmanı istemiyorum. Hamilelik

seni yoruyor."

"Sıkıntı yapacak bir durum yok iyiyim ben. Hadi gidelim."

Başını sallayıp benimle birlikte ağır adım atarak okulun çıkışına ilerledi. Her gün beni okula o bırakıp aldığı için öğrencilerim tarafından da tanınıyordu. Nerede görseler başlarını eğip selam veriyorlardı ona. Tıpkı şimdi olduğu gibi, okuldan çıkıncaya kadar nasılsın Umut abi diyen gençlere tek tek teşekkür edip iyi olduğunu söylüyordu. Onun en çok sevdiğim özelliklerinden biri de bu. Asla insanları geçiştirmiyor, işi de olsa ona biri bir şey sordu mu durup cevaplıyor. Asla işim var diyerek başından atmıyor.

Arabaya yerleştiğimizde göbeğime dikkat ederek emniyet kemerimi taktı. Arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda derin nefes aldım.

"Annemlere gidiyoruz değil mi?"

"Evet, Ömer göreve gideceği için birlikte yemek yiyelim diyordu."

Camı araladım. "Bu sefer nereye göreve gidiyor?"

"Yer olarak söylemedi ama doğuya gidiyor. Burnu bile kanamadan gidip gelir umarım."

Şalımı düzeltip ellerimi yüzümün önünde salladım. "Desene annem o gelinceye kadar yolunu gözleyecek. Kadın uyumuyor geceleri."

"Alışması lazım. Oğlu özel harekât polisi. Yıllarca kocasının görevden gelmesini bekledi şimdi de oğlunu bekleyecek."

Sıkıntıyla nefesimi dışarı bırakıp, "Öyle," dedim.

"İyi misin sen? Gergin oturuyorsun?"

"İyiyim, son aylar olduğu için terliyorum, hava normal

ama sıcak geliyor bana."

"Hayırlısıyla doğsa da sen de rahatlasan. Geceleri de uyumuyorsun."

"Bunlar güzel günler hayatım, bebeğimiz doğduğu zaman emin ol bu sıkıntılarımızın hepsi geçecek."

Motive edici konuşmam onu rahatlatmış olacak ki, gülümseyip arabayı annesinin evinin önüne park etti. Her zaman olduğu gibi benden önce inip arabanın etrafında döndü. İnmeme yardımcı olup kapıyı kapadığında birlikte içeri girdik.

Bahçede kitap okuyan Mina, "Hoş geldiniz," diyerek ayağa kalktı. Umut kız kardeşini kollarının arasına alıp öperken Mina, "Çocuk muyum ben," diyerek geri çekilmeye çalışıyordu. Onların haline tebessüm edip yerime oturdum.

"Görüyorsun değil mi büyümüşte abisini itiyor. Bu değil mi biz yeni evlendiğimizde bir süre bizimle kalan. Ben sizden ayrı durmak istemiyorum diyerek yanımızda yatan."

"Ta kendisi, sanırım artık bizi beğenmiyor."

Yanıma gelip yanağımı öptü. "Ben sizi çok seviyorum canım Yasemin yengem benim. Sen benim bir tanecik sırdaşımsın."

"O sırları elbet bir gün öğreneceğim."

"Biz söylemezsek asla öğrenemezsin."

Karşıma geçip boş sandalyelerden birine oturup, "Sen öyle san," dedi. "Bir şekilde öğreneceğim. Bu küçük cimcimenin sevgilisi varsa bozuşuruz sizle ona göre."

Gözlerini büyüten Mina, "Sen benim yaşımdayken evliydin," dedi hayretle. "Ne küçüğü abi ben yirmi üç yaşındayım."

"Sus be, neren yirmi üç? Hâlâ on dört yaşındasın benim

gözümde. Büyümedin de. Baksana minicik kaldın."

Benden bile uzun olan Mina'yı süzüp bakışlarımı Umut'a çevirdim. "Eğer Mina minicikse ben neyim Umut? Ondan kısa olduğuma göre ben bebek miyim?"

"Sen farklısın hayatım," diyerek meyve tabağından elma aldı. "Annemle babam nerede?" dedi konuyu değiştirmek adına. Yorgun olduğum için üzerine gitmeden tabaktan kırmızı elma aldım.

"Onlar markete gitti, birazdan gelirler. Ömer abim de Ali abimin restoranına gitti. Bir saate geliriz dediler ama hiç sanmıyorum. Ali abim yine bir kızın peşine düşmüş, kız da nişanlıymış."

"Onun ben," diyerek sinirlenen Umut'un elini tutup, "Sakin ol," dedim.

"Bilmiyormuş kızın nişanlı olduğunu. Kız buna numarasını vermiş bir süre telefonda konuşmuşlar. Bir iki kere buluştuktan sonra nasıl olduysa abim onun nişanlı olduğunu öğrenmiş. Ondan sonra da kızla arasındaki bağı koparmış. Ama kız abimi bırakmak istemiyormuş."

"O zaman niye başkasıyla nişanlı?

"Bunu ona sorman lazım abi ben ne bileyim. Ali abim de üzgün zaten."

"Bok üzgündür o, her ay bir kıza âşık oluyor. Bir gün başına bela alacak ama hayır olsun."

Masanın üzerinden Umut'un elini okşayıp, "Sakin ol," dedim. "Sen ne kadar sinirlensen de o bildiği gibi yaşamaya devam edecek. Daha önce kaç kez konuştun onunla, seni dinledi mi hayır. Çocuk da değil en iyisi karışmamak."

"Dur sen, eve gelsin karışacağım ona."

Geri yaslandım. Ne kadar konuşsam da Ali'ye olan siniri geçecek gibi değil. Umarım Azra anneyle Talha baba onlardan önce gelirde iki kardeş arasında olacak olan kavgaya müdahale ederler. Benim kolumu kıpırdatacak halim yok. Yaramaz oğlum sabahtan veri aşırı derece hareketli olduğu için bugün beni fazlasıyla yoruyordu.

"Tuğba ablayla Serkan abi ne zaman gelecek balayından? Bir aydır yoklar ortalarda."

Sırıtıp, "Gelmez onlar," dedim. "Biliyorsun ki Serkan abin Tuğba'yı evlenmeye ikna etmek için yıllarca uğraştı. Sonunda ikna edince geçen yılların acısını çıkarmak ister gibi tatil yaparlar."

"Valla ben onların evleneceklerini düşünmüyordum açıkçası. Sürekli ayrılıp barışıyorlardı. Hele Serkan abinin yanında çalışan kız Serkan abiye gece mesaj attığında biliyorsun ki Tuğba abla kızın evini bastı gece."

O anlar aklıma gelince kahkaha atıp elimi göbeğimin üzerine bastırdım.

"Yirmi yaşındaki Tuğba nasıl çılgınsa yirmi dokuz yaşındaki Tuğba'da aynı kişi. Hiç değişmiyor."

"Değişeceğini de sanmıyorum," diyen Umut'a hak verip başımı salladım.

Onlar ayrılıp barışsa da birbirilerini çok seviyorlardı. Arkadaş ortamımızda bizden kopan Elena ve Yasin olmuştu. Mezun olduktan sonra Yasin'den ayrılan Elena İtalya'ya ailesinin yanına döndü. Ayrılığı kendine yedirmeyen Yasin bizim yanımıza geldiğinde Elena'yı hatırlıyorum diyerek grupça toplandığımız etkinliklere katılmıyordu. Elena yine sürekli arayıp hatırımızı sorsa da o sadece bayramlarda mesaj atıyor, daha fazla yazmıyordu. Umut'un demesiyle depresyondaydı, yıllardır bitmeyen depresyona sahip olan Yasin'in üzerine hiçbirimiz gitmiyorduk.

Elbet kendini iyi hissettiğinde yanımıza gelirdi.

Talha babanın arabası kapıya yanaştığında Umut'la Mina ayağa kalkıp dışarı çıktılar. Hafif yan dönerek onları izledim. Alışveriş poşetlerini alıp eve giren Umut'la Mina'nın ardından bahçeye giriş yaptılar Azra anneyle Talha baba.

"Hoş geldin kızım."

Ayağa kalkmak için elimi masaya bastırdım. "Otur sen," diyen Talha babam yanaklarımı öpüp boş sandalyelerden birine oturdu. Yorulmuş olacak ki nefes nefese su içiyordu. Yanıma oturan Azra anne ise her zaman olduğu gibi yanağını göbeğime bastırmış torunuyla konuşuyordu.

"Bir an önce doğsa da sevsek oğlumuzu."

"Doğsun onu sana bırakacağız anne, sen babamla torununa bakarken ben Yasemin'le gezeceğim."

Başımı iki yana sallayıp parmaklarımı alnıma bastırdım.

"Sen Umut'un kusuruna bakma anne, konuşuyor öylesine."

"Niye bakayım kızım? Bakarım ben torunuma. Hayırlısıyla doğsun bu evde yaşayın."

"Doğumdan sonra bir süre burada kalacağız anne. Ben ne yapacağımı bilemem, panik yaparım."

"İstediğin kadar kalabilirsin, kimse sana niye kalıyorsun demez. Bu ev senin sonuçta."

Her zaman öz annem gibi hissettiren bu kadına minnettardım. Bir kere bile elini, kolunu benim üzerimden çekmemişti. Kendine, Mina'ya ne alıyorsa bana da aynısını alıyordu. Beni evlatlarından ayırmıyordu bu da ona olan sevgimi artırıyordu. Gözümdeki değeri her zaman yüksekteydi.

"Siz oturun ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Neşe ve

Pınar ablam gelmemişler."

"Neredeki onlar?"

"Yürüyüşe gittiler sabah, bu saate kadar gelmediklerine göre eşleriyle beraberlerdir."

"Hayatı yaşıyorlar," diyen Umut gömleğinin düğmelerini çözdü. "Hava güzel, bu günlerinin kıymetini biliyorlar."

"Öyle."

Ayağa kalkıp ellerimi belime yerleştirdim.

"Senin işler nasıl oğlum? Dernek hakkında olumlu yorumlar okuyorum. İşini oldukça iyi yapıyorsun."

"Çabalıyorum baba, işitme engelli olan çocuklar duyunca mutlu oluyorum. Yıllar önce biliyorsun ki dünyaya kapalı olan kulaklarım duyduğunda yeniden doğmuş gibi hissettim. Çocukların ameliyattan sonra yüzlerinde oluşan tebessümü görüyorum ya işte o an kalbim huzurla doluyor. Umarım bütün işitme engelli olan çocuklara derman olurum."

İki sene önce işitme engelli çocuklar için dernek kurmuştu Umut. Hem kendi imkânlarıyla hem de yardım eden zengin ailelerin imkânları ile durumu olmayan çocukları ameliyat ettiriyordu. İşini öylesine güzel yapıyordu ki çocuklar nerede olursa olsun yardıma koşuyordu.

Okula kayıt olan çocukların ilk önce hastane raporlarını istiyordu. Eğer duyma şansları varsa ailelerine yardımcı olup onların duymaları için adım atıyordu. Bu zamana kadar yirmiden fazla çocuğu ameliyat ettirdiği için herkes tarafından sevilen biriydi. Sosyal medya da, gazetelerde onun hakkında makaleler okudukça kocamla gurur duyuyordum. Hayallerini ertelemeden yavaş yavaş yerine getiriyordu ve bunları yaparken asla beni ve çevresini ihmal etmiyordu.

"Yasemin?"

Arkamı dönüp, "Efendim," dedim.

"Belin mi ağrıyor? Bugün kötü oldun sen hastaneye gitsek mi?"

"Biraz yürüdüm geçti gibi. Yemekten sonra eve gideriz."

"İstersen şimdi gidelim? Ağrın varsa oturacağım diye kendini zorlama."

Elini tutup, "İyiyim ben," dedim. "Bir sıkıntım yok."

"Peki," dedi ama yüzünde panik vardı. Gerilmesin diye tebessüm edip ailesinin yanına döndük. Yemekler hazırlanırken dışarıdan gelen Pınar teyze ve Neşe teyze Azra anneye yardıma mutfağa gittiler. Ne kadar ben de yardım edeyim desem de benim oturmamı söylüyorlardı.

"İyi akşamlar."

Bahçeye giriş yapan Ömer ve Ali her zaman olduğu gibi yanaklarımı sıkıp yerine oturdular. "Sen bir gelsene," diyen kocam evin arkasına doğru giderken, "Başlıyoruz," diyen Ali gönülsüz bir halde oturduğu yerden kalkıp evin arkasına yürüdü. Biz durur muyuz yerimizde. Ben, Ömer ve Mina ayağa kalkıp evin arkasına ilerledik. Göbeğimden yavaş yürüdüğüm için, "Bekleyin," dedim nefes nefese. Arkalarını dönüp elimi tuttular.

"Biraz az ye yenge yakında hiç yürümeyeceksin."

"Hamileyim ben Ömer. Keyfime mi yiyorum?"

"Evet. Bir tane çocuk var içinde ama sen üç tane taşıyormuş gibi gözüküyorsun."

Elimi geri çekip, "Defol git," dedim. "Sakın benimle konuşma."

"Yarın akşam göreve gideceğim yengem, küs mü gidelim."

"Kaybol Ömer."

Mina'nın elini sıkarak sonunda arka tarafa geçtik. Umut sanki Ali'yi dövecek gibi duvara yaslamış hesap soruyordu. Sesimi çıkarmadan onlara yaklaştım. Mina ve Ömer biz karışmayız diyerek geride duruyorlardı.

"Oğlum ben sana akıllan dedikçe sen daha kötüsüne bulaşıyorsun. Nişanlı kızla hangi hakla konuşursun?"

Parmağını kaldırıp, "Bir dakika abi," diyen Ali'nin parmağını tutan Umut yere indirip, "Rahat dur," dedi dişleri arasından. "Her kadın senin değil gözlerine sahip çık. Bir kişi sevilir, bir kişiyle evlenilir. Aynı anda başka kızlarla konuşan adamlara ne denir çok iyi biliyorsun."

Sinirlenmeye başlayan Ali abisine saygısızlık yapmamak adına gözlerini kapatıp açtı.

"Ben o kızın nişanlı olduğunu bilmiyordum, öğrendiğim an konuşmayı bıraktım. Ayrıca ben aynı anda iki kızla konuşmuyorum. Evet, çapkın olabilirim ama bir ilişkim bitmeden diğerine başlayacak bir adam değilim ben."

"Bak," diyen Umut elini Ali'nin omzuna bastırdı.

"Abi, şu an bana şiddet uyguluyorsun."

"Bu ne ki, ben seni bir döveyim de aklın başına gelsin. Milletin kızına sulanmak ne demek sen görürsün. "

Başını duvara vuran Ali, "Of," diye bağırdığında, "Sus lan," dedi Umut. "Haksızsın, kendini üste çıkarma. Bir gün bir yerlerde cesedini bulmak istemiyorum. Hayatını düzgün yaşa Ali ben seni dövdüğümde sen bir kere ağlarsın sen öldüğünde ben her gün ağlarım. Akıllı ol oğlum."

"Tamam abi özür dilerim. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"Umarım," diyen Umut geri çekildi. Eli alnında geri dönüp bahçenin sonuna doğru ilerledi. Ona doğru gitmek için adım attığımda bacaklarımdan aşağı akan sıcak sıvı yüzünden gözlerim kocaman oldu. "Oha," diye bağıran Ali'nin sesiyle öne doğru eğildim.

"Metehan geliyor," diye ortalığı ayağa kaldıran Ali'nin sesiyle Umut hızla arkasını dönüp bana doğru koştu.

Beyaz pantolonuma bulaşan ıslaklığı gördüğü zaman korkuyla, "Yasemin," dedi. "İyiyim ben," dedim sakin olması için. "Sancım yok, sadece belimde hafif ağrı var. Sen de sakin ol beni hastaneye götür."

Ne kadar sakin sakin konuşsam da yere eğilmiş beni kucağına almaya çalışıyordu. Ona destek olan Ali, "Kendini serbest bırak yenge biz seni taşıyacağız," dediğinde gözlerimi devirdim. "Manyak mısınız siz? İyiyim ben."

"Araba hazır," diye ortalığı inleten Ömer'in sesiyle, "Yok artık," diye bağırdım. "Ne oluyorsunuz durun, iyiyim ben."

"Derin derin nefes al geçecek hayatım."

"Bence o nefesi sen al, Umut."

Arkamı dönüp gözleri dolu dolu bakan Azra annemin elini tuttum. "Gidelim," dedim ağlamaklı sesimle. "Babama haber verin lütfen, gelsin."

Üzerime duygusallık çökmüştü. Arabaya doğru ilerlerken gözlerimden yaşlar akıyordu. Sanırım oğlumun erken gelmesine hazır olmadığım içindi. Dilimden duaları düşürmeden arabaya bindim. Kasıklarıma doğru hafif sancı girdiği an yüzümü buruşturdum. Şalımın önünü açan Umut rahat nefes alayım diye geri duruyordu ama gözlerinden korku belli oluyordu.

Elimi yanağına bastırıp, "İyiyim ben," dedim. "Korkulacak bir şey yok. Bebeğimiz de iyi, birazdan onu kollarımıza alacağız

Umut'um."

"Acı çekiyor musun? Yüzün kızardı."

"Kasıklarıma sancı girdikçe canım acıyor. Sancı geçtiği an rahatlıyorum."

"Geldik hastaneye."

Umut arabadan inip dikkatli bir şekilde beni indirdi. Oturmam için tekerlekli sandalyeye getiren Ömer'e teşekkür edip oturdum. O an kendimi onlara bıraktım. Benden çok telaş yapan eşim ve kardeşleri canla başla beni kadın doğum doktorunun odasında götürdüler. Yanımda sadece Umut kalacak bir şekilde diğerleri dışarı çıktığında doktor vakit kaybetmeden muayene etti beni. Yüzü asıldığında korkuyla, "Bir şey mi?" oldu dedim. Benim gibi telaşlanan Umut kadının yüzüne bakarken, "Acil sezaryene almalıyız," diyen doktorun sesiyle sanki canımızı teslim ettik.

"Kordon bebeğin boynuna dolanmış. Sizi hemen ameliyathaneye indirsinler."

Korkuyla ağlarken ne olduğunu anlamadan sedyeyle odadan çıkardılar beni. Azra anne, "Bir şey mi oldu?" diyerek doktora sorular sorarken Umut elimi bir saniye bırakmadan benimle asansöre indi.

"İyi olacak, kötü düşünme tamam mı güzelim. Bebeğimizi kollarımın arasına aldığım an senin gelmeni bekleyeceğiz."

Bizim için dayan bebeğim. Lütfen.

Ameliyathaneye girdiğimde görevliler hızlı bir şekilde hareket ederek beni hazırladırlar. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki kalbim ağrıyordu korkudan. Gözlerim kapandığında, "Bebeğim," diyerek karanlığa mahkûm oldum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, başımda yoğun bir ağrı

varken gözlerimi hafif araladım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp bebeğim dedim fısıldayarak.

"Bebeğimiz iyi," diyen âşık olduğum adamın sesini duyunca elini tutmak için elimi kaldırdım.

"Bebeğimiz nerede?"

"Burada güzelim, her şey yolunda."

Gözlerimi tamamen açtım. "Lütfen onu kollarıma ver." Karnımın üzerinde ağırlık vardı ve ayağa kalkamıyordum. Umut'un kolları arasında olan minik oğlumu görünce bütün acılarım yok oldu sanki. Göğsümün üzerine yatırdığında başını öpüp kokusunu içime çektim.

"Bebeğim, sen doğmak için mi hareketliydin o kadar? Hoş geldin anneciğim, iyi olduğun için çok mutluyum Metehan'ım benim."

Küçük dudakları arasından ağlama sesi çıkınca, "Acıktı mı ki?" dedim. "Kalkamıyorum ki, kalkabilsem seni doyururum oğlum."

"Ben hemşireye haber verdim şimdi gelir kızım."

Azra anneye tebessüm edip oğlumun başını onu incitmeden öptüm. Alnımı öpen kocamın gözünden damlayan yaş yanağıma damladığından dudaklarımı ısırdım.

"Bizim bebeğimiz."

"Evet güzelim, ikimizin canı o. Bizi bırakıp gitmedi, annesi ve babası için dayandı oğlumuz."

Şükürler olsun...

***

Dünyaya erken gelen oğlum herkesin yüzüne gülümseme getirmişti. Onun varlığına alışan dedeleri asla yanından ayrılmıyorlardı. Sanki dedelerinin ilgisinin farkındaymış gibi ne zaman yatağa yatırsak hemen ağlamaya başlıyordu. İki haftadır Talha dedesiyle Erdal dedesi asla onu kucaklarından indirmedikleri için, "Siz değil kız uğraşacak," diyen Azra annem ikisine söz geçiremeyince en sonunda pes etmişti.

Bu akşam Adana'ya gidecek olan babamın eşyalarını bavula yerleştirdim. Her geldiğinde bayram havası olan gönlüm gidişinde üzülüyordu. Burada bizimle kalmasını istesem de işleri olduğunu söylüyor uzun bir süre kalmıyordu. İşlerinin çoğunu Murat yapıyordu sanki bilmiyorum.

Murat bir sene önce Irmak'la evlendikten sonra tamamen aile işine yöneldi. Babam ve amcamın yorulduğunu herkes gibi o da düşünüyordu. Bu yüzden tarlalarla ilgilendiği gibi çalışan işçilerin bütün ihtiyaçlarıyla da o ilgileniyordu. Kendi işlerinden kopmak istemeyen babamla amcamın onu delirttiğini duyuyorum yengemden.

"Yasemin acıktı sanırım."

Odaya giren oğlumla kocama dönüp onların yanına ilerledim. Tıpkı babası gibi sarışın olan oğlumun alnını öpüp kucağıma aldım. Sanki günlerdir yemek yememiş gibi dudaklarını açıp kapatan oğluma tebessüm edip, "Seni yaramaz," dedim yatağa oturarak.

"Emzirdikten sonra dışarı çıkalım mı? Gitmemiz gereken bir yer var."

Bakışlarımı Umut'a çevirip, "Evlilik yıl dönümümüze var henüz," dedim.

"Var biliyorum, oğlum doğunca tekrar gideriz diye düşündüm. Bence üçüncü balonu alıp gitmemiz gerekiyor."

"Olur, Emzirdikten sonra üstünü giydiririm çıkarız."

Başını sallayıp, "Ben aşağıdayım," dedi.

Dokuz yıl boyunca her sene Akif yurdun çatısına çıkıp birbirimize söz verdiğimiz gibi balonları uçuruyorduk. Yıllar geçti, öğrenciler değişti bir tek müdür kaldı yurtta. Bizimle samimi olan müdür en son gittiğimizde bizim için çatıya tabela yaptırdığını gördük. Sessiz adamın Yasemin'i yazan tabelayı gördüğümüzde gözlerim dolmuştu. Birbirimizi gördüğümüz ilk andan başlayarak bizim için özel olan tarihleri yazdık üstüne. Bugün yurda gidip oğlumuzun aramıza katıldığı tarihi yazacaktık.

Hazır olduktan sonra Umut puseti alıp oğlumla beraber arabaya ilerledi. Bahçede oturan babamın yanına ilerleyip, "Bir saate kadar geliriz," dedim.

"Rahatınıza bakın kızım."

Arkama dönüp arabaya ilerledim. Arkada uyuyan oğlumun yanına oturup gözlerine inen şapkasını düzettim.

"Yine aynı yerden mi alacaksın balonları?"

"Evet. Adam bizi tanıdı başka yerden alırsak ayıp olur."

Geri yaslanıp eşarbımın önünü düzelttim. "O değil de dokuz yıldır aynı dükkândan balon alıyoruz, üstüne yurda gidiyoruz. Olurda bir gün gitmezsek yanlış düşünceye kapılmazlar umarım."

"Telefon numaralarımız var onlarda, bir de elimden geldiğince her zaman bu geleneği yerine getireceğim. İlk gün olduğu gibi otuz yıl olsa da aynı heyecanla yurda gideceğim."

"Ben de. Anılarımızı biriktirdiğim kaç defterim oldu bilsen. Akif yurdunda ilk yazdığım defterin son sayfasını boş bıraktım. Olurda sona yaklaştığımızda oraya yazmak isterim."

"Seninle sonsuz yıllarımız olsun. Ellerimiz buruşuncaya

kadar bir olalım ve o defterin yaprakları sararıncaya kadar yazılmayı beklesin. Vakit geç olsun erken olmasın sonu yazmak için."

"Âmin."

Çantamdan telefonun sesi gelince Metehan uyanmasın diye hemen açtım.

"Efendim Tuğba?"

"Yasemin, nasılsın? Yarın dönüyoruz."

"Sonunda," diyerek kıpırdayan oğlumu kontrol ettim. "Nasıl bir balayı kızım bu bitmek bilmiyor."

"Hep bu Serkan yüzünden. Benim bir suçum yok."

"Kesin öyledir," diyerek bakışlarımı gülümseyerek beni dinleyen Umut'a çevirdim.

"Kızma bana, yarın gelir gelmez ilk sizin yanınıza geleceğiz. Bebeği merak ediyorum."

"Siz gelinceye kadar yürümeye başlar teyzesi."

Kısık sesle kahkaha atan Umut, "Ne yürümesi," dedi. "Okula gider çocuk."

"Dalga geçmeyin Serkan kızıyor. Kocamı kızdırmayın."

"Aman kocası kızıyormuş, gelsin bizzat yüzüne söyleyeceğim lafları."

"Korkmamız gerekiyor mu Yasemin? Sanki her an bize dalacak gibi bir halin var."

Başımı koltuğa yaslayıp, "Şaka yapıyorum," dedim. "Hafta sonu Elena'da geliyormuş. Eskisi gibi sabahlarız yine."

"Haberim var, Yasin'de gelecekmiş bakarsın tekrar denerler."

"İkisi için hayırlısı olsun."

Umut arabayı durdurunca, "Sonra konuşuruz," diyerek telefonu kapattım. Arabadan inen Umut balonları alıp koşar adım arabaya geldi. Ağlamaya başlayan oğlumu sallayıp tekrar uyumasını sağladıktan sonra kısık sesle konuşarak yurdun önüne geldik. On dokuz yaşımda tanıdığım adamla birlikte bebeğimizle yurda doğru ilerledik. Her sene onunla yaşadığım anılar gözlerimin önüne gelirken kısa bir sürede bize eşlik eden yurt tıpkı ilk günlerdeki gibi aynıydı. Değişen hiçbir şey yoktu.

Güvenliğe kimliğini bırakan umut Metehan'ı kollarının arasına aldı. Adımlarımız yurdun merdivenlerini bulurken uykusunda tebessüm eden oğluma gülümsedim.

"Hissediyor musun annenle babanın tanışma yerlerine geldiğini. Sen büyü ben sana her şeyi anlatacağım oğlum."

Çatı katına geldiğimizde bizim için ayrılan kısma ilerledik. Kimsenin tabelaya dokunmaması benim için mucizeydi. Müdürün iyi olması bizim her sene buraya gelip buraya not yazmamızı sağlıyordu. Sevgiye değer veren bir adam olması sanırım en büyük şansımızdı.

Geçen sene evlilik yıldönümümüzde geldiğimiz tarihin altına oğlumuzun doğum tarihini yazdık.

Bizimle birlikte Akif yurduna hoş geldin Metehan Aslan yazıp kalemi yerine bıraktı Umut. Bana doğru döndüğünde elimdeki üç balonu eline aldı.

"Duymayan bir adamın hayatına aniden girdin sen. Onun duymasını sağladın, sesine hasret olan insanların sesini duymasını sağladın. Benimle birlikte büyüdün, benimle birlikte güldün ve ağladın Yasemin. Şu yurdun kapısından adım attığım gün iyi ki ayaklarım bu kapıdan içeri girmiş diyorum. Gözlerim iyi ki seni görmüş, kalbim iyi ki seni sevmiş. Bir daha gelir miyiz bilmiyorum ama bir ömür seni bana veren bu yurt umarım her

zaman burada olur."

Elimi sakallı yanağının üzerinde gezdirip oğlumu rahatsız etmeden alnımı göğsüne yasladım.

"İyi kilerimsin benim. Bana verdiğin sözleri tutan adamsın, incitmeden, dokunmadan sevensin. Asla pişman olmadım seninle olduğum için. Elini tutan elimi bir kere bile geri çekmek istemedim. Karamsar düşündüğüm anda başımı göğsüne yaslayıp huzura kavuştum ben. Seninle geçirdiğim dokuz yıl hemen geçti. Umarım bir ömür seninle uzun yıllarımız olur en iyi dostum, sırdaşım, hayat arkadaşım. Şu an olduğu gibi aynı anda eve girelim aynı anda çıkalım. Seninle sonsuz olalım."

"Sonsuz olalım..."

Ve bizi birbirimize bağlayan Akif yurdunda oğlumuzla birlikte bir ömür mutlu olmayı diledik...

SON